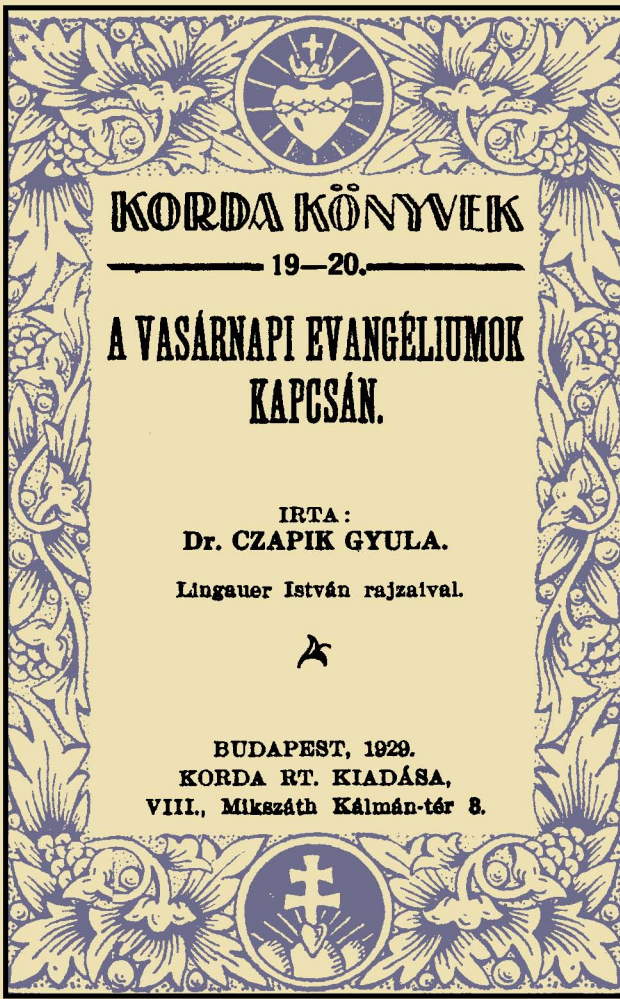

KORDA KÖNYVEK

— 19—20. —

**A VASÁRNAPI EVANGÉLIUMOK
KAPCSÁN.**

IRTA :
Dr. CZAPIK GYULA.

Lingauer István rajzaival.

BUDAPEST, 1929.
KORDA RT. KIADÁSA,
VIII., Mikszáth Kálmán-tér 8.

A VASÁRNAPI EVANGÉLIUMOK KAPCSÁN

Irta
Dr. CZAPIK GYULA.

Lingauer István rajzaival.

Budapest, 1929.
KORDA RT. KIADÁSA,
VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

*E könyv tartalma „A Sziv” 1928-as évfolyamában
jelent meg. Ez a körülmény sok esetleges tárgyi és
alakhi kívánnivalóra felelettel szolgál.*

Nihil obstat.

Budapestini, die 22. Nov. 1928.

Franciscus Zsiros S. J.
censor dioec.

Nr. 3977.

Imprimatur.

Strigonii, die 28. Nov. 1928.

Dr. Julius Walter
vicarius gen.

Advent 1. vasárnapja.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Jelek lesznek a napban, holdban és csillagokban: és a földön nagy szorongatása a népeknek, a tengernek és hullámoknak zajos zugása miatt. Az emberek ellankadnak a félelemtől és várakozástól az iránt, ami az egész világra be fog következni; mert az ezek erői megrendülnek. És akkor meglátják az Emberfiát a felhőben jönni nagy hatalommal és föndséggel. Mikor pedig mindez teljesedésbe kezd menni, akkor tekintetek körül és

emeljétek föl fejetekeket, mert közeledik a ti megváltástok. És hasonlatosságot mondott nekik: Nézzétek a fügefát és az összes fákat! Mikor már gyümölcsöt hoznak, tudjátok, hogy közel van a nyár. Ugy ti is, mikor látjátok, hogy mindez bekövetkezik, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa. Bizony mondom nektek, hogy nem mulik el e nemzedék, míg mindez meg nem történik. Az ég és föld elmúlnak, de az én ígérem el nem múlnak.

1. Advent első vasárnapján, az Anyaszentegyház a világ végét és az utolsó ítéletet megjövendőelő részt olvastatja föl az evangéliumból. Furcsának tűnik föl, hogy az egyházi év *legelső napján az utolsó eseményekre tereli a figyelmet.*

Miért teszi ezt?

A bölcsesség vezet és jót akar általa nekünk. Hasonló eljárásnak helyességét már a régi pogányok is fölismerték. Diogenesről, a görög bölcsről beszélnek, hogy egy táblára kiíratta ajtaja fölé a következőket »Itt a legnagyobb bölcsességet árulják öt szeszterciusért.« Egyik pogány elküldötte hozzá rabszolgáját a kívánt pénzdarabbal. Diogenes pedig így szólt a rabszolgához: »Mondd meg az uradnak, hogy minden cselekedeténél annak végére gondoljon, mielőtt megtenné.« A pogány nevetve várta küldöncét, hiszen csak jó tréfának tartotta a bölcsességvásárlást. Meghallgatta Diogenes üzenetét és az első percben kacagott is rajta. Utána azonban ismét és ismét eszébe jutott és minél többet gondolkozott fölötte, annál komolyab-

ban vette. Belátta, hogy nagyon okos dolog az, amit a pogány bölcs üzent számára.

Egyházunk is az egyházi év legelcjen a legutolsó dologra: *minden cselekedet legvégére: az utolsó ítéletre* figyelmeztet bennünket.

Tudja, miért cselekszil

Valóban Isten akaratának megfclclöbben járunk el cselekedeteinkben, ha azzal a biztos tudattal fogunk hozzájuk és hajtjuk őket végre: erről számot kell majd adnom egyszer Istennek az egész világ előtt!

2. A világ végével eljö Krisztus. Maga mondotta meg előre, hogy „*nagy hatalommal és fönséggel*“ jelenik meg a pusztuló természet és remegő emberiség fölött. Akkor szentől-szembe látják majd isteni hatalmát mindazok, akik ma tagadják őt és gunyos mosollyal ajkukon fordulnak el a parancsaitól önmaguk akaratjának útjára.

Üdvöztönknek ez lesz a második olyan eljövele, amelyik az egész emberiség számára szól. Az első Betlehembben történt, kisdéd alakjában, szívfacsaró szegénység környezetében. Ezen első eljövetelel a kegyelem útját jött elkészíteni; a második eljövetelekor pedig számonkéri majd, hogy jártuk-e és hogyan jártuk ezt az utat?

Az egyes egyénekhez azonban e két mindenkinek szóló eljövetelel kívül még számtalanszor bekopogtat az Ur. Eljö mindenikünkhöz szent tanításával. Zörget a szívünkön kegyelmének unszolásával. Leszáll hozzánk valóságban

a szentmisében. Betér lelkünkbe istenségével-emberségével a szentáldozásban.

Az emberek bejelentett látogatását várni szoktuk; betoppanó ismerőseinket üdvözölve fogadjuk. És Jézussal vajjon így teszünk-e? Várjuk-e utolsó eljövetelet? Gondolunk-e arra, hogy bíráskodni fog tetteinken? Tanítását megértéssel fogadjuk-e? Kegyelmének ajtót nyit-e szívünk? Oltárraszálltakor ott vagyunk-e? Milyen áhitattal fogadjuk a szentáldozásban?

3. Azt is megmondotta Jézus, hogy mi lesz a befejező vég. *„Az ég és föld elmulnak, de az én igéim el nem mulnak!”* Világos beszéd ez és ha Isten fia mondotta, bc is következik.

Az égboltozat minden égítسته kihal, a föld is. Tehát minden ami a földön van. Az arany értékét veszíti. Az élvezetek elmulnak. A szépség elenyészik. Az emberi kötelék megszakad. Még a bűnnek utját is lezárja a pusztulás.

Csak az igazság, a lelki érték marad meg mindvégiglen. Az, és úgy, ahogy Jézus tanította. Megmarad az alázatos hit és ennek megvallása. Megmarad az önmegtagadás, melyhez az Isten hűségébe helyezett remény adott erőt. Megmarad a szeretet legkisebb szolgálata is, melyet Krisztusért tettünk. De megmarad a bűn is, amelyet a Jézus által elrendelt módon le nem mostunk lelkünkrol.

Olyan világosan kihirdette Jézus Urunk, hogy mi roskad semmivé a végső pusztulásban és min nem vehet erőt még ez sem. Botor cinber az, aki nem igazodik hozzá!

Advent 2. vasárnapja.

Az időben: Midőn János meghallotta a fogságban Krisztus cselekedeteit, elküldött kettőt az ő tanítványai közül, s azt izente neki: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást kell várnunk? Mire Jézus mondá nekik: Menjetek és jelentsétek meg Jánosnak, amit hallottatok és láttatok: Vakok látnak, sánták járnak, poklosok tisztulnak, siketek hallanak, halottak föltámadnak, szegényeknek az evangéliumot hirdetik. És boldog, aki énbennem meg nem botránkozik. Azok

elmenetele után pedig így szólt Jézus a sereghez Jánosról: Mit mentetek ki a pusztába látni? Szél-től hányatott nádat-e? Vagy mit mentetek ki látni? Lány ruhákba öltözött embert? Ime, akik lány ruhákba öltözködnek, a királyok házaiban vannak. Tehát mit mentetek ki látni? Prófétát? Igen, mondom nektek, sőt profétánál is többet. Mert ez az, akiről írva van: Ime, én angyalomat küldöm szined előtt, ki elkészíti előtted a te utadat.

1. Keresztelő Szent János börtönben synylódott. Elfogatta Herodes, mert megfeddette őt erkölcs-telen élete miatt.

Ker. Szent János azonban a börtönben is folytatta hivatását: Jézushoz, a Megváltóhoz akarta vezetni az embereket. Más ember szomoruan csörgette volna láncait, János azonban bajával mit sem törődve, csak azt nézte, hogy Isten di-csőségét szolgálja.

Alig van ember, akire időnkint ne zudulna egy-más csapás és megpróbáltatás. Néha a betegség nyugózi le erejét. Azt várná az ember, hogy majd a baj Istenhez és a lelkiélethez vezet az ilyeneket. Megtörténik ez is. De igen sokszor az ellenkezőt mutatja a tapasztalat. Akad olyan, akinek elég egy kis fejfájás és már elmulasztja a vasárnapi szentmisét, avagy ha nem megy kedve szerint a dolga, zugolódás, sőt káromkodás hagyja el ima helyett a száját.

2. Keresztelő Szent János tudta, hogy Jézus a Messiás. Hiszen röviddel ezelőtt keresztelte meg az Urat a Jordán vizében és hallotta Isten tanu-ságtételét, amelyik nyíltan kimondotta: „Ez az

én kedves Fiam!“ Amidőn tehát tanítványait elküldte Jézushoz, hogy megkérdezzék, ki ő, nem maga számára várta a választ. Azt akarta, hogy a tanítványok Jézus tetteiből győződjenek meg, hogy Krisztus a Messiás.

Jézus pedig hogyan felelt nekik?

Nem azt mondotta, hogy „Igen, én vagyok a Messiás“, hanem a bizonyítékokat tárta csak eléjük. Reámutatott a csodákra, melyeket művelt. Szavainak ez az értelme: „Nézzétek, én olyan csodákat teszek, amelyek bizonyítják, hogy isteni erőm van. És én, aki tehát Isten vagyok, tanítom az evangéliumot. Higyjeteek ezért nekem és ne botránkozzatok meg ígéimen!“

Üdvöztőnk maga hivatkozott tetteire, mint isteni küldetésének bizonyítékaira. Ezeket a tetteket a zsidók egy része az ördögnek tulajdonította, mert emberi hatalomból megérteni képtelen volt. Azóta sokan és sokféleképp iparkodtak Urunk csodáit természetes erőkkel kimagyarázni, de sikertelenül. Azok kétségbevonhatatlan érveléssel igazolják, hogy Jézus Isten volt!

3. Jézus tanítását és tetteit már életében helytelenítették a zsidók. Ezek, ahelyett, hogy tisztelettel hozzája csatlakoztak volna, megbotránkoztak benne.

A történelem minden nap ismétlődik. Azóta is sokan megbotránkoznak Krisztuson. Kik ezek?

Azok botránkoznak meg Üdvöztőnkön, akik nem helyeslik szegénységét és hogy követői előtt miért dicséri a szegénységet? Pedig Jézus nem

vetette meg a földet sem teljesen, csupán nem ragaszkodott hozzá.

Azok botránkoznak meg Üdvöztönkön, akik nem helyeslik alázatosságát és hogy ugyanezt követeli követőitől is. Pedig Jézus is alázatossá-gával emelkedett minden ember szíve fölé és aki őt követi, épp ezzel az eszközzel veszi be az emberek szívét.

Azok botránkoznak meg Krisztuson, akik nem helyeslik az ő tisztaságát, mely szerint csak két állapotot ismer el: a házaseletet, vagy az önmeg-tartóztatást. Pedig Jézus ezzel nem kíván lehetetlent, csupán nehezét. De égi bért fizet érte már e föld lelki nyugalmaiban is.

4. Jézus ritkán nyilatkozott másokról, de Keresztelő Szent Jánost nyíltan megdicsérte. Három dolgot emelt ki alakjáról:

Először megdicsérte Jánosban azt, hogy *nem nádszállélek*. A nádszálat ide-oda hajlitja a szellő, sok ember van, akit hasonlóképp forgat a közvélemény szele. János ellenkezőleg sziklaszilárd jellem volt. Hirdette a bűnbánatot, akár tetszett a zsidóknak, akár nem, mert Isten akarta. Megfeddette Herodest bűneért, bár tudta, hogy baja lesz miatta, de kötelességének ismerte az erkölcsi törvény szolgálatát is. Manapság de ritka az ilyen! Ellenben sokan vannak, akik mukkanni sem mernek, midőn előttük Istent és a vallást ócsárolják!

Másodszor megdicsérte Jézus Jánosban, hogy *nem él kényelmes fényűző életet, hanem önmeg-*

tagadó. Jánosnak nem voltak igényei és épp ez volt függetlenségének, elvhűségének és egyben boldogságának is főtámasza. Kortársaink legnagyobb baja ma a sokigényűség. Ez viszi legtöbbjüket a jellemtelenségbe, törvényszegésbe és a bűnbe.

Harmadszor, mint tiszteletreméltó dolgot emelte ki Jézus János *hívását*, hogy az Ur előfutárja. A tisztségből származó becsülés erkölcsstanunk szerint kijár mindenkinek, aki Jézus szolgálatában áll. Megilleti tehát a papot. Ez lehet gyarló, sőt bűnös ember is, de a jó katolikus akkor is tisztelettel hajlik meg előtte, mert mégis Jézusnak követe ő.

Advent 3. vasárnapja.

Azidőben a zsidók Jeruzsálemből papokat, levitákat küldöttek hozzá, hogy megkérdezzék őt: Ki vagy te? És megvallotta s nem tagadta, és megvallotta: Én nem vagyok a Krisztus. És kérdezték őt: Mi tehát? Illés vagy-e te? És mondá: Nem vagyok. A próféta vagy-e? És felelé: Nem. Mondták azért neki: Ki vagy, hogy választ adjunk azoknak, kik minket küldöttek. Mit mondasz magadról? Mondá: Én a pusztában kiáltónak szava vagyok: Egyengessétek az Ur

utját, amint megmondotta Izaiás próféta. És a küldöttek a farizeusok közül voltak. És kérdezők őt és mondák neki: Mit keresztelsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta? Felele nekik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de közöttetek áll az, kit ti nem ismertek. Ő az, aki utánam jön, ki engem megelőzött, kinek én nem vagyok méltó, hogy sarusziját megoldjam. Ez Bethániában történt, a Jordánon túl, hol János keresztelt.

1. A zsidók abban az időben várták a Messiás eljövételét, amikor Jézus élt. Hallottak Keresztelő szent János működéséről és sokan azt gondolták, hogy talán ő az epedett Üdvözítő. Elküldöttek hozzá néhány farizeust, hogy nyilatkozzatra bírják.

Keresztelő Szent János világosan tudtukra adta, hogy ő nem a Krisztus. Természetes, hogy erre faggatták, hogy akkor vajjon kicsoda? Talán Illés? Mert a néphit szerint a Megváltó eljövelekor Illés próféta újra eljövételét is várták. János erre is tagadó választ adott.

— Hát akkor talán valami új próféta? — érdeklődtek tovább a zsidók. János ezt sem vállalta és nem is mondott általa valótlanságot, mert hiszen ő több volt a prófétáknál is.

Végül azután egyenesen megmondotta, hogy ő az az előfutár, akiről Izaiás próféta megjövendölte, hogy a Messiás eljövetelére az embereket figyelmessé fogja tenni.

Sőt, még tovább és világosabban is megmagyarázta János tevékenységét: ő csak a jelképes keresztségi kiszolgáltatásával és a bűnbá-

natra serkentéssel akarja fogékonyakká tenni az embereket az Üdvözítő fogadására. Kiemeli még azt is, hogy ez az Üdvözítő magasan fölötte áll, pedig ő prófétánál is több. A szolgák közül a legutolsónak volt tiszte urának saruit leoldani, de Jézus oly nagy, hogy hozzá képest ő a nagy Keresztelő Szent János még ilyennek sem válna be.

2. Ker. Szent János *szerényen viselkedett.* A zsidó küldöncök kérdésére megmondotta, hogy milyen fönséges hivatást tölt be, de emellé odatette még azt is, hogy ő semmi a Krisztushoz képest. Nem azt emelte ki magáról, amiben nagy volt, hanem tudatosan előtérbe állította, amiben kicsiny, ha összehasonlítják Üdvözítőjével. Nem dicsekedett, ellenkezőleg, alázatosan viselkedett.

Sok bűnös hajlam van az emberben és ezek közül egyik, hogy szeret dicsekedni. Nem azt értem alatta, hogy hazudik; hogy olyan tulajdonságokat aggat magára, amelyek nincsenek meg benne. Hanem azt, hogy meglévő jó és rossz tulajdonságai közül csak az előnyöket ismeri el és hirdeti fennen, a hitványságokat pedig elkendőzi.

Nem egy ember jó katolikusként mondja pl. magát, mert tagja ennek avagy amannak a jámbor egyesületnek. De mellette nem tartja meg a pénteki böjtöt, vasárnap könnyedén elmulasztja a szentmisét. Ezekről hallgat, azt a kis jóságot ellenben világnak kürtöli. Azután meg hány van, aki számot tart az »erényes« el-

nevezésre, mert nem házasságtörő. Pedig a piszkos mozarabokat megnézi és erkölcsbántó könyveket olvas.

3. Ker. Szent János olyan világos szavakkal mondotta meg a zsidóknak, hogy a Messiás közöttük áll, de ők nem akarják elismerni.

Vajjon miért nem ismerték el?

Két okból. *Először:* mert a zsidók diadalmas világi uralkodónak gondolták el a Messiást; Jézus pedig mint szegény vándortanító járt közöttük. *Másodszor:* mert tanítása nem volt az inyűkre. Az Ur ugyanis a bűnbánaton kívül tiszta és Istennek szentelt életet követelt, ami éppen nem tetszett nekik.

Ugyanez a két ok zárja el ma is a legtöbb ember szívét Jézus elől.

Vannak, akiknek azért nem kell Jézus, mert *nem a földi boldogságot és jólétet hangsúlyozza elsősorban, hanem mindent a lélek üdvössége szempontjából bíraltat el.* Nem tudják ezek megérteni, hogy a lelki érték, a jó lelkiismeret, az erények gyakorlásából eredő boldogság olyan tiszta gyönyörűséget okoz, amit a világ minden kincsével sem lehet megszerezni.

Vannak ismét mások, akik idegenkednek Jézustól, mert a bűntől való mentességet és az erények gyakorlását követeli meg hiveitől. Ők pedig nem akarnak szakítani a bűnnel. A romlott társaság, az igaztalan vagyonhoz való ragaszkodás, igazságtalan haszon, tiltott élvezetek mind igen a szívükhöz nőttek. Az erények gya-

korlását pedig nem óhajtják, mert fogalmuk sincsen arról, hogy a jócselekedet és az önlegyőzés utáni boldogság édesebb is lehet annál, amit a testi kél, vagy a világi hiuság adhat.

4. De találó lenne egyik-másik templomi gyülekezetre, ha rájuk kiáltanák ugyanazt, amit keresztelő Szent János mondott a zsidókra: „közöttetek áll az, akit ti nem ismertek!”

Ott van az Oltárszekrényben a dicsőséges Jézus a kenyér színe alatt. És hányan nem gondolnak reá? Kint zajong az utcai élet a templom körül és alig akad ember, aki bejöjjön szentséglátogatásra, üdvözölni a köztünk lakozó Istent. Az öröklámpa pirosan pislákoló lángja figyelmeztet jelenlétére és hányan viselkednek úgy a templomban, mintha az csak imaház lenne, nem pedig a Magasságbeli valóságos hajléka!

Advent 4. vasárnapja.

Tiberius császár uralkodásának tizenötödik évében pedig, midőn Poncius Pilátus helytartója volt Judeának, Füllöp az ő testvére pedig negyedes fejedelme Itureának és Trakonitisz tartománynak és Lizaniás negyedes fejedelme Abilinának, Annás és Kaifás főpapok alatt: szólott az Ur Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában. És bejárta a Jordán egész környékét és hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsána-

tára, amint írva van Izaiás próféta beszédeinek könyvében: A pusztában kiáltónak szava: Készítsétek el az Ur útját, egyengessétek ösvényeit! Minden völgy betöltsétek s minden hegy és halom lehordassék és ami görbe, legyen egyenessé és ami göröngyös, sinna utakká és majd minden ember meglátja az Istenküldötte szabadítót.

1. Máskor e szavakkal kezdődik az evangélium: „Az időben . . .” A mai azonban nem. Mi ennek a magyarázata? A következő:

Középületeinken a kapu alatt sokhelyt márványtábla áll. Kivésve olvasható ezeken, hogy melyik évben épült az a ház, ki volt akkor az uralkodó, ki a miniszterelnök. főispán, polgármester stb.

A régi világban hasonlóképp határozták meg az időt. Leírták azon napok vezetőférfiainak nevét, amelyekből aztán tudta azt is az utókor, hogy körülbelül mikor történt az esemény.

A mai evangéliumban egy ilyen időmeghatározást olvasunk. Szent Lukács elmondja, hogy melyik évben kezdte meg Keresztelő Szent János nyilvános működését. Megnevezi annak a kornak minden vezető emberét.

Ebből a történetirói módszerből láthatjuk, hogy az evangélista nem legendák gyűjteményét vetette papírra, amikor evangéliumát írta, hanem *pontos történelmi hittelű följegyzéseket tett.* Önmagában nem fontos, hogy vajjon melyik évben kezdett prédikálni Keresztelő Szent János,

de ebből a gondosságból, amellyel e kis eseményt kezelte Szent Lukács, következtethetünk, hogy milyen vigyázattal kezelte a többi Jézusra vonatkozó történetnek leírását.

Az evangéliumokban tehát ne jámborkodó följegyzéseket nézzünk csupán, hanem hiteltérdemlő hü leírását lássuk bennük Üdvöztőnk történetének.

2. Szent János nem magától állott bele a Megváltó eljövetele hirdetésének nagy munkájába. Az evangélista nyíltan kimondja, hogy „szólt az *Ur Jánoshoz*.“

Mindenkivel hasonlóképp történik, akit Isten valami eszközéül, vagy dicsősége terjesztésének szolgájául kijelöl. Mindenki, aki Isten teljes szolgálatában fáradozik, — tehát minden pap, szerzetes és apáca — nem csupán maga akaratából, hanem Isten hívására került oda.

Istennek szava azonban nem érzékeinkkel észrevehető szó. A léleknek kell azt fölfognia és sokszor az események láncolatából kiolvasnia.

Szép dolog az, amikor az emberek sietnek Isten e hívó szavának segítségére; azaz segítik azokat, akik az egyházi pályára készülnek. Erdemszerző, ha a papi pálya elérésében támogatunk egy szegény ifjút, segítünk egy szerzetesnek készülő fiatal, a szükséges anyagiakkal látunk el egy apácának vágyódó leányt. Munkatársául szegődünk ilyeténképp Isten hívó szavának.

3. Keresztelő Szent János Jézus eljövetelére

készítette elő az akkori népeket. Vajjon hogyan tette ezt?

Bűnbánatot hirdetett!

Mi lélekben Jézus születését akarjuk megünne-
pelni néhány nap múlva. Ugyan hogyan készül-
jünk reá?

Ha Jézus igazi eljövételére a bűnbánat illő és
elégséges készület volt, akkor az lesz a lélekben
való eljövételéhez is.

Bánjuk meg tehát gyarlóságunkat és járuljunk
a szentgyónáshoz; ennél méltóbb és jobb előké-
születe nincs a szent karácsonynak!

4. Szent János Izaiás próféta szavaival körül-
írta, hogy milyen legyen az igazi bűnbánat.

„Minden völgy betöltessék!” Sok bűnös *mu-
lasztásunk* völgyet vágott lelkünk életébe. A mi-
semulasztások, böjtök áthágása, szentáldozások
elhagyása, a gyermekek istenes nevelésének el-
hanyagolása stb. mindmegannyi szakadékot vájt
lelkünkbe!

„Minden hegy és halom lehordassék!” Sok bü-
nös cselekedetünk valóságos bűnhalmokat rakott
össze. A rágalmazások, káromlások, szemérmel-
tenségek, szeretetlenségek, hazudozások, garma-
dájukkal állják el lelkünk Jézushoz vezető útját.

„Ami görbe, legyen egyenessé!” Még sokszor
a jóban is tulajdonkép a magunk eszejárását kö-
vettük és nem a Jézus előírását. Elgörbitettük az
istenes élet útját!

„A göröngyös váljon sima úttá!” Sőt a helyes

***** 21

uton járva a tökéletlenségek göröngyeivel szór-
tuk be még erényeinket is. Bocsánatos bűnöket
vegyítettünk még jócselekedeteinkbe is.

Ezen mind segíteni kell az igazi bűnbánattal
és a jóakaratu istenheztéréssel!

Karácsony ünnepe.

Az első szentmise evangéliuma:

Az időben Augustus császár parancsot bocsátott ki, hogy irassék össze az egész földkerekség. Ez az első összeírás Cirinus, Sziria helytartója által történt. És elment mindenki, hogy bevallja magát, kiki saját városába. Felment tehát József is Galileából, Názáret városából Judeába, Dávid városába, melyet Betlehemnek hívnak, mivelhogy Dávid házából és nemzetségéből való volt, hogy bevallja magát Máriával,

eljegyzett feleségével, ki várandós volt. Történt pedig, hogy midőn ott voltak, elérkezett szülésének ideje. És szülte az ő elsőszülött Fiát és betakar-gatta pólákba és jászolba fektette, minthogy a szálláson nem volt számukra hely. És pásztorok voltak ugyanazon környéken, kik virrasztottak és éjjeli őrséget tartottak nyájuk fölött. És ime az Úr angyala megállott mellettük és Isten fényessége körülragyogta s nagy félelem szállotta meg őket. És mondá nekik az angyal: Ne féljete! mert ime nagy örömet hirdetek nektek, mely szól az egész népnek, mert Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, Dávid városában. És ez lesz nektek a jel: Találni fogtok egy kisedet pólákba takarva és jászolba fektetve. És azonnal mennyei seregek sokasága jelent meg az angyal mellett, dicsőrvén Istent és mondván: Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség a jóakaratu embereknek!

1. Az evangélista Krisztus születésének idejét a zsidók és rómaiak módján határozza meg. Föl-empliti, hogy ki volt a császár és ki volt akkor a helytartó. Épügy tesz, mint Ker. Szent János föllépésének leírásánál. Ez a módszer a *történetíró* módszere.

Amikor tehát az evangéliumokat írták azoknak szerzői, nem csupán holmi jámbor olvasmány-nyújtás volt a céljuk, hanem az igazság és meg-történt események írásban való lejegyzése is.

Éljen ez a tény élénk tudatunkban és élessze szívünkben az evangéliumok tiszteletének láng-ját! De növelje hitelességüket is, úgy, hogy ne engedjünk azoknak egyetlen betűjéből se! Gondos

történelmi munkák azok, melyek az igazságot tartalmazzák!

2. Augusztus császár parancsot adott ki a népszámlálásra. Sok ezer embert megmozgatott ez, mert kinek-kinek szülőföldjére kellett mennie jelentkezni. E rendelet mégis *Isten terve szerint volt*, mert emiatt jutott el Mária Betlehembe és így teljesült a Szentírás jóvendőlése: az Üdvözítő Betlehemben fog születni.

Isten utjai kimértek, de előttünk ismeretlenek. Mindennek megvan a maga oka és semmi sem történik cél és engedély nélkül. Ezt igazolja Augusztus rendelete is.

A mi életünkben is adódnak olyan események, melyeknek értelmét, célját, emberi gondolkodással beérni nem tudjuk. Legyünk meggyőződve, ezek sem céltalanok. Sokszor a legkeserűbb csapásoknak is rendeltetésük van. Hogy minő a céljuk és mi a rendeltetésük, azt emberi eszünk át nem látja sokszor, mert Isten tervei az emberi számítás határain túl alakulnak.

3. Leírja az evangélista kereketlen szavakkal, hogyan vonult be Jézus a testi világba. Olyan egyszerűen említi, hogy „*a szálláson nem volt számukra hely*” — mintha az természetes lett volna.

Ha valami előkelő sallangos ur lett volna, majd szorítottak volna annak szállást éjszakára a bő jutalom fejében. Ha valami hivatalos személyiség lett volna, majd kényszerített volna magamagának helyet és mindenki összébbhúzódott volna, félve a bosszútól. Az ég és föld Ura azonban szerény, sőt szegény környezetben jött. Szemé-

lyét akkor még nem is láthatták, csupán édesanyjának tiszta tekintete és nevelőatyjának kérő szava koldult számára bebocsátást. Megtagadták!

Nagyon sokszor ismétlődik ez a jelenet manapság is. Az Üdvözítő el akar menni nem egy szívbe és kopogtat sok ember lelkének ajtaján. Nem maga megy, hanem küldöncöt meneszt, aki az Ő nevében kér bebocsátást. Az a küldönc az Ur papja, egy-egy jó könyv, jó példa. Ezek útján akarja bevinni Jézus az Ő lelkiületét és kegyelmét az emberi szívbe. És igen-igen sokszor visszatartásra talál. Nálad is olvasóm?

4. A betlehemi istállóban állította föl első tan-zékét az Üdvözítő. A jászol nyomorúságával és környezete minőségével is prédikált. Nem szóval, hanem az ennél értékesebb és hatékonyabb *tényekkel buzdított*.

Hirdette a szegénységet. Szegény volt Mária, szegény Szent József, nyomorult a jászol és sem-mije sem volt magának a kisdednek. Még a koldus is pólyákkal várja kicsinyét, ha kölcsönkéri is azokat, — Jézusnak pedig még olyan sem jutott. Szüzanyának ruháiba takargatva didergett a hűvös éjszakában szalmaágyán. Nélkülözött az, aki az ég és föld minden kincse fölött rendelkezett. És ha akarattal nem rendelkezett, nem tud-juk másképp megérteni tettét, mint elfogadjuk, hogy nemcsak a birtoklás boldogítja az embert, hanem a nélkülözés is, ha Istenért és szeretetből tesszük. Az a szegénység boldogságának titka, ha nem a nincs érzését, hanem Istent helyezzük benne előtérbe.

Hirdette a tisztaságot! Szűz volt Mária, tiszta volt Szent József, maga az ártatlanság a jászolban fekvő Kisded. Milyen békés az ily helyzet, még a nyomor közepette is!

Béke csak ott van, ahol vagy az Isten által megengedett családi élet folyik, vagy a tisztaság önmegtartóztató lilioma fehérlik. Ahol házasságtörés és nemtelen vágyak vannak napirenden, ahol a kicsapongás az ifju élet nagy eseménye, ott nincs béke. Ott a lelkiismeretfurdalás kezdi elüzni a békét és a sok bűn után pedig beáll az eltompulás. Ez bizony nem boldogság!

Hirdeti az engedelmességet! Engedelmisségből megy édesanyjával és nevelőatyjával Betlehembe. Az Eg Ura egy földi császár rendelete előtt meghajtja a fejét. Az engedelmisség szelleme viszi az istállóba is; nem türték az emberek maguk között. Ő beletörődve, zugolódás nélkül vonul el oda, ahová lehetséges.

Két arany szabályát állította föl Jézus e nagy erénynek. Tartsuk be följebbvalóink parancsait, a felsőbbségek törvényeit, ez az első kívánsága. Csakis így lehet rend és rendezett boldogság. De ezenfelül az élet körülményei közt ne mindig az önkaratunk és vágyunk legyen a döntő. Hajoljunk meg mások akarata és az életviszonyok beállta előtt is. Tegyük ezt is engedelmisségből, de nem a véletlennek és az ugynevezett sornak engedelmeskedjünk, hanem Isten szent akaratának, melyet a viszonyok beállta mögött mindig ott lássunk,

Karácsony utáni vasárnap.

Azon időben József és Mária, Jézus anyja, csodálkoztak azon, amit felőle mondtak. És Simeon megálldotta őket és mondá Máriának, az ő anyjának: Ime, ez sokaknak romlására és feltámadására helyeztetett Izraelben és jelül, melynek ellene fognak mondani; sőt a magad lelkét is tőn fogja átjárni, hogy napfényre kerüljenek sok szívből a gondolatok.

És volt egy Anna nevű próféta-asszony, Fánuel leánya, Ázer törzsből, ki igen előhaladott korában,

és szüzessége után hét évig élt férjével. Ez mintegy nyolcvannégyéves özvegy volt, ki nem távozott a templomból, böjtöléssel és könyörgésekkel szolgálván (az Urnak) éjjel és nappal. És ez ugyanazon órában odaérkezve, magasztalta az Urat és beszélt róla mind azoknak, kik Izrael megváltását várták.

És miután mindent elvégeztek az Ur törvénye szerint, visszatértek Galileába, az ő városukba, Názaretbe. A gyermek pedig növekedett és erősödött telve bölcsességgel és az Isten malasztja volt benne.

1. Mózes törvényei szerint az újszülött gyermeket születése után negyvenedik napon a jeruzsálemi templomba kellett anyjának vinnie és ott áldozatot bemutatnia. A mai evangéliumban leírt események akkor történtek, amikor a Boldogságos Szüz e kötelességének eleget tett. Ekkor vette kezébe Jézust Simeon, az agg próféta és ekkor dicsőítette benne a Megváltót Anna prófétaasszony.

Amde honnét ismerték meg ezek Jézusban a Megváltót? Hiszen Szüz Mária egyszerű, szegényes nő volt, mint amilyen ezer és ezer megfordult a templomban. Szent József külseje sem különbözött az étellel viaskodó iparosembertől. Sőt maga a Kisdéd-Jézus is épugy gügyögött mint a többi olyankorú gyermek. Hiszen ép ebben is állott Urunk nagy megalázódása, hogy a bünt kivéve, mindenben hasonlóvá lett hozzánk, emberckhez.

Ennél az eseménynél Isten hatalma nyult közbe. Simeon és Anna Isten sugallatára ismerték föl a Megváltót és a Magasságbeli

rendeletére hívták föl reá a templombanlévők figyelmét.

E kinyilatkoztatás után azt várná az ember, hogy leborulnak Jézus előtt és soha többé el nem hagyják őt, akik hallották a kisedről, hogy ő lesz a Megváltó. Sajnos, nem így történt! Sokan meghallgatták Simeon és Anna szavait, tudomásul vették, de utána hazamentek és éltek bűnös életüket. Ne ütközzünk meg azonban ezeken! Hiszen épily balgán teszünk mi is nem egyszer. Nékünk is számtalanszor fölmutatták a köztünk élő Jézust: az Oltáriszentségben. Jelenlétét erősebben hisszük, mint ahogyan elhitték a jeruzsálemi zsidók Simeon és Anna szavait és mégis mily keveset gondolunk reá?!

2. Ha Simeon jövődölését olvassuk, megdöbbenünk. *„Íme ez (t. i. Jézus) sokaknak romlására és feltámadására helyeztetett . . .”* — mondotta.

Hogy az Üdvözítő feltámadásunk dicsőségének szerzője, azt értjük. De hát lehetséges az, hogy e Krisztus, aki mindeneknek üdvözítésére öltött testet, *romlására* lehet valakinek?

Bizony lehetséges! Gondolkozzunk csak egy kisé. A hid pl. arra való, hogy átmenjünk rajta egyik partról a másikra; és pedig ép-ségben menjünk át rajta, úgy, hogy bele ne essünk az alatta hömpölygő folyóba. De nem lehetséges az, hogy valaki ép a hídrol ugrik a folyóba és odavesz? Okolhatjuk-e ezen élet romlásáért a hidat? Jézus is hidat épített az

Ég és föld közé, sőt ő maga ez a közvetítő hid. És ha valaki lelép e hidról és leveti magát a bűn mélységébe, ki tehet róla? Csak maga a bűnös.

Igy tesz pedig, aki Üdvöztőnk utjáról parancsainak áthágásával letér.

3. Jézusnak „*ellene fognak mondani*“ — jövendölte tovább Simeon. És ez is beteljesedett.

Jézusnak mindig ellenemondott a gonoszság és a rosszra való hajlam. Tanítása és parancsai olyanok, hogy megerőltetést és önmegtagadást kívánnak. Érthető, hiszen a tökéletességre viszik az embert, az pedig magasban van és a magasba vivő út nehéz az áteredő bűnnel megterhelt embernek.

Jézust nem cáfolja a világ és a bűn. Tanait nem veszik komoly ellenvetésekkel és kiépitett ellenbizonyításokkal körül, hanem egyszerűen ellenemondanak. „Nincs úgy, amint Jézus mondja.“ „Nem helyes az, amit Krisztus ír elő.“ — Ezt állítják egyszerűen, de nem bizonyítják.

Ennek a tudása nagy erősség mindenikünknek, akiket meglátogat néha a hitbeli kétely. Jézus ellen nem a komoly ész hoz ellenbizonyítékokat, hanem a bűnös szív keres kibuvókat és a hitellenes érvek egytől-egyig csak ellenmondások, szilárd alap nélkül.

4. Amit az evangelium néhány szóban Anna prófétaasszonyról elmond, nagy tanulsággal szolgál.

Főlemlíti az evanglista, hogy érintetlen volt,

amikor házasságot kötött. Nem mintha ez erénye lett volna, hanem reámutat a szent író az Isten szerinti élet közönséges útjára. Ez az út, hogy a házasságba érintetlen testet és tisztaság pedig úgy marad csak meg, ha őrzik. Ámde nem a veszedelmes ismeretségek útja, ahol a tisztaságot őrzik. Nem is a sikamlós mozi-darabok és erkölcstelen könyvek azok, amelyek ennek megőrzésére erőt adnak. A lilomos lelket az istenfélelem és a kegyelem-eszközök tartják meg épségben az akarattal és vigyázattal párosulva.

Vizkereszt után 1. vasárnap.

Mikor Jézus tizenkétéves lett és szülei az ünnepi szokás szerint felmentek Jeruzsálembe, elvégződvén a napok, midőn visszatértek, a gyermek Jézus viszsza maradt Jeruzsálemben és szülei nem vették észre. Azt híván, hogy az utitársaságban van, egy napi járásnyira mentek s keresték őt a rokonok és ismerősök között. S miután nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, hogy megkeressék. És történt, hogy harmadnap múlva megtalálták őt a templomban, amint

a tanítók között ült, hallgatta és kérdezgette őket. Mindazok pedig, akik őt hallgatták, bámultak az ő okosságán és feleletein. És midőn meglátták őt, csodálkoztak, s mondá neki anyja: Fiam, miért cselekedtél így velünk? Ime atyád és én bánkódva kerestünk téged! És mondá nekik: Hogy van az, hogy engem kerestetek? Hát nem tudtátok, hogy abban kell lennem, ami az én Atyámé? És ők nem értették meg a szót, melyet nekik mondott. És lement velök s Názaretbe érkezett és engedelmes volt nekik. És anyja mindezen igéket megtartotta szívében. Jézus pedig növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Istennél és az embereknel.

1. A mai evangéliumi szakasz példában tárja eléünk, miként engedelmeskedett a Szent Család Isten törvényének.

A zsidók törvényei szerint ugyanis minden tizenkettedik életévét betöltött ifjunak évenként háromszor el kellett zarándokolnia Jeruzsálembe az Ur templomába. Jézus számára is kötelezővé vált ez az előírás. Az egész család együtt ment, együttesen teljesítve az Isten kívánságát. Pedig mily messze volt az a templom!? Több napi járóföldet kellett a keleti hőség homokjában végig járni odáig.

A mi számunkra is van ilyen törvény. A jeruzsálemi templomnál szentebb helyet kell minden vasárnap és ünnepnap meglátogatnunk: az Ur áldozati oltárát, vagyis a szentmisét. Mily kevés fáradság kell hozzá és mégis mily sokak számára csak botránykö és áthágási alkalom ez a parancs. Pedig az Ur Jézus oly szeretettel vár maga köré mindenkit és annyi áldást kínál, mert ha valami-

korra, hát ez alkalomra érvényesek a szavai: jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok és én megenyhitelek titeket.

2. A Szent Család templombamenetele nemcsak az Isten parancsa betartásának kötelességteljesítése volt, hanem viselkedésük ezenkívül *ragyogó példája az ünnepek méltó megszentelésének is.*

Az ünnep számukra nem a heverés és semmittevés ideje volt. Nem a kicsapongó mulatozásé. Nem is a család együttesét szétszakító élvhajhászásé, midőn a családapa jobbra, a családanya balra, a gyermekek ismét másfelé keresik szórakozásukat. *Ők együtt töltötték az ünnepet!*

Milyen más ma sok családnak ünneplése. Ahol semmittevő heverés közben mulik el a nap, csak megujul a hét keserősége, mert a családapa reáeszmél, hogy másnap ismét kezdődik a robot. Ahol a korcsma az ünnepi hajlék, ott ennek vagyonpusztító és testetlő mulatozása a hétköznapi munkájánál is jobban kiszípolozza az életerőt. A mozi idegizgató előadásai a pillanatnyi érdekesség élvezetét adják, hogy utána annál jobban fájjon a mindennapi élet sivársága. A gyermekek pedig, ha szabadjára maradnak, romlott cimborák közé kerülnek, ahol tönkremegy lelkük legnagyobb kincse: az ártatlanságuk.

Mily más az olyan család ünnepe, ahol az *együttlét* növeli a szeretetet! Ahol az Isten házának falai erősítik a hűséget! Ahol a szentmise közös hallgatása eszükbe juttatja a családtagoknak Jézus keresztjét és annak gondolatát, hogy

egymás gyengéinek eltürése is lehet ilyen dicsőséget hozó kereszt.

3. Szűz Mária aggódó lélekkel *keresi* az ő elveszett gyermekét. Bejárja a rokonságot, kérdezősködik az ismerősöknél. Utána nem kiméli a fáradtságot, messze utra indul vissza, hogy újra övé legyen gyermeke.

Az anyai gondosságnak és utánanézésnek e szép példáját hányan nem követik. Soknak gyermeke elveszett, de nem testileg, hanem lelki értelemben. Elhagyta az ő szüleinek és égi szülőjének: az Istennek útját, Nem az Isten házába tért be az ilyen elveszett gyermek, hanem ellenkezőleg, a bűnös világ utvesztőibe vette bolyongását. Az édesanya szeme, ha ezt meglátná, ha szavával felkeresné, hány ilyen elveszett gyermeklelket hozhatna vissza a Jézus ösvényére?!

Sajnos, az édesanyák nagyrésze manapság csak növel és nem nevel, csak idősebbre növeli gyermekét, de lelkének helyzetével mit sem törődik.

4. Szinte különösnek tetszik, hogy milyen szokatlan *komolysággal* szól a *boldogságos Szűz* újra feltalált Fiához. Nem annyira szemrehányás és korholás a szava, mint inkább komoly figyelmeztetés: Gyermekeim kérlek, máskor ne tégy velem így!

A szülőnek kötelessége, hogy gyermekét, ha az megfélemlített magáról, a jóra figyelmeztesse, ha ez nem elég, *megbüntesse* és ezáltal kényszerítse vissza a helyes útjára. Aki ezt nem teszi, az kötelességét mulasztja. A kénye-kedvén nevelt

gyermek, akit nem szoritott a szülő engedelmes-
ségre, saját kénye-kedvét fogja követni és élet-
módja nagyon távol lesz a jámborságtól. A szülők
pedig nem fogják benne örömeiket találni, mert a
romlott bűnös csak nem lehet egy édesanyának
büszkesége?

Vizkereszt után 2. vasárnap.

Az időben menyegző volt Galilea Kána nevű városában és Jézus anyja ott volt. Meghívták pedig Jézust is és az ő tanítványait a menyegzőre. És elfogván a bor, mondá Jézusnak az ő anyja: Nincs boruk! És mondá neki Jézus: Asszony, mi közöd hozzám? Nem jött még el az én óráim. Mondá anyja a szolgáknak: Bármint mond nektek, tegyétek meg! Ott állott pedig hat köveder elhelyezve a zsidóknál szokásos tisztulásra, mindegyik két vagy három mércés. Mondá nekik Jézus: Merítsetek most és vigyetek belőle a násznagy-

nak. És vittek neki. Amint pedig a násznagy a borrá vált vizet megízlelte és nem tudta, honnan való, — de a szolgák, kik a vizet merítették, tudták, — előhivta a vőlegényt a násznagy, és mondá neki: Minden ember először a jó bort teszi fel (az asztalra) és csak mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te pedig a jó bort idáig tartogattad. Ezt az első csodatettét Jézus a galileai Kánában művelte és kinyilatkoztatta dicsőségét és tönitványai hittek benne.

1. Jézusnak már előhírnöke is bűnbánatot hirdetett. Az Üdvözítő pedig kereszthordozásra jött közénk és nem titkolta kívánságát, amikor nyiltan úgy szólt: „Aki utánam akar jönni, az vegye fel keresztjét mindennap és kövessen engem!” Őt, aki a keresztet hurcolja...

Igy ismerjük Krisztust. És éppen ezért furcsának tűnik föl előttünk, hogy a mai evangelium meg egy lakodalom keretében mutatja be Őt. A lakodalom a gondtalan mulatozás és a gyönyörök jegyében mozog, nem pedig a kereszthordozó fájdalom türelmében.

És Jézus tanítása minden keresztje mellett *sem veti el a tisztas mulatozást és annak tettel való tanítása lehetett az egyik célja annak, hogy a kánai menyegzőn megjelent.*

Jézus nem prédikálta soha, hogy örökké busan kell lógnunk a fejünket. Sőt még a siránczókról is azt hirdette, hogy boldogok, ha eltürik a megpróbáltatást. Krisztus csak egyet kívánt meg: hogy ne kövessünk el bünt. *Ennek a bűnnek hátárain innen megengedett dolog minden, tehát a tisztas, léleküditő mulatozás is.*

Legtöbb ember azonban abban hibázik, hogy

nem tartja be azt a határt, melyik a tisztos mulatozást a büntöl elválasztja. Az ilyenek minden mulatozást megengedhetőnek tartanak. Az olyan bálokat is, amelyeken félmeztelen ruhában jelennek meg a nők és szemérmetlen érintésekből álló táncokat lejtenek. Pedig lehetne tisztességes ruhákban, tisztességes táncokat lejtve is mulatni!

2. A második oka Jézus kánai megjelenésének az volt, *hogy a házasságot megszentelje.*

Az Isten terve az ugyanis, hogy az ember boldog legyen valamennyire már itt a nyomorúságokkal teli földön is és faja fönnmaradjon. Ennek a boldogságnak és fajfönnmaradásnak eszköze a hitvestársnak szeretete és testi-lelki életközössége. Ehhez az Isten tervébe való beálláshoz külön *kegyelmet* is ad az Ur, melynek közvetítőjéül rendelte a *házasság szentségét.*

A szentség azonban csak ott jön létre, ahol Krisztus meghatalmazottjai vannak. Hiszen érvényes igazság Krisztus szava, melyet Péterhez és benne utódaihoz intézett: „Bármit megkötés a földön, meg lesz kötve az egekben is!” Ez alól a házasság sem lehet kivétel. Tehát ezt is (már ami a megkötés módját illeti) Péter és utódjainak előírásai szabályozzák. Ez a rendelkezés pedig a *katholikusokra* csakis a katolikus pap előtt kötött frigyet ismeri el törvényesnek és érvényesnek.

3. Krisztus kánai csodatételének főoka azonban az volt, hogy *tanítványait meggyőzze istenségéről* és megnyerje azok hitét.

Jézus átváltoztatta a vizet borrá. Aki ezt meg tudja tenni, az: mindenható, az: Isten.

Ha pedig Jézus mindenható, akkor nemcsak a vizet változtathatja át borrá, hanem a kenyeret is átalakíthatja saját testévé és a bort is vérévé. Ha pedig az apostolok tanubizonyságára elfogadjuk Jézus mindenhatóságát, nem tagadhatjuk meg imádásunkat az Oltáriszentségtől sem.

4. A mai evangéliumban *Szüz Máriát*, mint közbenjárót látjuk. Igaz, hogy szavát első kérésre nem hallgatja meg Krisztus. Tisztelettel, de határozottan kijelenti: „Nem jött még el az én óráim”. De aztán kisvártatva mégis megteszi a kívánt csodát.

A Szüz Anyát közbenjáróul kérjük mi is imánkban. A segítséget Istentől várjuk. Máriát csak ennek a segítségnek hathatósabb kieszközlésére kérjük, mert tudjuk, hogy a fiui szívnek legeredményesebb megindítója mindenkor az anya szava. Megesik azonban, hogy úgy járunk, mint a Szent Szüz a kánai menyegzőn: nem hallgat meg első szóra Jézus. „Nem jött még el a te órád!” ez lesz a döntése. Ne csüggedjünk, *ha lelkünk üdvére van*, amit kérünk, majd megadja isteni Mesterünk a második . . . , a tizedik könyörgésre. Főleg ha *tiszta* szívből jön az.

Vizkereszt után 3. vasárnap.

Az időben, mikor Jézus lejött a hegyről, nagy sereg követte őt. És íme jött egy belpoklos és leborult előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. És Jézus kinyújtotta kezét, megérintette őt és mondá: Akarom, tisztulj meg! És azonnal megtisztult az ő poklossága. És mondá neki Jézus: Lásd, hogy ezt senkinek el ne mondd, hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak és vidd meg az ajándékot, melyet Mózes megparancsolt, bizonyságul nekik!

Mikor pedig bement Kafarnaumba, egy százados já-

rult hozzá és kérte őt, mondván: Uram, az én szolgám otthon inaszakadtan fekszik és szörnyen kinlódik. És mondá neki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt. Mire a százados mondá: Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondjad és meggyógyul az én szolgám. Mert magam is felsőbb-ség alatt álló ember vagyok, kinek katonák állnak rendelkezésemre; és ha azt mondom ennek: Menj! — elmegy; és a másikuak: Jöjj! — jön; és szolgámnak: Tedd ezt! — és megteszi. Amint Jézus ezt hallotta, csodálkozott és mondá az őt követőknek: Bizony mondom nektek, nem találtam ennyi hitet Izraelben. Mondom pedig nektek, hogy sokan jönnek napkeletről és napnyugatról s letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal mennyek országában; az ország fiait pedig kivettetek a külső sötétségre; ott leszen sirás és fogak csikorgatása. És mondá Jézus a századosnak: Menj el és amint hittél, úgy legyen neked! És meggyógyult a szolga azon órában.

1. Ennek az evangéliumi szakasznak első része elmondja, hogy egy belpoklost meggyógyított az Ur. Régi, középkori legendát juttatott az eszembe ez a történet. Elmondom.

A XII. században a messze Svábsországban élt egy dúsgazdag főúr: Heinrich von der Aue volt a neve. Istenre nem sokat gondolt. Pohár-csengés, zenezengés közt multak napjai. Egyszerre nagy szerencsétlenség szakadt reá: belpoklos lett. Utálatosra dagadtak tagjai és geny nyedtek. Undorodott tőle környezete és félt, hogy elkapja a ragályt.

Azon vette magát észre, hogy szörnyű bajával egymagában maradt a kastélyban. Már-már éhen pusztult, amikor egyik majorsa, akit

ellenség fogságából váltott ki valamikor és ő ajándékozta meg a majorral, hálával emlékezett róla és házába fogadta. Itt élt három évig kegyelemkenyéren. A majoros 12 éves leánykája ápolta.

Elmondotta Heinrich istápolóinak, hogy halomása szerint messze Milánóban van egy orvos, aki gyógyítja a bélpoklosságot. Csakhogy egy ártatlan, fiatal leánynak élete az ára, mert ennek szívére van szükség; az orvos ugyanis abból főzi a csodás hatású orvosságát. Meghallotta ezt a majorosnak leánykája és azonnal ajánlkozott, hogy ő föláldozza életét a főúrért. Atyja eleinte tiltakozott, de miután meggondolta, hogy életét, vagyonát Heinrichnek köszöni, reálott. Utnak indultak Milánóba.

Milánóban már az operációs asztalon feküdt a gyermek. Heinrich az előszobában hallgatta, mint feni az orvos a kését. Megborzadt. Ő érte haljon meg ez az ártatlan? Nem! Ő elszenvedi inkább undorító gyötrelmét. Bement az orvoshoz és lerendelte az egész gyilkosságot, bár tiltakozott ellene az áldozatkész gyermek.

Az Ur azonban megmutatta, hogy megbecsüli a nemes gondolkodást. Heinrich amint végignézt magán, látja, hogy sebei eltűntek. Ujra üde és egészséges. Csodásan meggyógyult.

Régi legenda, nem is valóság és mennyire hat reánk. Bámulatos szeretettel gondolunk a kicsiny leánykára: az önfeláldozó angyalra.

A léleknek legundokabb gennyedző nyavalyája: a bűn. Egy orvossága volt csak: Isten-

fiának ártatlan Szívéből kicsorduló vére. És Isténfia áldozatkészen adta oda életét, fölnyitatta oldalát is, hogy az utolsó csepp csoda-orvosság is kicsorduljon onnét a bűnös bélpoklos lelkekért.

És az emberiség nem tiltakozott ellene, mint Heinrich.

Ha szeretettel bámultad a majoros leányát az előbbi regében, nem bámulod legalább is akkora elragadtatással Jézusodat igaz és utolsó szivnemességéért? Szereteted kicsiny dobbanása nem is elég, mert a bélpoklos, kiért vérét ontotta: te vagy.

Nézz csak a szivedbe! Nincsen ott undok, daganat: bűn? Irigység, kötelességmulasztás, szentmisehanyagolás, hűtlenség, talán bizony paráznság! Milyen gennyes, milyen undorító az a bűnös szív.

De van orvossága! Krisztus kiontott vére, amely ott a gyóntatószékben csordul reá a bélpoklos szívünkre, hogy üdévé, széppé tegye.

És te mikor tartottad oda szivedet? Mikor gyóntál? Megtöröd kebledben a bélpoklos szívet?

2. Mózes törvénye előírta, hogy aki súlyos betegségből, bélpoklosságból gyógyul, az jelentkezék a papnál és áldozat-bemutatással rójja le háláját Istennek. Jézus ennek a törvénynek betartására utasította a szegény beteget, akit megszabadított bajától.

Igaz, hogy Mózes e törvényének társadalmi céljai is voltak, de nem tagadható le belőle az

sem, hogy a beteget a templomba rendelte hálaadásra. Csak miután Istennel szemben való kötelességének eleget tett a meggyógyult zsidó, azután kapcsolódhatott a társadalmi életbe, azután tehetett pl. látogatásokat.

Régeinte hasonló szép szokás volt a keresztények között is. Ha hosszabb ideig nyomta valaki a betegágyat, fölépülése után első útja a templomba vitte. Itt köszönte meg Istennek, az élet urának, hogy nem szőlította el a földről, hanem időt engedett még számára a javulásra és érdemszerzésre. Sokfelé elhagyták már e szép szokást. De helyes lenne visszahozni!

3. A kafarnaumi százados elment Jézushoz. Nagy ur volt és mégis kérve-könyörgött az Urhoz. Kiért és miért? Azért, hogy az Üdvözítő gyógyítsa meg az ő szolgáját, aki betegen feküdt.

Milyen szép ennek a nagy urnak a viselkedése! Nem hagyta el beteg szolgáját, törődött vele, sőt fáradozott és megalázta magát érdekében. Nem egyszerű fizetett alkalmazottat látott legényében, hanem hozzátartozót.

Ilyenkép kell gondolni minden kereszténynek a házában alkalmazott cselédekre, szolgákra. Ezek családjához tartoznak és nem idegenek. Megbecsüléssel kell velük bánni és minden szükségletükre gondolni. Tehát a lelkük szükségletére is! Fölgügyelni rájuk, hogy imádkoznak-e? Utána kell nézni, hogy erkölcsös-e az életük és ha kivetni való van bennük, szeretettel javítani kell őket.

Vizkereszt után 4. vasárnap.

Az időben Jézus hajóra szállt és követték őt tanítványai. És ime, nagy vihar támadt a tengeren, úgy, hogy a hajócskát elborították a hullámok, ő pedig aludt. És hozzájárultak tanítványai és fölkeltek őt mondván: Uram, meints meg minket, elveszünk! És mondá nekik Jézus: Mit féltetek, kicsinyhitűek? Erre fölkel és parancsolt a szeleknek és a tengernek és nagy csendesség lőn. Ekkor csodálkoztak az emberek, mondván: Ki lehet ez, hogy a szelek és a tenger engedelmeskednek neki?

1. Jézusnak alakját kettősnek rajzolják élénk a történelmi események.

Üdvözítőnkben föl kell ismernünk élete történetéből az *embert*, aki sokban hasonlított hozzánk. Fáradt ő is; nélkülözött ő is és szenvedett ő is. A mai evangéliumban is ilyennek látjuk. A tanításban és jótevésben agyongyötört Krisztus ott fekszik egy rozoga csónak padján és elnyomta az álom.

De Krisztus alakjában élénk tárul az *Isten hatalommal bíró egyénisége is*. Halottakat támasztott föl, reménytelen betegeket gyógyított meg, egy szavával és pusztá parancsával uralkodott még a természet erőin is. Ezek mind azt bizonyítják előttünk, hogy *nemcsak ember volt, hanem Isten is*.

Ember volt tehát az Ur, akit szeretünk, mert közel állott hozzánk. De Isten is volt ő, akit imádunk, mert fölöttünk uralkodik hatalmával. Ez a két természet — az emberi és az isteni természet — azonban egy egyéniségben, *egyetlen személyben egyesült* és amikor előtte térdrehullunk, az *Istenembert* imádjuk. Imádjuk az ő lüktető és értünk átszurt *emberi szívét* és hódolattal borulunk le egyben az Ur minden cselekedetét mozgó *istenti Szíve* előtt is.

2. A vihartól korbácsolt tajtékzó tenger és a hullámain hányatott hajó reáemlékeztet bennünket az *emberi lélek viharára*.

Sokszor érezzük mindannyian, hogy mint süvöltének a szenvedélyek viharai végig lelkünkön. Sokszor érezzük, hogy mint kavarognak előttünk

a kísértés örvényei. Sokszor észrevesszük, hogy mennyire recseg-ropog a gyenge emberi erőnk sajkája és már-már attól félünk, hogy belefordítja utasát: a lelkünket a bűn pusztulásának mélységébe. Ilyenkor azt hisszük, hogy minden elveszett, mert magunk nem tudunk segíteni önmagunkon.

A viharos vizen hányódó apostolok nem így gondolkodtak. Egy ideig maguk iparkodtak, de aztán odaléptek Jézushoz és kérve-könyörögtek neki: „Urunk! segíts rajtunk, mert elveszünk!”
És Jézus segített.

Azt hisszük, hogy az a Krisztus, aki a természet erőinek is egyetlen szavával parancsolni tudott, nem lesz majd képes megfékezni a lélek támadóit? Avagy legalább is nem tudja majd a támadásnak megfelelően megerősíteni lelkünk erőit? De igen! Jézus képes erre! És meg is teszi, ha kérjük.

A bűnvesztélyben és kísértésben forduljunk tehát minden erők teljhatalmu irányítójához: Krisztushoz.

3. A viharzó tengert és a rajta hányódó sajkát hasonlíthatjuk még az *Egyház életéhez* is.

Az élet vizét nem egyszer örvényesre és hullámzósra változtatta a történelem folyamán a gonoszság. Az Egyház hajója pedig nem egyszer recsegett-ropogott ostromuk ereje alatt. Régen a pogányok véres üldözése akarta kiirtani az Egyházat. Később VIII. Henrik, Luther és Kálvin eretnekségei ellene mozdították a félvilágot. Majd a

francia forradalom és Napoleon hatalma agyarkodtak ellene. Az Egyházat azonban nem tudta megdönteni egyik sem.

Manapság is az ellenségek egész sora fenekedik ellene nyíltan és titokban. A liberálisok himeshámos frázisokkal takarják romboló mesterkedéseiket. A szabadkőművesek a páholyok sötétjéből rendezik nagy ügyesen cselvetéseiket. A szociáldemokrácia egész nyíltan uszít a katolicizmus ellen. Oroszországban, Mexikóban és Kína egyes részeiben pedig a mártírok vére folyik.

Az apostolok sajkája nem merült el, mert benne volt Krisztus, aki egy ideig nem avatkozott az elemek tombolásába, de végül is fölkelt és csendet parancsolt. Egyházunkkal is vele van Krisztus. Látszólag alszik, mert nem halljuk parancsoló szavát. De annyit tudunk, hogy a történelem folyamán minden üldözésnek és támadásnak a vége az elcsendesedés lett. És utána az Egyház hajója diadalmasan megújulva siklott tova az élet tengerén. Ki csillapította le azt a sok és ádáz támadást? Krisztusnak az Egyházat őrző ereje.

Ne csüggedjünk a mostani támadások miatt sem. Krisztus most is velünk van és Egyházát megvédi még a pokol ellen is!

4. A vihar lecsillapítását a partról szemlélő emberek elcsodálkoztak. Gondolkodóba estek: Kicsoda ez, hogy a szelek és a tenger engedelmeskednek néki? De a csodálkozásnál és kérdésnél tovább már nem mentek gondolkodásukban. Pedig, de könnyü reá a felelet! Az, akinek a tenger

és a szelek egyetlen szóra engedelmeskednek, pusztán ember nem lehet, annak isteni hatalma van. És ha belátták volna akkor, hogy Jézus Isten, vajjon nem tartoztak volna-e követni Őt?

Mi azonban gondoljuk ezt meg!

Jézus tetteivel beigazolta, hogy Isten — tehát meg kell tartanunk a szavát!

Vizkereszt után 5. vasárnap.

Az időben mondá Jézus a seregeknek e példabeszédet: Hasonlóvá lett mennyeknek országa azon emberhez, ki jó magot vetett földébe. Mikor pedig az emberek aludtak, jött az ő ellensége és vadócot hintett fölül a buza közé és eltávozott. Amikor pedig a vetés felnőtt és termést hozott, akkor feltűnt a vadóc is. Elmentek tehát a gazdához az ő szolgálói, s mondták neki: Uram! nemde jó magot vetettél földedbe, honnét van tehát benne a vadóc? És mondá nekik: El-

lenséges ember cselekedte ezt. A szolgák pedig mondták neki: Akarod-e, hogy elmenjünk és kiszedjük? És mondá: Nem, nehogy a vadócot szedvén, azzal együtt a búzát is kitépjétek. Hagyjátok mindkettőt nőni az aratásig, és aratáskor majd megmondom az aratóknak: Szedjétek össze előbb a vadócot és kössétek kévébe elégetésre, a búzát pedig gyűjtsétek csürrömbe.

1. A mai evangéliumi szakaszban két olyan kérdésre felelt meg Jézus, amelyek mindenkor foglalkoztatták az emberek lelkét. Akkor is, ma is.

Az első kérdés, hogy honnét van a sok rossz és gonosz ezen a világon. A rosszat Isten ellensége veti el a földre: a Sátán.

A második kérdés: hogyan türheti el Isten a gonoszság szaporodását és uralkodását e világon? Jézus erre is megfelel. Isten végtelenül irgalmas és szeretetteljes. A földön annyira együtt él a jó és a rossz, hogy az utóbbi kigyomlálásakor megsértenének sok jót is. De hozzáteszi Jézus, hogy az aratáskor, tehát a halálkor megszűnik ez az állapot. Amire behunyja az ember a szemét, vége a kiméletnek, ha jó volt, a jutalom honába jut, ha rossz, az örök tűzre kerül.

2. A rossz is mag alakjában jut a földre, a jó is. Ha megnézi az ember e két magot, meg tudja különböztetni. Legtöbbször azonban nem turják föl azért a földet, hanem csak a virágzáskor veszik észre a gazt, pipacsot és a búzát. Ha figyelemmel kísérte volna a gazda, hogy ki vetett

földjébe, a gonosz szomszédról megtudhatta volna, hogy bojtorjánmag került barázdáiba.

A lelkiéletben is ugyanígy van a dolog. Sok ember nem figyeli meg, hogy ki veti a magot szívébe és milyen mag az? A szociáldemokraták, szabadkőművesek, liberálisok, radikálisok, tévtanítók (nemkatholikus szekták) nem buzát vetnek, hanem a buzával vegyesen konkolyt. Ügyeljünk tehát, hogy ki jár lelkünk barázdája mellett.

3. Az evangéliumi ember aludt, amíg az ellenség teleszórta földjét a rossz maggal. Sok ember tudata, lelkiismerete hasonlóképp szundit, mi alatt lelkét megrakják tévtannal.

Zsidó, szociáldemokrata, szektárius ujságokat olvas sok ember és nem is tudja, hogy mennyi tévedés tapadt ezalatt öntudatlanul lelkére.

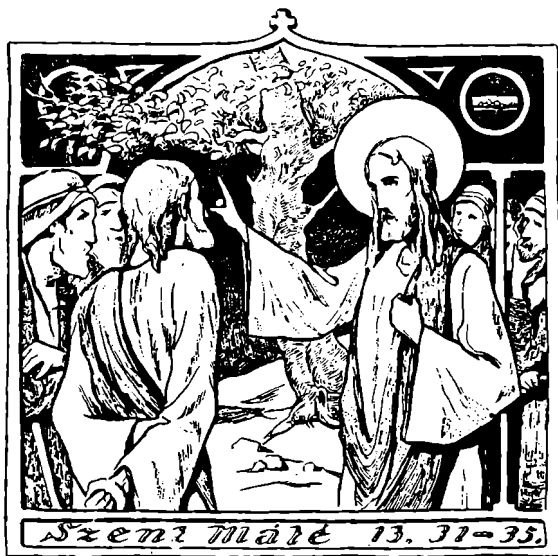
Vallásellenes, erkölcstelen emberekkel érintkezik sok katolikus. Oda se gondol, hogy mellékesen mennyi romlott nézőpontot szitt föl gondolkodásába.

4. Az alvó ember említésekor a szülők és családfelek is magukra gondoljanak. A legszeretettebb föld az övéik lelke. Ha ők nem ügyelnek arra, a világ gonoszsága marékszámra szórja bele a romlást.

A könyvek, ujságok, barátok és barátnők, mulatságok garmadával viszik gyermekeik és családtagjaik szívébe a későbbi bűnök magjait.

Vizkereszt után 6. vasárnap.

Az időben mondá Jézus a seregeknek e példabeszédet: Hasonló mennyek országa a mustármaghoz, melyet vett egy ember és elvetette földébe. Ez ugyan a legkisebb minden magvak között, de ha felnő, nagyobb minden kerti veteménynél és fává lesz, úgy, hogy az égi madarak jönnek és ágal között laknak. Más példabeszédet is mondott nekik. Hasonló mennyek országa a kovászhoz, melyet vett egy asszony és elvegyített három véka lisztbe, míg az egész megsavanyodott. Mindezeket példabeszédekben mondotta Jézus a sere-

geknek és példabeszédek nélkül nem szólt nekik, hogy beteljesedjék, amit a próféta jövendölt mondván: Megnyitom számat példabeszédekben, kimondom, ami el volt rejtve világ kezdetétől.

A mennyek országa földi része alatt az Egyházat kell értenünk. Ezt Jézus a mustármagból felnövekvő terebélyes fához hasonlítja. Kicsiny volt a kezdete: nagypénteken az egész Krisztushoz hű egyházat csak a Szüzanya, Szent János, bűnbánó Magdolna, a jobb lator és néhány jó lélek alkotta, ma pedig a világ legnagyobb intézménye.

Az Egyháznak fához való hasonlítása igen találó. A fának sok ellensége van. Legnagyobb ellensége azonban az az ember, aki fűrésszel, fejszével támad ellene, hogy kivágja és a második ellensége pedig az az élősdű növény, a fagyöngy, amely elszívja nedvét és kiszárasztja. Az Egyháznak is ilyen kétféle ellensége van.

1. Az elsőket direkt kívülről támadják az Egyházat és meg akarják azt dönteni. Ezek:

a) A *szabadkőművesek*. Hangzatos jelszavakat hirdetnek: emberszeretetet, felvilágosodást, haladást prédikálnak, itt-ott tesznek is jót. De mindez csak szemfényvesztés. A tapasztalat megmutatja, mi az igazi céljuk: Küzdeni a *trón és ol-tár ellen*. Való igaz, hogy ahol az utóbbi időben trónt döntöttek össze, vagy oltárt dultak szét, a főszerepet a szabadkőművesek vitték. Ferenc Ferdinánd gyilkosa szabadkőműves volt. A magyar haza belső és külső sirásóinak legnagyobb része

közülök került ki. És hogy Magyarország ellen annyira dolgoztak az idegen és magyar szabadkőművesek, annak oka nem kis mértékben az volt, mert a régi teljes Magyarországon erős volt a katolikus Egyház.

b) A második legnagyobb ellensége az Egyháznak: a *szociáldemokrácia*. Tanai a pozitív vallással ellentétben állanak, azonkívül is a gyakorlatban gonosz és társadalomromboló, lélekfertőző munkájával szemben elsősorban az Egyházat tartja ellenfelül. Az Egyház mutat reá a legjobban szemvaktató mesterkedésére, amellyel nagyobb darab kenyeret kényszerít ki „elvtársai”-nak, de elveszi cserébe a lelkeket és igazi boldogságukat.

c) A harmadik ellensége az Egyháznak a különböző *tévtanok*, jelesen most a protestáns szekták: baptisták, nazarénusok, methodisták, stb. Ezek kidomborítva azt, ami az evangéliumban szép, egész rakás tévtannal torzítják és nevetségessé teszik Krisztus tanítását. Pedig ami szép a tanaikban: a szeretet, jótekonyság, becsületeség, összetartás, stb., az mind megvan az Egyházban is, csak meg kell tartani. És tartsuk is meg valamennyien!

2. Az ellenségek második nagy csoportjába a *belső ellenségek* tartoznak. Az Egyház tagjai ezek, de élődi tagjai. Olyanok, akik az Egyházból élnek, de nem az Egyházért. Ezek is nagy kártevők, mert elszívják az erőt és sorvasztják a fejlődést. Ezek közé tartoznak a magukról megfeledkezett papok, az Egyházzal keveset törődő és vallásos élettel példát nem adó tanítók, tanító-

nők, kántorok, sekrestyések. Istenem, mennyivel könnyebb volna a helyzet, ha az Egyháznak minden alkalmazottja példás életű volna!

Elég helytelenül gondolkodik azonban, aki ezeket nézvén, botrányt vesz és elhidegül az Egyháztól. Mindenki a *maga* lelkét viszi az Isten ítélőszéke elé elsősorban és arról köteles számot adni. Az nem kifogás, hogy a pap és tanító is vétkes volt, tehát ő, az egyszerű hívő, is vétkezett.

Imádkozunk buzgó lélekkel az Egyházért, hogy Isten ne engedje azt se, hogy egyes ágait ellenségei letörjék. Magunk pedig ne tekintsünk arra, hogy az Egyház szolgái milyenek, hanem elsősorban önlelkünkkel törődjünk!

3. Egy kevés kovász át- és áterjeszt három véka lisztet is. És az erjesztő tésztából lesz a jó kenyér!

A jó szó, az igaz tanítás is erjedésbe hozza a társadalmat. Az erjedés után alakul csak ki abból a Krisztus szíve szerinti élet.

Igy vagyunk manapság is?

Mi az, ami a társadalom forrongását és erjedését okozza? Vajjon a Krisztus tanítása-e?

Sajnos, azt kell vallanunk, hogy *nem!* Sőt ellenkezőleg: a kereszténységgel ellentétes elvek uralkodnak manapság is a lelkekben, bármilyen hangos szóval hirdetik is, hogy ma keresztény világ van. Ebből az erjedésből azonban nem válik élvezhető kenyér, csak poshadt, romlott, tűzrevaló élet!

Hetvenedvasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak e példabeszédet: Hasonló mennyek országa egy gazdaemberhez, ki korán reggel kiment munkásokat fogadni a szőlőjébe. Megszerződött tehát a munkásokkal egy denár napi bérben és elküldötte őket szőlőjébe. És midőn három óra tájban kiment, másokat látott a piacon tétlen állni. S mondá nekik: Menjetek ti is szőlőmbé, és ami méltányos lesz, megadom nektek. Azok tehát elmentek. És ismét kiment hat és kilenc óra körül, s ha-

sonlóképen cselekedett. Tizenegy óra tájban pedig ki-
ment, s másokat talált veszteg állva, és mondá nekik: Mit álltok itt egész nap tétlen? Mondják neki: Mert senki sem fogadott meg bennünket. Mondja nekik: Menjetek ti is szőlőmbe! Mikor pedig beesteledett, mondá a szőlősgazda felügyelőjének: Hívd össze a munkásokat és add meg nekik béröket, kezdve az utolsótól az elsőig. Mikor tehát előjöttek, kik tizenegy óra tájban érkeztek, kaptak egy-egy denárt. Amint pedig az első is előjöttek, azt hitték, hogy többet kapnak, de ők is egy-egy denárt kaptak. S mikor föl-vették, zugolódtak a gazda ellen, mondván: Ezek az utolsók egy órát dolgoztak, és egyenlőkké tetted őket velünk, kik a nap terhét és hevét viseltük. Ő azonban felelé egyiknek közülök és mondá: Barátom! nem követek el veled igazságtalanságot; nemde egy denárban szerződöttél meg velem? Vedd ami a tied, és menj! Én pedig annyit akarok adni ez utolsónak is, mint neked. Vagy nem szabad azt tennem, amit akarok? Vagy tán rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok? Így lesznek az utolsók elsőkké, az első utolsókká. Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.

1. Az evangéliumi példabeszéd életünket és sorsunkat fejezi ki. A szőlősgazda jelenti az Istent, a szőlő az Egyházat és Isten törvényeinek szolgálatát, a munkások mi vagyunk emberek, a kialakult bér pedig az örök üdvösség.

Isten hív bennünket Egyházába és aztán jutalmul örök birodalmába, épügy, mint a szőlősgazda a hivalkodó munkátlanokat. Ez a hívás, de még inkább a jutalom Isten kegye. A mai evangélium ennek a kegyelem kiosztásának isteni eljárását ismerteti.

Az ember Isten kegyelme nélkül vesztegel, semmit sem tehet, ami érdemszerző, megjutalmazható lenne az Ő országában, Isten pedig kegyelmét adja, akinek, amikor akarja és annyit, amennyit neki tetszik.

Ezt a törvényt hirdeti Krisztus, amikor tanítja: „Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.“ Ezt hirdeti az apostol: „Mid van, amit nem kaptál? Tehát mit dicsekedel?“

Munka nélkül, veszteg áll az ember, ha nem jó az Isten hívó kegyelme. Nem jöhet a pogány, a zsidó, a mohamedán az ő egyházába, nem cselekedhetik mennyei jutalomra érdemszerző munkát; nem térhet meg a bűnös — a hitetlen keresztény, a káromkodó, a részeges, a bujálkodó, a rabló, a gyilkos, ha csak nem szól szívéhez a kegyelem: Menjetek ti is szőlőmbe!

Isten kegyelméből találjuk meg az utat az Egyházba, Isten kegyelméből tér meg a bűnös keresztény, Isten kegyelméből képes a keresztény üdvösséges jócselekedetet végezni.

Senki sem büszkélkedhetik, hogy ő keresztény, hogy ő milyen jó, mily sok erényes cselekedetet visz véghez Isten országában. Mert ha Isten kegyelmét nem adta volna neki, épp úgy állna tétlen, mint akárki más. Csak úgy lenne pogány, bűnös, mint akárki más.

Azért az igazi keresztény szívében mindenkor alázatos. Még ha tesz is valami jót és dicsérik is, ő szívében alázatos marad, mert tudja, hogy ami dicsérendő van életében, azt Isten kegyelmének köszönheti,

2. A mai evangélium másodsorban azt példázza, hogy minden megtérő bűnösnek megadja az Isten a mennyországot. Hiszen a jóknak ezt ígérte bérül. Vannak olyanok, akik egész életüket Isten szolgálatában töltik, mások csak később, bűnös ifjúság után térnek hozzája, ismét mások pedig akkor, amikor már zörget ajtajukon a halál kasszás alakja. És mindezek az eget kapják fizetésül.

És egyetlen szavunk sem lehet ellene. Nem mondhatjuk, hogy Isten bárkivel is igazságtalanságot tesz, mert egyformán fizet. Mert az, amiben megütközünk, hogy t. i. Isten egyformán, örök étellel jutalmazza az élete végén megtérőt és azt is, aki ifjúságától kezdve szolgálta őt, — nem jogtalanság. Hiszen gondoljuk meg, hogy az örök üdvösség még annak is tulnagytulalom, aki minden percének gondolatát Istennek szentelte egy hosszú életen át. Az egészből csak azt állapíthatjuk meg, hogy Isten jó a jókhoz, de mértéken fölüli jó a bűnösökhöz is. Ez csak minden embert reménnyel tölthet meg, hiszen ki nem érzi gyarlóságát?

Ne higgyük azonban, hogy ez a legkisebb mértékben is befolyásolja majd azok boldogságát, akik gyermekkoruktól fogva késő vénségükig mindig csak az erény nehéz útját járták. Ne higgyük, hogy ezeket majd bántani fogja, hogy ime, akik gonoszat tettek és csak azután tértek meg, mégis hozzájuk hasonló jutalmat kapnak.

Egy hasonlat megérteti velünk, hogyan lehet ez.

Képzeld el, hogy egy atya ünnepi ajándékuil egyforma ruhát vesz három fiának, kik közül az

egyik 5 éves, a másik 15, a harmadik 20 esztendő. Mindenik ruhát kapott, mindeniké egyidőben készült el, de a 20 éves ifjut nem fogja bántani az, hogy 5 éves öccse is új ruhát kapott, pedig az csak 5 éve fia az atyjának. Hasonlóképp lesz az égben is.

3. Ma sokat beszélnek a munkáról. Sokat cikkeznek a munkabérről és munkaidőről. Szoros szabályt állítanak fel annak megvalósítására, hogy a munkás megkapja a megélhetésére szükséges bért. Helyesen és Krisztus szellemében van ez. Megírta már a Szentírás: Méltó a munkás az ő bérére!

Csak hogy ne felejtsük ám el: *méltó* legyen a munkás a bérére.

E tekintetben ujabban is sok panasz hangzik el. Ne tagadjuk, mindig csak arról esik szó, hogy mennyi bért kapjon a munkás, de arról ritkán beszélnek, hogy a munkásnak is kellő munkát kell szállítania a bérért. Legyünk csak egész őszinték és tárgyilagosan igazságosak, nem egy munkás van, aki nem iparkodik és bántó módon lusta. Ez is bűn épügy, mint az igazságos bér elvonása.

Hatvanadvasárnap.

Az időben, mikor igen sok nép jött össze és a városokból Jézushoz siettek, mondá nekik példabeszéd-képen: Kiment a magvető elvetni az ő magvát. És amint vetett, a mag egyrésze az útfélre esett, hol a járókelők eltiporták és az égi madarak fölették. Egy másik rész pedig köves talajra hullott és amint kikelt, elszáradt, mert nem volt nedvessége. A harmadik rész pedig tövisek közé esett és a vele együtt kikelt tövisek elfojtották. Végül a negyedik rész jó föld-

be hullott és kikelvén, százszoros termést hozott. Ezt mondván, fölkiáltott: „Akinek fülei vannak a hallásra, hallja meg!”

Tanítványai pedig kérdezték őt, mit jelent ez a példabeszéd. Kiknek ő felelé: „Tinektek megadatott tudni az Isten országának titkát, a többieknek azonban csak példabeszédekben, hogy látván, ne lássák, és hallván, ne értsék.” A példabeszéd értelme pedig ez: A mag az Isten ígéje. Az utfélre esők pedig azok, akik hallgatják, azután eljön az ördög és kiveszi az ígét szívékből, nehogy higgyenek és üdvözöljenek. A köves helyre esők viszont azok, akik, midőn hallják, örömmel hallgatják az ígét, de nincsen gyökerük, kik egy ideig hisznek, de a kísértés idején elpártolnak. Ami pedig a tövisek közé esett, azok, akik hallották, de az élet gondjai, gazdagságai és gyönyörei által a fejlődés közben elfojtatva, gyümölcsöt nem hoznak. Ami pedig a jó földbe esett, azok, kik hallván az ígét, szíves örömet megtartják és gyümölcsöt teremnek a béketüresben.

1. Az Üdvözítőnek fönti beszéde a jó tanítást példázza. Olyan az, mint a vetőmag. Ezt a földbe, amazz pedig a lelkekbe szórják el.

De mi és ki szórja szét tulajdonképp a lelkekbe a jó tanítást?

Először is a jó könyvek, ujságok. A régi jó világban minden háznak megvolt a maga jó imakönyve, szentek - élete. Ma több könyvet és több ujságot találhatunk ugyan házainkban, de azokban ott van a gonoszság és testiség bélyege. Csak jó könyvet vegyünk és dobjuk ki házunkból az érzékiség ingerlőit, főleg a félrevezetés ördögét: a zsidósajtót!

Másodszor a prédikáció. Sokhelyt nem hallgatják. Nem érdekes, vagy nem szeretik a papot, aki tartja. Pedig Isten igéje az, akárhogy hirdetik is.

Harmadszor a jó példa. Ez az élő prédikáció és a mozgó sajtó. Hatása vonz, ragad. Gyakoroljuk ezt. Adjunk jó és jámbor életünkkel vonzó példát másoknak is.

Negyedszer pedig maga a jó Isten szórja lelkünkbe az üdvös tanítás magját főleg ájtatossági gyakorlataink végzése közben. A jó sugallatok ezek, amelyeket bennünk támaszt.

2. A mai evangéliumi rész egyike azoknak, amelyeket maga az Ur Jézus megmagyarázott. A jó tanítás — e szerint — épügy, mint a vetőmag, négyféle helyet talál és négyféle hatása is lehet.

A szántóvető elszórt magjából némelyek az utra esnek. Ezeket eltapossák a járókelők és föl-eszik a madarak. Ezek bizony nem hoznak termést. Isten igéje és a jó példa is igen gyakran olyan lelkekbe esik, akik az országuthoz hasonlóak. Egyik világias gondolat, mulatság és élvezet a másik után megy keresztül a lelkükön. Amit pedig a jóból a világi élvezetek meghagynak, azt aztán fölszedi a ördög csalfa jelszavával: „Nem kell tulzónak lenni!“, „Nem kell mindenben a papok után indulni!“, „A mai világban már csak az öregeknek való a vallás!“

Már pedig valóban így történik mindazokkal, akik néha-néha meghallgatnak egy prédikációt,

de utána már a korzóra sietnek, ünnepdelután a moziba, este pedig a táncba. Ezek természetesen mind kiölik belőlük a jó gondolatot és elhatározást.

A kősziklára eső magvak megkapaszkodnak bár annak hasadékaiban és gyökeret is eresztenek abba a kevés talajba, ami a szikla repedéseiben van, de hamarosan elsatnyulnak, nem nőnek szárba és kalászt sem hajtanak. Elszáradnak. Így történik az olyan lelkekkel is, akiknek nincs mélységes hitük és meggyőződésük. Hallják a Krisztus szépséges tanítását, lelkesednek érte és ideig-óráig követik is. Csakhamar ellankadnak azonban, mert nincs meggyőződésük és a legelső kísértés másfelé fordítja már vágyaikat. Ilyenek a névleges katolikusok, akik veszély vagy kár esetén könnyen otthagyják hitüket és Egyházukat. Földi érdekből is készek elmaradni az Istentől, sőt még elpártolni is hitétől. Egy kíváncsi lánynak látszó gazdag házasság miatt hitehagyó szerencsétlenné válnak. Egy jobb állásért vagy állásban való előmenetelért beállanak szabadkőművesnek, fitogtatják a vallástalanságot. Szerencsétlen meggyőződés nélküliek!

Néhány mag a tövis és a gaz közé is esik. Ezek kikelnek ugyan, de nem nőhetnek föl és termést nem hozhatnak. A gaz gyökerei elvonják előlük a nedvet; a tövis pedig viszatartja a növényt. Satnya marad a növény és hamarosan elszárad egészen. Ilyen sorsa a bűnös szokások, szenvedélyek által zaklatott

szívbe eső isteni ígének. Szíves fogadtatásra talál ott a nemes igazság, de amikor a bűn és szenvedély diadalmaskodik a lelken, tönkremegy a jószándék. És talán ilyen szív van manapság a legtöbb!

Az elveszett magok közül egy rész jó földbe esik. Gyökeret ver, felnő és bőséges termést hoz. A derék és vallásos emberek szívében ilyen sorsa lesz az Isten ígéjének.

Melyik csoportba tartozik a te lelked e négy közül, olvasóm?! Ha az utolsóba, boldog vagy. Ha az első három közül valamelyikbe, ne ess kétségbe, hanem változtass rajta. Hagyd el a világi életet! Mélyítsd a hitedet jó olvasmányok és főleg ima és szentségekhez járulás által! Bűnös szenvedély az ur bensődben? Jó gyógyítás és a lelkivezető tanácsainak hűséges követése útján szabadulj meg tőle! Csak meg ne nyugodj, ha érzed, hogy az Isten ígéje nem hozza a jó tettek termését életedben!

Ötvenedvasárnap.

Az időben Jézus magához vette a tizenkettőt és mondá nekik: Ime fölmegyünk Jeruzsálembe és be fog teljesedni mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak. Mert átadják a pogányoknak, kigúnyolják, megostorozzák és leköpdösik s miután megostorozták, megölik őt, de harmadnapra föltámad. Ám ők mindebből nem értettek semmit és ezen ige el volt előttük rejtve, azért nem értették meg, hogy mit mond. Történt pedig, hogy mikor Jerikóhoz kö-

zeledett, egy vak ült az utszélien és kéregetett. S midőn hallotta, hogy sok nép megy arra, kérdezte, hogy mi az. És mondották neki, hogy a názáreti Jézus megy el arra. És felkiáltott, mondván: Jézus, Dávid fia, Könyörülj rajtam! Mire az elmenők csitították, hogy hallgasson. Ő azonban még hangosabban kiáltotta: Dávid fia, könyörülj rajtam! Jézus erre megállott és magához vezettette őt. És midőn közel volt, kérdezte őt, mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem neked? Az pedig felelé: Uram, hogy lássak! És Jézus mondá neki: Láss! A te hited meggyógyított téged. És azonnal látott és követte őt, magasztalván Istent. S az egész nép, amint ezt látta, dicsérte az Istent.

1. Az evangélium elején Krisztus nehéz kötelességről beszél, melyet teljesítenie kell.

Nézzük csak meg: *először*: Mi volt az Üdvözítőnek, melyet állapotbeli kötelességnek nevezünk.

Nézzük csak meg: *Először*: Mi volt az Üdvözítő kötelessége és *másodszor*: hogyan teljesítette azt.

Isten úgy alkotta emberi természetünket, hogy társas életben éljünk. Ezt a társas életet gépezet-höz szokták hasonlítani, melynek egyes alkatrészeit a különböző emberek alkotják. Mindenkinek munkálkodnia kell, mert csak akkor megy jól a társadalom gépezete. Ez a munkálkodás az állapotbeli kötelességnek jelentékeny része.

Miben állott Krisztus ezen kötelessége? A végét e kötelességek sorozatának leírja: gunynak, ostorozásnak, halálnak elviselésében. Ezt pedig megelőzte a sok tanítás, amely a zsidóknál süket fülekre talált. A sok jócselekedet: betegek gyógyítása, kiknek rokonai aztán „feszítsd meg!”-et

kiáltottak épp reá. Bizony, ez nehéz állapotbeli kötelesség volt!

A társadalomnak te is egy-egy kereke vagy, kedves olvasóm! Mi a te kötelességed? Gyermekek vagy? Hogy tanulj és engedelmeskedjél. — Ifjú vagy? Hogy tisztességes eszközökkel megszerezd azt a tudást és állást, amely megélhetésedhez kell. — Férfi vagy? Felnőtt nő vagy? Hogy családot tisztességesen eltartsd, gyermekeidet neveljed. Munkás, hivatalnok, földműves vagy bármi légy, hogy lelkiismeretesen megtegyed azt, amiért fizetnek. Mint kereszténynek pedig kötelességed az ima, szentgyónás, áldozás, misehallgatás, stb.

Minő csekélység, ha összehasonlítjuk az Üdvözítő kötelességével. És mégis, hogyan teljesítetted eddig?

Hogyan teljesítette Krisztus állapotbeli kötelességét?

Két szóval megmondom: *Bátran és kitartóan!*

Tudta, milyen nehéz kötelesség az övé. Hiszen vért izzadott a kereszt és ostorozás gondolatára. De nem rettent vissza. Bátran vállaira vette a keresztet.

Ilyen *bátran* hordod-e te is kötelességeid keresztjét? Amikor beütött a családba a szerencsétlenség? Amikor az életben megtámadnak, gunyolnak embertársaid vallási gyakorlataid miatt?

És milyen *kitartó* volt Krisztus! Láta, hogy a sok tanításnak mily csekély az eredménye. Még az apostolok is elhagyták. A keresztig csak három lélek tartott ki mellette: Édesanyja, Szent János

és Magdolna. És mégis utolsó csepp véréig teljesítette a kötelességét.

Ilyen *kitartó* vagy-e te is? Amikor megihlet a jó gondolat, csak eljössz a templomba, de minden vasárnap úgy-e nem?

2. Az Üdvözítő oly világosan beszélt tanítványaihoz. Elmondotta nekik, hogy most az fog beteljesedni rajta, amit a próféták megírtak: csuful megölik őt. A tanítványok csak néztek, a fejüket csóválták, de nem akarták komolyan venni Jézus szavait.

Pedig minden szóról-szóra beteljesedett.

Ez azt mutatja, hogy a többi is be fog teljesedni, amit Krisztus mondott. Ime, közülük csak néhány:

„Aki nem eszi az én testemet . . . abban nem leszen élet . . . (Aki nem áldozik, az majd elveszti a kegyelmi életet . . . és elkárhozik.)

„Aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom őt az én Atyám előtt!”

„Mindaz, aki magát fölmagasztalja, megaláztatik . . .”

Többről nem is irok, mert ezek olvastára is már összeremeg az ember. Istenem, mi lesz velünk, kevélyekkel, bűnösökkel, ha mindezek beteljesednek!?

3. Milyen sóvárgással könyörgött a vak: Azt akarom, Uram, hogy lássak!

Pedig de sok olyan ember van ezen a világon, akinek ép a szemevilága és mégsem lát. Két lelki dolgot nem lát:

Először látja a világot, az erdőket, hegyeket, csillagokat, de ezekben nem látja az Istent: a Teremtőt. Honnét e sok minden és hová lesz? A hívő látja: Istentől van minden és Istenhez tér vissza a lelkünk. A hitetlen, a közömbös azonban nem látja e nagy igazságot. Szegény vak!

Másodszor: Nem látja bent magában a lelket. Csak kifelé néz soknak figyelése: a világba. Az értékeket és kincseket csak ott véli és ott keresi. Pedig a legnagyobb drágasága, egyetlenegy kincse: a lelke. Olyanféle, mint az a kincsásó, aki turja a földet, bontja a hegyet, a legszebb gyémánt pedig ott van a zsebében egy csiszolatlan kő formája alatt.

Különösen a farsangi világ mennyi ilyen vak embert mutat. Megvakít mindenkit a sok csillogás és élvezet s nem látja, hogy a mélyében por és hamu az egész világ és minden világi. Ami érték van benne, az csak a lélekből és a lélek szolgálatából kerül beléje. Nem látja a sok farsangoló vak, hogy a legnagyobb érték a lelke, mert az Isten életének: a kegyelmi életnek osztályosa és az örök boldogság várományosa.

Az Egyház, amikor hamuval hinti meg a fejet, tulajdonképp ezt mondja: Lásd, hogy a világ hamu és érték benne egyedül a lelked.

Nagybőjt 1. vasárnapja.

Az időben Jézust a Lélek a pusztába vitte, hogy a... ördögtől megkísértessék. És miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, azután megéhezett. És hozzá járulván a kísértő, mondá neki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek kenyerekké legyenek. Mire ő mondá: Irva van: Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, mely Isten szájából származik. Akkor felvitte őt az ördög a szent városba és a templom ormára állította és mondá neki: Ha Isten

fia vagy, vedd le magadat! Mert irva van: Angyalainak parancsolt felőled és kezeikben hordoznak téged, hogy lábadat kőbe ne üssed. Mondá neki Jézus: Szintén irva van: Ne kísértsd a te Uradat Istenedet! Ismét felvitte őt az ördög egy igen magas hegyre és megmutatta neki a világ minden országát és azoknak pompáját és mondá neki: Ezeket mind neked adom, ha leborulva imádsz engem. Akkor mondá neki Jézus: Távozzál sátán! Mert irva van: A te Uradat, Istenedet imádjad és csak neki szolgálj! Akkor elhagyta őt az ördög s ime angyalok jöttek és szolgáltak neki.

I. Jézus megváltói működésének megkezdése előtt negyven napot töltött imában, böjtölve.

A negyvenes szám az ószövetségben sokszor fordul elő. A zsidóknál ugyanis a negyven volt a „sok“-nak és hosszú időnek példája. Jákob 40 évig bujdosott a pusztában, míg bátyját, Ezsaut, megengesztelte. Mózes és Illés szintén 40 napig böjtöltek és imádkoztak prófétai működésük megkezdése előtt.

Az Anyaszentegyház Jézus e negyvennapos böjtjének emlékére tartatja a nagyböjtöt szintén 40 naposnak. Ennek böjt, ima és bűnbánat a tartalma és előkészülünk általa az igazi lelkiműködésre: a kegyelmi életre. A husvét ezen kegyelmi életnek főünnepe, ennek igaz és eredményes lelki gyümölcsöztetését készíti elő a nagyböjt.

II. Ez az evangéliumi szakasz nagy vigasztalás nekünk gyarló és a jóért vergődő embereknek. Hiszen olyan buzgón imádkozzuk a Miatyánkban: „ne vigy minket a kísértésbe!“ Buzgóságunknak oka az az irtózás, amellyel a gonosszal való lelki

tusáktól: azaz kisértésektől borzadunk. Még a fényes diadallal legyőzött kisértés is szomorúságot hagy a jámborok szívében. Utána úgy érezzük, mintha a lelkünk már nem volna oly kedves Isten előtt.

Mily bátorító reánk e tudat: Jézust is meggyötörte, megkisértette azért, hogy elejtse; Isten pedig megengedte e kisértést, hogy alkalmat adjon Jézusnak egy győzelemre és címet a jutalomra.

Ilyennek tekintsük mi is a kisértéseket! Szenvedések ezek, melyeket el kell viselnünk. Elénk vetett csapda ez, amelyet ki kell kerülnünk. Alkalom ez a győzelemre és érdemre, melyet ki kell használnunk.

A kisértések miatt tehát nem szomorkodnunk kell, hanem azokat legyőzni iparkodjunk!

III. A gonosz lélek nem felejtette el, hogy az ő helyét az égben az emberek töltik be. Iparkodik gyűlöletével megfosztani attól a helytől, akit csak tud. A gyűlölet vakká tesz. Nekimegy kisértéseivel mindenkinek, aki csak emberi alakot mutat. Így támadta meg gonosz fondorlattal Jézust is, kiben csak az emberi természetet nézte, mit sem gondolván az isteni hatalmára.

Ahogy Jézust megkisértette a gonosz, azonmód lopódzik minden ember lelkéhez.

1. Először is a kenyér, a megélhetés oldaláról támadja a gonosz az embert. Bebeszélni iparkodik, hogy az istenes és becsületes élet mellett fölkapik az ember álla. Nem kell tehát sokat hede-

riteni, hogy bűn-e valami, vagy nem. Ha kenyeret ad, hát csak meg kell tenni.

Láttuk, mit hozott és hoz manapság is ez a beszéd. Arról koldulunk és mindenki tudja, hogy a nagy nyomornak egyik oka épp az, hogy az emberek nem akarják betartani a Jézus törvényét.

2. A hiúság és nagyravágás útján is csábít a gonosz. Tiszteltetni, nagyobbbnak látszani, mint amekkora a belső érték: ez a mai emberek hiúságos törekvése. Ne légy szolga, ha ur lehetsz. Ez jelszava igen soknak.

És mit érünk el vele? Ideig-óráig tartó élvezetet, hogy azután annál jobban érezzük bukásunk keserűségét. Vagy ha megmarad a dicsőség, igen sokszor becsületünk, vagy lelkiüdvösségünk az ára.

3. Az utolsó nagy kísértés a kapzsiság és meggazdagodás vágyának ingerlése. Félre kell dobni mindent, ami az anyagiakban való meggazdagodásban akadályoz. Félre az Istenne!, félre a vallással, félre a törvényekkel!

És akik így csábítanak, azok rendesen a más jöszégarra mutatnak. A magukéból bizony nem juttatnak.

És a kapzszik mit érnek el sokszor? Azt, hogy nem tudják élvezni ebül gyűlt vagyonukat, mert megakadályozza őket benne a betegség, halál.

Nagybőjt 2. vasárnapja.

Az időben maga mellé vevé Jézus Pétert, Jakabot és Jánost, ennek testvérét és felvezette őket egy magas hegyre külön. És elváltozott előttük színében és arca fénylett, mint a nap, ruhái pedig fehérek lettek, mint a hó. És íme megjelentek neki Mózes és Illés és beszéltek vele. Mire aztán Péter mondá Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk; ha akarod, csináljunk itt három hajlékot: neked egyet, Mózesnek egyet, és Illésnek egyet. Mialatt ő még szólott, íme fényes felhő árnyékozta be őket. És íme egy hang a felhőből, mely

így szólt: Ez az én szerelmes Fiam, kiből nekem jó kedvem telik; őt hallgassátok! S amint ezt a tanítványok hallották, arcukra borultak és igen féltek. De Jézus hozzájuk ment, megérintette őket és mondá nekik: Keljetek fel és ne féljétek! Mikor pedig szemeket felemelték, senkit sem láttak, csak Jézust magát. És a hegyről lejövet meghagyta nekik Jézus, mondván: Senkinek el ne mondjátok e látomást, míg az Emberfia halottaiból föl nem támad.

1. Jézus a maga isteni dicsőségében nem lelt a világban mutatkozott be tanítványainak. Elvezette őket a piszkos élet zajából máshova, egy magas hegyre és ott nyilvánította ki nekik az ő létének égi vonásait, szépségét és boldogító voltát.

Ugy vagyunk mi is a lelki világban. Ha az égi Jézust akarjuk szemlélni, nehezen találjuk meg a világ törtétese, zaja és gondjai között. Ki kell ragadnunk magunkat belőle s félrevonulnunk. Saját magunkat kell „felvezetnünk egy magas hegyre külön“, mint Jézus tette tanítványaival.

És hol történik ez? Amikor lelkiolvasmányt végzünk. Előveszünk egy jó, valóban Jézus Szíve szerinti könyvet és abban elmélyedünk. Tegyük ezt meg!

2. Jézus szemmel láthatólag és füllel hallhatólag bebizonyította néhány tanítványa előtt istenségét, amikor részesévé tette őket a mai evangéliumban leírt táborhegyi megdicsőülésének.

Az Üdvözítő előre tudta, hogy a keresztfán fogja végezni életét. Tudta, hogy tanítványai látván e szörnyű halált, meginognak majd hi-

tükben. Ime! — mondja majd bensejünkben a kísértés — akit mi Messiásnak tiszteltünk, milyen dicstelenül végzi életét! Azt akarta, hogy a Tábor-hegyén dicsőségét szemlélvén, visszaemlékezzenek erre majd a keresztfá alatt is.

Sajnos, az apostolok a megpróbáltatás és szégyen óráiban kis időre megtorpantak. Elfelejtették a dicsőséges és Isten Fiának kijelentett Jézust, amikor a kereszten látták vergődni. A pünkösdi kegyelem vétele után azonban megjött a bátorságuk. Tisztán láttak már akkor és hitük erős volt egész a vértanúságig.

Ne botránkozzunk mi meg az apostolokon. Hiszen mi is hasonlóan teszünk nem egyszer. Amikor, ugyanis egy szép prédikáció és jó könyv olvasása után feléled bennünk a hit lángja, áradozunk, akár az apostolok a Táborhegyen. Olyankor készek vagyunk kijelenteni, hogy mi mindenkor Jézus közelében szándékozunk élni. Röviddel utána pedig épp úgy elhagyjuk az Ő utját és törvényeit, mint ahogy az apostolok visszahúzódtak a keresztfától.

De ha nyomdokukban járunk az apostoloknak az áradozás és a gyarló letérés bűnös útján, kövessük őket a későbbi hitbátorság és törhetetlen életszentség példájában is! Kérjük a kegyelmet és a szentségek által szerezzük is meg, hogy hitünk erős legyen. Iparkodjunk azután, hogy Jézushoz vonzunk másokat is. Magunk pedig el ne hagyjuk Isten parancsának ösvényét, még ha életünkbe kerülne is!

3. A megdicsőült Jézus szemlélése csak egy

szemernyi volt az egek országának gyönyörűségéből. Annyi, mintha egy hatalmas hegyláncból, melynek oldalán városok terülnek el és országutak kigyóznak, egyetlen mogyorónyi kavicsdarabot veszünk elő. Élvezete pedig annyi, mintha az epekedő, szomjas embernek száraz nyelvére egyetlen cseppnyi vizet öntenek.

A mennyországnak ugyanis főalkatrésze az Isten bírása, a vele való együttlét és boldogító látása. Ez betölti majd minden tiszta vágyunkat, sőt nem is támadhat már kívánságunk. Hogy úgy lesz a dolog, tudjuk a kinyilatkoztatásból, de hogy hogyan származik ebből végtelen örömkünk, a földiek szerint gondolkodó emberi eszünk nem képes felfogni.

És Péter apostol még az ég örömeinek egy csekélyke részén is ilyen elragadva ujjongott: „Uram! Jó nekünk itt lenni!”

Milyen nagy boldogság lehet akkor az a mennyország? Vajjon eljutunk-e oda?

Bizony az kitől-kitől csak magától függ. De az égbejutásnak az első lépése a bűntől való megtisztulás, ami pedig a gyónás szentségében történik.

Nagybőjt 3. vasárnapja.

Az időben Jézus egy ördögöt üzött ki, amely néma volt. És mikor kiüzte az ördögöt, megszólalt a néma és a nép csodálkozott. Némelyek pedig közülök mondták: Belzebub az ördögök fejedelme által üzi ki az ördögöket. Mások pedig kísértve őt, jelet kívántak tőle az égből. Ő azonban, amint látta gondolataikat, mondá nekik: Minden magában meghasonlott ország elpusztul és ház házra dől. Ha tehát a sátán is meghasonlott önmagával, hogyan állhat fenn az ő országa? Minthogy azt mondjátok, hogy én Belzebub által

üzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok, ki által üzik ki? Ennél fogva ők maguk lesznek a ti bírítók. Ha ellenben Isten ujjával üzöm ki az ördögöket, akkor bizonyára elérkezett hozzátok Isten országa. Ha az erős fegyveresen őrzi udvarát, biztonságban van, amivel bír. De ha nálánál erősebb megtámadja és legyőzi őt, elveszi minden fegyverét, melyekben bizott és elosztja zsákmányát. Aki nincs velem, ellenem van és aki nem gyűjt velem, szétszór. Mikor a tisztátalan lélek ki-megy az emberből, vízeten helyeken jár és nyugalmat keres és ha nem talál, azt mondja: Visszatérek házamba, ahonnet kijöttem. És mikor visszajön, seprűvel kitisztítja és felékesítve találja azt. Akkor elmegy és maga mellé vesz más hét lelket, magánál rosszabbakat és bemennek és ott laknak. És annak az embernek utolsó dolgai rosszabbak az elsőknél.

Történt pedig, midőn ezt mondá, felemelte szavát egy asszony a seregből és mondá neki: Boldog a méh, mely téged hordozott és az emlők, melyeket szoptál. Ő pedig mondá: De még inkább boldogok, akik Isten ígését hallgatják és megtartják.

1. A mai evangéliumrész Jézus egy csodájáról és az ahhoz fűződő mondásairól szól.

Jézus olyan némának adta vissza beszédtehetségét, aki a gonosz hatalmában volt.

Köztünk is akad néha olyan, akinek elveszi a gonosz kísértése a beszélőtehetségét, amikor pedig a legjobban lenne reá szüksége. Ilyenek, azok a szerencsétlenek, akik a gyónásban valamely bűnüket elhallgatják. Az ördög incselkedik velük: „Ne mondd meg! Mit szól hozzá a pap, ha hallja, hogy te ilyen csunya bűnt tettél?” És a szerencsétlen enged az álszeméremnek, néma marad, amikor egyetlen mondattal megszabadulhatna

szörnyű nyügjétől. Amikor elkövette a szégyenletes vétket, nem szemérmeskedett. Sőt ellenkezőleg viselkedett. Móst pedig előveszi azt, de helytelenül.

Ne üljünk fel az ördög kísértésének és a szentgyónásban mindig legyünk őszinték. Nem kell ott félnünk semmitől, hiszen a gyóntatóatyja nem az elvetendő vétket nézi bennünk, hanem a bűnös megtérésének örül.

2. Jézus cselekedeteinek sokan voltak tanui. Szemeikkel látták, hogy amit Krisztus tesz, az az emberi erőt meghaladja.

És vajjon hittek neki? Ugy viselkedtek vele szemben, mint aki legalább isteni erő letéteményese? Elfogadták végül istenségét?

Korántsem! Az emberi gyarlóság gyanakvó és szeretne Isten elől kibujni.

Egy csomó nézője rut módon rosszat tételezett föl Krisztusról. Azt látta, hogy az emberinél több hatalma van — tehát azt gondolta, hogy az ördöggel cimborál. Arról a Jézusról tételezték föl ezt, aki a tisztaságot, életszentséget követelte és önmaga is odaállott a világ elé, elmondva azon ígéretet, melyeket ember soha nem mer ajkára venni: „Ki fed meg engem közületek a bűnről?”

Egy másik csoport pedig nem elégedett meg azokkal a csodákkal, amelyeknek tanuja volt, hanem azt kérte, hogy az ő kedvükért csodás jelet mutasson Jézus az égboltozaton. Azt kívánták, hogy mint a vásári komédiás produkálja magát

előttük, hogy aztán nagy kegyesen megajándékozzák Őt hitükkel.

Ugyanezt teszi nem egy ember ma is Jézussal!

Vannak, akik a hit igazságaitól, Egyházától eltávozva, a lelkiélet útjait a gonosz lélektől várják. A spiritiszták, theoszofusok és hasonló tévelygők tesznek így.

Mások pedig nem elégszenek meg azzal, amit a hit eléjük tár és amit a tudósok ezrei és ezrei átvizsgáltak, igaznak tartanak és elfogadnak, hanem ezenfelül még a saját kisdéd botor kívánságaikkal is Isten elé állanak. Ha pedig Isten nem teljesíti kérésüket, hamarosan előállanak határozatukkal: nincs Isten — mondják.

Szegény botor emberek!

3. Az Üdvözítő még arra is figyelmezteti hiteit a mai evangéliumban, hogy a gonosz lélek, ha ki is üldözik, visszatérni iparkodik.

Mindannyian tapasztaltuk ezt már mi önlelkünkön.

Alighogy kiüztük a szentgyónásban bűneinket, jött a gonosz kísértés és csak nehezen tudtunk ellentállani, avagy épp gyarlón visszaestünk. A visszaesés után még más bűnök is társultak a már meglevőkhöz.

Legyünk résen ez ellen a visszaesés ellen. A legjobb ellenszer a kegyelem erősítése, amely a gyakori szentáldozás által történik.

Minden katolikusként sulyos kötelessége, hogy a husvéti időben áldozzék, de ne elégedjünk meg annyival, amennyit épp bűn terhe alatt előír a törvény. Áldozunk többször is!

4. *Aki nincs velem, az ellenem van!* — Ezek Krisztus szavai.

Krisztus teljes tanítása az Egyházban van. Aki nincs az Egyházzal, hanem ugynevezett „keresztény“, akinek minden vallás jó, az nincsen Krisztussal. Gondoljuk ezt meg!

Aki a világ előtt nem vallja meg, hogy ő katolikus és hű Krisztushoz, hanem hallgat és semlegesnek teteti magát, az is távol van Krisztustól!

5. *Boldogok, akik Isten igéjét hallgatják és megtartják!* — mondja Jézus.

Jézus nyíltan megmondja, hogy mind a kettő kell: Isten tanításának hallgatása és megtartása.

A hallgatása magában nem elég. Ha valaki bólintgat csak a prédikációra és helybenhagyja, hogy milyen szép a gyónás és a felebaráti szeretet, de aki elmarad a bűnbánat szentségétől és aki megrágalmazza felebarátját, az ilyen „ájtatos hívó“, bizony nem nevezhető boldog léleknek. Nem is lesz része az örök boldogságban!

Nagybőjt 4. vasárnapja.

Az időben Jézus útkelt a Galileai, vagyis Tiberlász tengeren. És nagy sokaság követte őt, mert látták a jeleket, melyeket azokon tett, kik betegek voltak. Jézus tehát fölment egy hegyre, és ott leült tanítványainál. Közel volt pedig husvét, a zsidók ünnepe. Amint pedig Jézus fölemelte szemeit és látta, hogy igen nagy sokaság jön hozzája, mondá Fülöpnek: Honnan vesszünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? Ezt azonban csak azért mondotta, hogy őt próbára tegye, mert ő

tudta, hogy mit szándékozik tenni. Felelé neki Fülöp: Kétszáz denár áru kenyér nem elég nekik, hogy mind-egyiknek valami kevés jusson. Mondá neki tanítványa-nyainak egyike, András, Simon Péternek testvére: Van itt egy gyermek, kinek öt árpakenyere és két hala van: de mi az ennyinek? Mondá tehát Jézus: Telepítsétek le az embereket! Azon a helyen pedig sok széna volt. Letelepédtek tehát a férfiak, számra mintegy ötezren. Ekkor vevé Jézus a kenyeret, és miután hálát adott, szétosztotta a letelepédetteknek, hasonlóképp a halakból is, amennyit akartak. Mikor pedig jóllaktak, mondá tanítványainak: Szedjétek össze a fönnmaradt morzsalékokat, hogy el ne vesszenek! Összeszedték tehát és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér morzsalékaiból, melyek megmaradtak azoktól, akik ettek. Azok az emberek pedig látván a csodát, melyet Jézus tett, mondák: Ez bizonynal ama próféta, ki e világra jövődő. Jézus pedig, amint észrevette, hogy hozzá akarnak menni, hogy öt megragadják és királlyá tegyék, ismét föl-sietett a hegyre, maga egyedül.

1. Az evangéliumban igen sok helyen olvas-suk, hogy Jézust nagyon sokan hallgatták és nagyon sokan hittek benne, mert látták a cso-dákat, melyeket tett. A mai evangéliumi rész is több ezer emberről beszél, akik látni és hallani akarták Krisztust, mert két szemükkel látták, hogy a gyógyíthatatlan betegeket egyetlen szavá-val egészségesekké tudja tenni. Ugyanezek az em-berek újabb csodát láttak Jézustól, mert nagy csodának minősíthető az, amikor öt darab zsem-lyényi árpakenyérből több ezer éhező ajaknak juttatni tudott. Ez a tömeg meggyőződött arról, hogy Jézusnak isteni hatalma és ereje van!

De hol voltak Krisztus csodatetteinek ezek a tanúi akkor, amikor a nagyhét szenvedése gyötörte Jézust? Miért nem követték akkor is őt bírái elé és miért nem tettek tanúságot mellette?

Azért, mert akkor szembekerültek volna a hatalmonlevőkkel, ellentétbe jutottak volna az utca és ismerőseik véleményével, akik a zsidó farizeusok után Jézust gunyolva, a halálba akarták juttatni. Az igazság melletti meggyőződésüket elnyomta a meghunyászkodás, az emberfélelem és a befolyásolás.

Hasonló ismétlődik nap-nap után. Krisztus istenségéről igen sokan meggyőződtek, az Egyház igazát temérdeken belátják és elismerik. Amikor azonban eszerint kellene fellépni a nyilvánosság előtt, szépen elhallgatnak. Amikor az Egyház négy szemközt bevallott helyes álláspontját kellene képviselni az országgyűlésen, a hivatalban, az ujságban, akkor a bölcsesség engedékenysége nek és alkalmazkodóságának frázisait emlegetik.

Krisztusnak igazi követője az, aki ha egyszer belátta Isten igazságát, el nem hagyja azt soha és semmi áron sem!

2. A kenyér, amelyet Jézus a seregnek nyújtott, külső látszatra olyan volt és olyan is maradt, mint a többi földi kenyér. Mégis csodás anyag volt, amely el nem fogyott, hanem ezrek éhségét csillapította. Jézus e kenyér nyújtásával beigazolta, hogy ő csodás kenyeret tud adni, amely *külső látszatra* olyan, mint más kenyér, de a *lényege* más!

Ugyanezt ismétli Krisztus az Oltáriszentségben. Az is külsőleg olyan, mint a többi földi ostya, lényegét tekintve más: Krisztus csodás teste. Aki a csodás földi kenyér adására képes volt, annak az égi kenyér nyújtása sem lehetetlen!

Higyjünk tehát élő hittel az Oltáriszentségben.

3. *Honnan veszünk kenyeret, hogy ezek ehesenek?* — mondá Jézus a nagy sokaság láttára.

Ugyanez a mondás hagyja el minden gondolkodó ajkát, aki a mai Magyarország csonka földjére összeszorult néptömeget látja. Kenyeret még teremne számunkra e föld, csak hogy nem egyedül kenyérből él az ember.

A kenyéren kívül még fa is kell az élethez, holott Csonkamagyarországon nem nő annyi, amennyi husz évre elég, hogy mindannyiunknak egy-egy koporsó jusson. Vas is kellene és nincs egyetlen vasbányánk. Nincs sok más száz szükség cikkünk sem.

A világ pedig azt gondolja, hogy dús gazdagok vagyunk. A svájci Genf egyetemének rektora öt év előtt így üdvözölte a magyar ifjusági küldöttséget: Önök hamarosan talpra állanak, hisz a földeiken még ezrével száguldanak a vadlovak...! Ekkora tudatlanság!

Csonkamagyarországot csak Krisztus tudná el látni a megélhetéshez szükségesekkel és pedig csak csodával, mint az ötezer embert.

De szabad-e ilyen csodát várnunk? Mindenki belátja, hogy: nem.

Nékünk magunknak kell sorsunkon javítanunk, ami másképp nem történhetik, mint hogy visszacserezzük a kenyeret biztosító régi földjét Magyarországnak.

És sok fecsegés és belső viszálykodás és korrupció helyett ezt követeljük mindenkitől, aki föltűntünk van!

4. Krisztus összeszedte a morzsalékokat és kosarakba gyűjtötte azokat. Példát adott ezzel a *takarékosságra*.

Isten a föld javait használatunkra adta. De nem egyeseknek és nem egy napra. Ami visszamarad, vagy őrizzük meg másorra, vagy adjuk másoknak.

Mennyivel kevesebb lenne ma a nyomor, ha a bőség idejében takarékosak lettünk volna és ma is, akiknek tulsok van, másoknak adnák legalább azt, ami a szemétkébe kerül.

Feketevasárnap.

Az időben mondá Jézus a zsidók seregének: Ki vádolhat engem közületek bűnről? Ha igazságot mondok nektek, miért nem hisztek nekem? Aki Istentől van, Isten igéjét hallgatja. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem Istentől vagytok

Felelék erre a zsidók és mondák neki: Nemde jól mondjuk mi, hogy szamaritánus vagy és ördögöd van? Felelé Jézus: Nekem nincsen ördögöm, hanem tisztelem Atyámat és ti tiszteletlenséggel illettek en-

gem. Én azonban nem keresem dicsőségemet; van, aki keresi és ítél. Bizony, bizony mondom nektek, ha valaki beszédemet megtartja, halált nem lát örökké. Mondák erre a zsidók: Most ismertük meg, hogy ördögöd van. Ábrahám meghalt és a próféták és te azt mondod: Ha valaki az én beszédemet megtartja, nem izleli meg a halált örökké. Vajjon te nagyobb vagy-e a mi atyánknál, Ábrahámnál, ki meghalt? És a próféták is meghaltak. Mivé teszed magadat? Felelé Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi. Az én Atyám az, aki engem megdicsőít, kiről azt mondjátok, hogy a ti Istentek. De ti nem ismertétek meg őt, én pedig ismerem. S ha azt mondanám, hogy nem ismerem, hozzátok hasonló hazug lennék. De ismerem őt és beszédét megtartom. Ábrahám, a ti atyátok, örvendezve öhajította, hogy megláthassa az én napomat; látta, és örült. Mondák neki erre a zsidók: Még nem vagy ötvenéves, és Ábrahámot láttad? Mondá nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. Erre köveket fogtak, hogy megdobálják őt, Jézus azonban elrejtőzött és kiment a templomból.

1. Nézzük azt a belső okot, amiért az Egyház a mai evangéliumot épp erre a vasárnapra rendelte.

Közeledünk a nagypéntekhez. Ezen a napon kezébe veszi a sz. keresztet és a hivek felé mutatván, hirdeti e nagy nap jelentőségét: Ime, a kereszt fája, amelyen a világ üdvé függött, jöjjetek, imádjuk! Krisztus kereszthalálával megváltotta az emberiséget.

Miért tehette ezt? Ember lévén — szenvedhetett, meg is halhatott; Isten lévén, minden tettének, főleg szenvedésének végtelen értéke volt.

Ily módon a megsértett istenség teljesen megfelelő elégtételt kapott.

Az igazság kívánja, hogy ember szolgáltatson elégtételt az emberiség bűneiért, de Ádám összes utódjai közül egy sem vállalkozhatott erre, nemcsak azért, mert mindenki bűnben születik és személyes vétkeket is elkövet, hanem főleg azért, mert az elégtételnek végtelen értékűnek kellett lenni — lévén a bűn a végtelen Isten megsértése, — ilyen elégtételt pedig még angyal sem adhatott volna, mert ő is csak véges lény.

Hogy a názareti Jézus erre képes, kiderül a mai sz. evangéliumból. „Ki vádolhat engem közületek a bűnről?” — kérdezte. Ellenségeinek hallgatása jelen esetben fényes bizonyítéka volt ártatlanságának, melyet a későbbi századokban azok is elismertek, akik istenségét különben tagadták. „Ilyen főpap kellett nekünk, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elkülönzött és az egeknél fenségesebb . . . ki ne legyen kénytelen előbb saját vétkeiért tenni áldozatot . . .” — írta Szent Pál.

A kövek, melyeket most és más alkalommal felsemeltek, hogy Őt megkövezzék, arról tanuskodnak, hogy isteni méltóságáról nyíltan és határozottan beszélt; más szóval: vallomást tett isteni természetéről: „Bizony, bizony, mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett, én már vagyok!” Krisztus tehát Istenember.

A mai evangéliumban eszünkbe juttatja tehát az Egyház Jézus istenségét és büntelenségét,

mert ez a két tulajdonsága tette lehetségessé, hogy Megváltónk legyen.

2. A mai evangelium hűen bemutatja, hogy mint gáncsolták, bántották az Ur Jézust kortársai. Elmondották a gonosszal cimboráló csalónak, sőt halálra akarták kövezni. Vajjon miért? Mert Isten Fiának mondotta magát.

Manapság is sok ellensége van Krisztusnak még öntáborában is. A legutálatosabb bántalmazói azok a keresztények, akik magát Krisztust bántják azáltal, hogy az Oltáriszentségben tiszteletlenek hozzája. Nem hisznek jelenlétében élő hittel, mert ha hinnének, lehetetlen, hogy ne áldoznának és szentséglátogatást ne végeznének!

3. *Ki vádol meg engem a bünről?!* — e szavakat ember nem mondhatja el magáról, hanem csak az Isten.

Mi emberek valamennyien bünösök vagyunk és még sem vagyunk egyformán utálatosak Isten szemében. Mert olyan bünös is van, akinek lelke rére örömmel néz az Ur. És ez a bünös, a bünbánó, bünét meggyónó és megsirató ember.

Emelje föl lelkünket ez a tudat. Isten a bünutálja, de a megtérő bünöst leblére öleli.

4. *Ha igazságot mondok nektek, miért nem hisztek nekem?* — ezt kérdezte Jézus a hitetlen zsidóktól.

És e kérdést megismételheti ma is minden katolikus pap, aki Krisztus tanítását hirdeti. Hi-

szen igaz, amit hirdet és mégsem indul utána a nép.

Miért?

Mert amit kíván, nincs inyére a népnek. Ne bánts d a másét, légy irgalmasszívü, ne uzsorás-kodj áruddal, légy hü a törvényes királyodhoz, ne paráználkodjál, rossz szindarabot ne nézz, rossz könyvet ne olvass! Ez mind benne van abban az igazságban, amit Krisztus hirdetett és bizony nincsen inyére a mi önző és bünös népünknek. Azért nem hisznek hát Krisztusnak, mert gonosz-ságuk ellen beszél a tanítása.

5. *Én nem keresem dicsőségemet, van aki keresi és ítél* — mondá Krisztus.

Föltünő, hogy Jézus, akinek pedig isteni hatalma van, olyan ritkán bünteti azokat, akik őt megbántják és dicsőségét homályosítják.

Jézus Atyjára bizza dicsőségének érvényrejtatását, aki egykor meg is teszi azt, — az ítéletkor. Az rettenetes megdicsőítés lesz, mert a pokol is azt hirdeti, hogy milyen hatalmas az Isten!

Virágvasárnap.

Az időben, midőn Jézus Jeruzsálemhez közeledett és Betfagéba ért, az Olajfák hegyéhez, elküldött két tanítványt, mondván nekik: Menjetek az átellenben fekvő helységbe, és azonnal találtok egy szamarat megkötve, és a vemhét vele; oldjátok el és vezessétek ide nekem! És ha valaki nektek valamit szól, mondjátok, hogy az Urnak van szüksége ezekre, és azonnal elengedi. Ez az egész pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit a próféta megjövendölt mondván:

Mondjátok meg Sion leányának: Ime a te királyod jön hozzád szeliden, számaron és a teherhordónak vemhén ülve. Elmentek tehát a tanítványok és ugy cselekedtek, amint Jézus nekik parancsolta. És odavezették a szamarat és vemhét, rájuk rakták ruháikat és ráültették őt. A nagy sokaság pedig leterítette ruháit az uton; mások pedig galyakat vágtak a fákról és azokat hintették az utra. A seregek pedig, melyek előtte és utána mentek, kiáltották, mondván: Hozsanna Dávid fiának! Áldott, ki az Ur nevében jó! Hozsanna a magasságban!

1. Nyilvános működésének idejében sokszor ment Jézus Jeruzsálembe és mindig került a föltűnést és külső pompát. Virágvasárnapján ettől eltérőleg ünnepélyesen vonult be a szent városba.

Mai útjának nyilvános jellege van. Bemutatja magát mint a prófétáktól megjövendőlt Messiást. S vajjon hogyan fogadja Őt a város? Mit tesznek a zsinagóga előjárói, mit a papi osztály? Semmit sem. Tüntetőleg távol maradnak a menettől. A nép ugyan lelkes fogadtatásban részesíti Krisztust, de ne felejtsük el, ugyanezen tömeg néhány nap mulva szenvedélyes dühvel halálát fogja kívánni. Pedig mennyi kegyelemben részesültek volna mindnyájan, ha élő hitből származó tisztelettel megmaradtak volna mellette. Mekkora szeretettel, jósággal közeledett Krisztus Jeruzsálemhez! Valóban, ha Izrael vezetői felismerték volna az Üdvözítő fensőbb, mennyei küldetését! De nem tették. A gőgös és az anyagiakba elmerült embernek ilyen Messiás nem kellett. Az alázatos és szegény Jézusért nem tudtak lelkesülni.

2. Jézus jól tudta, hogy Jeruzsálemben a kereszthalál, a kín és szégyen, a szenvedés vár rá. Mégis diadalmenetben vonult be oda. Örömének adott ezzel kifejezést. Jézus tehát készséges, sőt örvendező szívvvel ment a kereszttel.

Szenvedés! Ez nem vonzza az embereket. Természetszerűleg félünk tőle, mert a szenvedést csak emberi szemmel nézzük. Csak gyötrelmet és kín látunk benne. Az már igaz, hogy ezért nem vágyakozhatunk.

Másképp áll azonban a dolog, ha Jézus szellemében nézünk a szenvedések elé. Jézus a kereszthalállal a mi bűneinkért tett eleget — mi a mi szenvedéseinkkel a bűn ideigtartó büntetését állhatjuk ki. Jézus szenvedéseivel dicsőséget szerzett magának, mi a mi türesekkel égi jutalmat érdemelhetünk ki.

3. A virágvasárnapi bevonulásnál különösen kedves szerepük volt a gyermekeknek. Valóra váltották a zsoltáros szavait: „A kicsinyek és csecsemők ajkáról készítettél dicséretet!” (8-ik zsoltár.) Ők énekeltek a diadalmenetben. Ők szórták a virágokat. És mi lett ezekből a szegény jó gyermekekből?

A legenda szerint sokan keresztények lettek közülök, de a legtöbbjük elpusztult, amikor 37 év múlva Jeruzsálemet földig lerombolta az ellenség. Isten megbüntette a bűnös várost és a romok sok embernek halálát okozták.

Itt van a mi szegény csonka hazánk. Bizony jó eleget vétett az Isten ellen. Ha valahol, hát

nálunk is uralkodott a vallástalanság, a bűn, a romlottság. És eljött Isten büntetése!

Csak vigyázzunk és hagyjuk abba a mai vallástalanságot, nehogy a mi gyermekeink még rosszabbul járjanak.

4. Izrael ünnepelte, de aztán elvetette a megígért Megváltót. Öntudattal és ördögi gonoszsággal az Istenember gyilkosa lett. És Isten nem akadályozta meg a legnagyobb gonoszság végrehajtását. Szabadon követte el a zsidó nemzet az égbekiáltó bünt. De aztán nem állott módjában az igazságos büntetést sem kikerülni. Szóról-szóra beteljesült a zsidó város és a nemzet elpusztulásáról szóló jóvendülés: „Rád jönnek a napok és körülvesznek ellenségeid árokkal és körülfognak és szorongatnak téged mindenfelől.“ Jeruzsálemet tényleg ostromolni kezdte 88-ban Vespasian, majd fia Titus fogta körül a várost és sáncokkal s falakkal körülzárta. Az ünnepek miatt mintegy kétmillióhétszázezer zsidó volt éppen jelen a fővárosban. A körülzárt városban óriási éhínség dühöngött. Az emberek Flavius Josephus, híres zsidó történetíró szerint a szemétdombokon kerestek táplálékot. Három hónap alatt annyian veszték éhen, hogy száztizenötezer holttestet kellett a város kapuin kivinni. A keresztre feszített zsidók száma akkora volt, hogy csakhamar sem hely, sem fa nem akadt elég a környéken. Titus, római hadvezér kiadta a parancsot, hogy a várost, szó szerinti értelemben a föld színéig le kell rombolni, úgy, hogy senki ne is gondolhassa, hogy itt valaha emberek laktak.

Tudd meg azonban, hogy mindez felette halván" árnyképe annak a rettenetes büntetésnek, amely a megkeresztelt emberre vár a pokolban. A keresztség szentségében eljött az Istenember a lélekbe, felütötte benne királyi trónját, benne uralkodni akart az ember összes tehetségei, tettei felett. De fellázadtak ellene a szenvedélyek, a bűnös hajlamok. Így ellenkezik a büszke, gőgös ész és tagadja a krisztusi igazságokat. Engedetlenkedik a nyelv és hazudik, esküszik hamisan, káromkodik; felmondja a szolgálatot a kéz és gyilkol, gyujtogat, rabol, öldököl.

Józan ember másnak kárán okul. Jeruzsálem borzasztó végenyészete bizonyítja, hogy az igazságos Isten rettenetesen tud büntetni. Tehát: „Térjetelek hozzám teljes szivetekből, böjttel és sírással és jajgatással. És szaggassátok meg sziveiteket, nem pedig ruháitokat és térjetelek a ti Uratokhoz, Istenetekhez“. A husvéti szentáldozásban ismét eljön hozzád a te Királyod, a szelidszívű Jézus. E boldog percben adja ki hittől felvilágosult eszed a parancsot összes lelki-testi képességeidnek, fogadják örömmel a Királyt: „Hozsanna, Isten Fiának, áldott, ki az Ur nevében jő! Hozsanna a magasságban.“

Husvétvasárnap.

És midőn elmúlt a szombat, Mária Magdolna és Mária, Jakab anyja, és Szalome fűszereket vásároltak, hogy elmenjenek és megkenjék Jézust. És korán reggel a hét első napján, mikor a nap már fölkelt, a sírhoz mentek. És mondották egymásnak: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt ajtajától? És amint odatekintettek, látták, hogy a kő el van hengerítve, holott az igen nagy volt. És midőn bementek a sírboltba, egy ifjút láttak ülni jobbfelől, fehér ruhába

öltözve, és megrémültek. De az mondá nekik: Ne féljetek! Ti a megfeszített názáreti Jézust keresitek. Feltámadt, nincs itt. Ime a hely, ahová tették őt! De menjetek, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába, ott meglátjátok őt, amint megmondotta nektek.

1. Milyen nehéz gondolattal mentek azok a jámbor asszonyok Jézus sirjához? Lekonyult fejjel mehettek, mert letörte őket a legsúlyosabb gondolat: a halál és elmulás. Pedig nem igen volt okuk a szomorúságra. Hiszen ők is hallották Jézus tanítását: „Én vagyok a föltámadás és az élet!”

Krisztus előtt a halál gondolata keserű volt. Nem biztatott mögüle a mennyország. Még a jóknak sem volt bátorító, hiszen ki tudja, mennyi ideig kell még odaát várakozniok, amíg a Megváltó megnyitja az eget.

A keresztény vallásnak megbecsülhetetlen értéke az a bizonyosság, mellyel a halál utáni dolgokat szemléli. Tudjuk, hogy az örök élet és az örök boldogság vár ott reánk, ha tiszta a lelkünk. Hiszen Krisztus halálával kinyitotta az utat és föltámadásával beigazolta, hogy az az ut járható már.

2. Megható a jámbor asszonyok gondoskodása. Nemcsak életében segítették Jézust, el látván őt élelemmel, hanem halála után is hűek maradtak hozzája.

Hány ember vehetne tőlük példát! Segitik és támogatják egymást, amíg életben van egyik-

másik és amíg hasznát várhatnak tőle, amikor meg elhalt, ki sem törődik tovább véle. Különösen nem törődnek a lelkével. Pedig az ki tudja, nem a purgatóriumban várja-e epekedve, hogy könnyítsen szenvedésén imájával a földön hagyott ismerőse ?

3. Nagy Jondot okozott a jámbor asszonyoknak az a kő, amely Krisztus testét elzárta tőlük. Igen-igen fontolgatták, hogy vajjon ki fogja majd elhengeríteni ezt a követ.

Bennünket is elzár talán valami Krisztustól. Könél nehezebb az: a halálos bűn. Ott áll lelkünk és Jézus között. Vajjon ki hengeríti le azt ?

Mi magunknak kell azt a követ az utból eltávolítani. És ez igen-igen könnyen lehetséges : a szent gyónás által. Ott ugyanis Isten erejét veszszük igénybe, aki a föloldozással eltörli, szétpusztítja a halálos bűn rengeteg nagy követ.

4. A sirban keresték Jézust és az angyal kijelentette, hogy Krisztus nincs a sirban többé.

Ott, ahol elmulás, enyészet van : a halál birodalmában: hiába keressük a Krisztus erejének működését. A halál nem az Isten kíváncsú munkája. Hanem az emberi akarat gonoszsága hozta azt létre. Isten a kínos halál nélkül fogalmazta meg az ember életképét és ősszüleink bűne taposott bele ebbe és kikényszerítette egyik büntetésül a halált.

Amikor tehát koporsót látunk, ne az Isten sujtó kezét lássuk benne, hanem az emberi gonosztságot.

5. Föltámadott, amint megmondotta! — hirdeté az angyal. — Jézus föltámadása őt magában is eléggé bebizonyítja már istenségét. Az, hogy megjövendölte, még inkább erősíti az emberfölötti hatalmát.

Jézus istensége valóban nem a vak hitet követeli, hanem az ész megokolt meghódolását. Jézus egyéniségének erejét, tanait mind megalapozta vagy szavával vagy tetteivel.

A mi hitünk tehát nem vak meghódolás, hanem megokolt állásfoglalás!

Fehérvasárnap.

Az időben, mikor a hét első napján beesteledett, és az ajtók zárva voltak, ahol a tanítványok a zsidóktól való félelmükben összegyülekeztek, megjelent Jézus és megállva a középben, mondá nekik: Békeség nektek! És miután ezt mondotta, megmutatta nekik kezeit és oldalát. Ekkor örültek a tanítványok, hogy láthatták az Urat. Mire újból mondá nekik: Békeség nektek! Ahogy engem küldött az Atya, úgy küldlek én is titeket. Amint ezt mondotta, rájuk lehelte és mondá nekik: Vegyétek a Szentlelket!

Akiknek megbocsátjátok bűnelket, megbocsáttatnak nekik, és akiknek megtartjátok, meg vannak tartva.

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, kit ikernek neveznek, nem volt velök, mikor Jézus megjelent. Mondák tehát neki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Az pedig mondá nekik: Hacsak nem látom kezein a szegerek nyomát, s nem tehetem ujjamat a szegerek helyére, és nem dughatom kezemet az ő oldalába, nem hiszem. És nyolc nap múlva ismét benn voltak tanítványai, és Tamás velök. Megjelent Jézus zárt ajtók mellett, s megállt a közepén és mondá: Békesség veletek! Azután mondá Tamásnak: Tedd bele ide ujjadat és lássad kezeimet; nyujtsd ide kezedet és tedd bele oldalam sebébe; s ne légy hitetlen, hanem hívő! Felelé Tamás és mondá neki: Őn Uram, én Istenem! Mondá neki Jézus: Mivel láttál, Tamás, hittél. Boldogok, akik nem láttak és hittek.

Ugyancsak sok más csodát is tett Jézus tanítványinak szemeláttára, melyek nincsenek megírva e könyvben. Ezek pedig megírtattak, hogy higgyjétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia; és hogy hívén, életetek legyen az ő nevében.

1. Az Ur Jézus megjelent a zárt teremben. Pedig milyen gondosan belakatolták azt az apostolok, nehogy valaki bejöhessen.

Istent nem lehet kizárni sehonnét sem. Ott van a legelrejtettebb zugban is. Ott is, ahol azt hisszük, senki sem lát bennünket. Ott is, ahol csak a legtítoktobb gondolataink és vágyaink vannak: a szívünk legmélyén.

Gondoljunk erre az Isten jelenlétére és tartson ez vissza bennünket a rossztól, mert valóban elvetemült cselekedet az, amikor valaki ura és

parancsolója jelenlétében durván megveti annak parancsait.

2. Jézus csodás módon áthatolt a zárt ajtón. Megjelenése mutatja, hogy csodás alakban képes megjelenni. Őt nem köti a külső megjelenés formáiban a földi rend, hiszen Isten.

Ez így van!

Ne csodálkozzunk akkor, hogy Krisztus mai földi alakjául a kenyeret választotta! Imádattal boruljunk le tehát előtte az Oltáriszentségben, hiszen Jézus elég hatalmas arra, hogy a kenyér alakjában: a legegyszerűbb táplálék színe alatt megjelenjék közöttünk.

3. A mai evangélium az egyetlen hely a Szentírásban, ahol Jézus a bűnbocsánat megadásáról rendelkezik. És pedig hogyan rendelkezik!

Sehol sem olvasom a Szentírásban, hogy, aki imádkozik, annak megbocsátja Isten bűneit. Pedig mennyire ajánlja az imádságot! Sehol sem mondja, hogy aki alamizsnálkodik, annak elengedi tévedéseit. Pedig kötelességgé teszi az alamizsnát! Csak ezen az egyetlen helyen mondja meg Jézus, hogy milyen módon engedi el a bűnöket. A tizenkét apostolra mutatott rá és kezükbe adta a hatalmat: „akiknek megbocsátjátok bűneiket, megbocsáttatnak nekik és akiknek megtartjátok, megvannak tartva!”

A megbocsátás és megtartás más szóval elítélést, vagy fölmentést jelent. Az apostoloknak tehát a bűnbocsátás alkalmával ítéletet kell

mondaniok. Csakhogy az ítélkezésnek mi a leg-
elemibb föltétele? Az, hogy a bíró ismerje a
vádolt tetteinek minden körülményét. De hogy
ismerheti meg, ha csak az el nem mondja
neki?!

Ime, így következik Jézus rendelkezéséből, hogy
a bűnös csak akkor kaphat bocsánatot Istentől,
ha bűneit Isten megbizottjának őszintén be-
vallja.

4. Jézus szavait az apostolokhoz intézte, de
nem egyedül nekik szólott csak az azokban
foglalt rendelkezés.

Jézus ugyanis nemcsak azokért jött a földre,
szenvedett és meghalt, akik abban az időben
és az apostolok napjaiban éltek. Hiszen akkor
érthetetlen lenne a megváltás, mert bűnös em-
ber mindig lesz, amig csak élőket hordoz hátán
ez a föld. Mindazt épp azért, amit csak Jézus
tett és hatalomban hátrahagyott, örök időkre
tette és rendelte. Az apostolokkal nem halha-
tott ki ez a hatalom, hanem át kellett annak
szállania utódaikra: a püspökökre és a papokra.

A bűnbocsátó hatalom ma is tovább él, az
Egyház fölszentelt szolgálóinak hatalmában.

5. Tamás apostol nem volt ott a többivel,
amikor az Üdvözítő megjelent nekik. Kétkedve
is fogadta az ő elbeszéléseiket. Nem akarta
mindaddig elhinni, amig csak saját érzékeivel
nem győződött meg azok valóságáról.

Az apostoloknak ez az állapota és Tamásnak
ellenmondása jó bizonyíték amellet, hogy az

apostolok valóban látták Jézust és nem estek áldozatul valami idegbeteg képzelődésnek. Hiszen kitűnik a leirottakból, hogy Tamás épp hitetlenkedett és ilyen lelkiállapotban látta az Urat. Ez kizárja a képzelődők várakozását, ami szükséges követelmény a beképzelt vízióhoz.

Mily csodálatosak Isten utjai? Megengedi Tamás sértő hitetlenkedését, hogy ezáltal is megerősítse a mi hitünket!

6. Boldog, aki nem lát és hisz! — mondta az Ur.

E boldogságot az Oltáriszentség adja meg nekünk a legkönnyebben. De könnyű benne hinnünk, hiszen nem a fizikai tapasztalat adja meg egyedül a meghódolás alapját. Jézus szava biztosan több minden tapasztalatnál. Már pedig Ő mondotta, hogy az az Ő teste.

Husvét után 2. vasárnap.

Az időben mondá Jézus a farizeusoknak: Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja juhaiért. A béres azonban és aki nem pásztor, kinek a juhok nem tulajdonai, látja, hogy jön a farkas és otthagyja a juhokat és elfut; és a farkas elragadja és szétkergeti a juhokat. A béres pedig elfut, mert béres, és nem törődik a juhokkal. Én jó pásztor vagyok és ismerem enyéimet és az enyének ismernek engemet, miként az Atya ismer engem és én ismerem az Atyát, és élete-

met adom juhaimért. Vannak más juhaim is, melyek nem ez akolból valók. Azokat is ide kell terelnem, és hallgatni fognak szavamra, s leszen egy akol és egy pásztor.

1. Akit szeretünk, a rendelkezésén kívül más névvel is megszoktuk jelölni. Akit pedig becsülünk, diszitó jelzővel szoktuk kitüntetni, amelyik jelző kiváló tulajdonságát is kifejezi az illetőnek. Ezért beszél a történelem *Nagy* Károly császárról, *igazságos* Mátyás királyról, *Nagy* Lajosról, *törökverő* Hunyadiáról.

Az Ur Jézust is sok diszitó jelzővel és kedveskedő névvel ruházzuk föl. Mester-nek, Üdvözítő-nek, Megváltó-nak, Szeretet Istené-nek. Utnak, Igazság-nak, Élet-nek hívjuk.

Ő maga azonban más nevet választott magának, amikor saját személyét „*Jó Pásztor*“-nak nevezte.

Üdvözítőnknek ez a neve kifejezi sok jóságát. Olyan Ő, mint a pásztor, akinek minden perce a gondjaira bízott jószágoké; még éjszaka is éberen alszik, nehogy valami baj érje a nyáját. Jézus is minden percünkben velünk van és kegyelmének unszolásával a jóra tereli figyelmünket. Sokszor érezhattuk már lelkünkben az erényre unszoló és büntől visszatartó intelmét.

A pásztor legelőre és üde forráshoz tereli báránykáit. Épp így tesz Jézus is a lelkünkkel. Oda vezet bennünket az igazságok dus legelőjéhez és a kegyelem tiszta forrásaihoz, a szentségekhez. Csak induljunk is szavára!

2. Minden pásztor hivatásának legszebb tulajdonságát akkor adja, amikor a támadókkal szemben védi a nyáját. Jézus is így tesz.

Krisztus bárányait: a lelkeket megtámadja a *test kívánsága*. Jézus nem hagyja el a tisztátalan vágyakkal küzködőt, hanem oltalmául ajánlkozik, amikor a szentáldozás erősítő kegyelmét kínálja számára.

Megtámadja a lelkeket a *világ szelleme* is. Hitetlen elveket, tetszetős ellenvetéseket, gunyt, rossz példát vet az ember útjába, amelyekben könnyen megbotolhatunk. Jézus nem hagy magunkra a világ szakadékos útján sem, hanem odaállítja mellénk az Egyház örökös jóságát. Ennek szava eligazít, fölvilágosít, ha meghallgatjuk.

Megtámadja a lelkeket az *ördög* is. Ezer kísértésével meg akar ejteni bennünket, szárazság előidézésével elveszi kedvünket az Ur útjának folytatásától. Jézus a sok kísértés között sem hagy minket oltalom nélkül. Bizalmat és ragaszkodást kér a maga számára, mert ő legyőzte a Gonosz hatalmát is kereszthalálával.

Igen, Jézus a jó pásztor buzgóságával akar terelni bennünket a boldogság felé, csak hallgassunk rá.

3. Jézus hangsúlyozza, hogy Ő ismer bennünket. Ha mondja, igaz is, hiszen Isten.

Ennek az igazságnak hallása megrettentí a bűnöst. Isten ismeri gonoszságait, amelyekről az emberek nem tudnak, csupán a csendes percek emlékei vádolják.

De amilyen lesújtó ez a bűnösre, épp oly föl-
emelő a jóra. Isten ismeri a küzködéseket, szen-
vedéseket, lemondásokat, félreismeréseket, siker-
telenségeket és azokat az apró, de érdemes jó-
cselekedeteket, amelyekről nem tud a világ és
melyeket nem méltányolnak.

4. Jézus minden embert a maga juhának tart,
mert mindenkiért meghalt. Hő vágya, hogy
mindenki az ő aklában, igaz Egyházában egye-
süljön.

Sajnos, ma még messze vagyunk ettől.

Ne felejtjük el azonban, hogy Egyházunk ter-
jedésének egyik legnagyobb akadálya: a rossz
katholikusok. Az emberek nem annyira hitünk
tanításai iránt érdeklődnek, mint inkább hiveink
életét figyelik. Ezekben pedig sokszor egész
mást látnak, mint ami vonzaná őket. Bizony
nagy baj ez!

Gondoljon csak mindenikünk a maga éle-
tére. Olyan az talán, hogy elriasztja Jézus igaz
Egyházától a másvallásúakat? Ha olyan, térjünk
az erényesebb és példásabb utra!

Husvét után 3. vasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Egy kis idő még, s már nem láttok engem; s ismét egy kis idő múlva megláttok engem, mert az Atyához megyek. Ekkor mondák némelyek a tanítványai közül egymásnak: Mi ez, amit nekünk mond: Egy kis idő, és nem láttok engem; és ismét egy kis idő, és megláttok engem, és hogy az Atyához megyek? Mondák tehát: Mi ez, amit mond: Egy kis idő? nem tudjuk mit beszél. Ekkor észrevette Jézus, hogy kérdeznél akarják

őt, és mondá nekik: Azon tanakodtok, hogy azt mon-
dottam: Egy kis idő múlva nem láttok engem és is-
mét egy kis idő múlva megláttok engem? Bizony, bi-
zony, mondom nektek, hogy ti majd sírtok és kesé-
regtek, a világ ellenben örül; ti majd szomorkodtok,
de szomorúságtok örömmé változik. Az asszony, mi-
kor szül, szomorkodik, mert érkezett az ő órája;
miután pedig a gyermeket megszülte, már nem gon-
dol vissza szorongattatására az öröm miatt, hogy em-
ber született a világra. Ti is tehát most ugyan szo-
morkodtok, de majd viszontlátlak titeket és örülni
fog szívetek s örömtöket senki el nem veszi tőletek.

1. Az Üdvözítő élete végefelé mondotta ezeket
a szavakat, amelyeket a mai evangélium leír.

Figyelmeztette bennük tanítványait, hogy csak
nagyon rövid ideig lesz már közöttük és azután
az Atyához megy. Ezzel halálára akarta reáterel-
ni gondolatukat. De utána azt is nyíltan meg-
mondotta, hogy halála után rövid idő múlva is-
mét megláthatják. E szavakkal föltámadását
ígérte meg az Üdvözítő.

A tanítványok azonban nem értették meg azon-
nal Jézus szavának célzásait. Üdvözítőnk pedig
tovább is burkoltan fejtegette nekik a jövődőt.

Elmondotta, hogy a tanítványaira szomorúság
vár, de a világ ugyanakkor örülni fog. Valóban
ugy is lett. Amikor fölemelték a Golgotán Jézus
keresztjét, az apostolok azt hitték, hogy már min-
den elveszett. Keserűség ülte meg a lelküket.
Krisztus ellenségei ellenben ujjongtak, mert azt
gondolták, hogy megszabadultak tőle.

Jézus pedig tovább fejtegette az elkövetkezen-

döket. Rámutatott arra, hogy az apostolok szomorúságát örömmre változtatja majd a föltámadása.

Amint láthatjuk, az Üdvözítő a jövőről kioktatta apostolait és *minden úgy teljesedett be, ahogyan megjövendölte*. Ez is egy bizonyíték istensége mellett és indítóok arra, hogy higgyünk benne.

Ámde ha Jézus Isten, akkor szavai és parancsai fölött nem szabad oly könnyedén napirendre térni, mint sokan megteszik. Akkor minden óhaja parancs, amelyet akár tetszik nekünk, akár nem, teljesíteni kell, mert Isten nem beszélhet hiába!

Ott van pl. a sok között a *szentáldozásra* vonatkozó parancsa: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem“. Lehet arról elmondani, hogy hisz Jézus istenségében, aki hosszú ideig, — mondjuk egy évnél is tovább — nem teljesíti ezt a parancsot?

„*Aki titeket hallgat, engem hallgat és aki titeket megvet, engem vet meg*“ — mondá Üdvözítőnk apostolaira és bennük az Egyházra. Ámde mondhatjuk-e arra, aki szent vallásunk törvényeit semmibe veszi, hogy hisz Jézusban?

2. Az Ur Jézus mihozzánk is intézi e szavakat: „*Egy kis idő még, s már nem láttok engem és ismét egy kis idő múlva megláttok engem.*“ Mire vonatkoztathatjuk?

A megpróbáltatások és lelki vigasztalanságok idejére. Sokszor van úgy az ember, hogy külső bajok érik, belső gyötrelmek kinozzák s lelke nem nyer vigaszt, bárhogymég imádkozik is. Vagy talán

már imádkozni is alig tud; olyan sötét a lelke, olyan hideg a szive. Ugy érzi, mintha elhagyta volna Isten is.

Pedig Jézus vele van, csak a lélek nem látja Őt. Ez a lélek próbája, amikor nem tudja meglátni Jézust. Legyen vigaszunk: ez csak próba — és pedig próba egy kis időre — tartsunk ki, mert egész bizonytalansággal újra meglátjuk Jézust.

Panaszkodunk talán. De mikor? Már egy, két, három, talán több éve is tart ez az állapot! Még ha tíz év is, az is „kis idő“ az élethez képest. És maga az élet „kis idő“ az örökkévalósághoz viszonyítva.

Épp ezért Jézus szavait a „kis idő“-ről, vonatkoztathatjuk egész életünkre. Talán mostoha a sorsunk; sok a gondunk, bajunk; nagy a nyomorunk; meglátogat gyász és csapás. S mégis érdemes kétségbeesnünk? Dehogy! Mert mindez — még ha egész életen át tartana is — csak kis idő az örökkévalósághoz képest. Akkor elmúlik és következik a kárpótlás ideje, amikor meglátjuk a vigasztaló és jutalmazó Jézust.

3. Jellemző még a mai Evangéliumban, ahogy Jézus megkülönbözteti az embereket. Ellenségei örülni fognak és tanítványai sirni, ha nem látják Őt.

Ezt megfordítva is mondhatjuk: Aki örülni tud annak, ha Jézust nem látja, az Jézusnak ellensége. Aki ugyanezen busulni tud, az Jézus tanítványa.

Hol nem látjuk Jézust? A bűnben.

Aki tehát örülni tud bűnös élvezetnek, helynek, ismeretségnek, irányzatnak — az ne próbáljon takaródzni azzal, hogy hiszen ő azért nem ellensége a kereszténységnek. Hazudik! Mert ellensége Jézusnak, tehát ellensége Jézus igazságainak, a kereszténységnek is. Aki pedig elszomorodik a bűn láttára, fájlalja a bűnt mindenben: magánéletben, családban, gazdaságban, politikában — és irtani törekszik, az Krisztusnak igazi tanítványa: igazi keresztény.

Husvét után 4. vasárnap.

Azon időben mondá Jézus tanítványainak: Most elmegyek ahhoz, aki engem küldött, és senki közületek nem kérdi: Hová mégy? Hanem mivel ezt mondottam nektek, szomorúság töltötte el szíveteket. Ám én megmondom nektek az igazságot: Jó nektek, hogy én elmegyek, mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jön el hozzátok; ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És ha majd ő eljön, meggyőzi a világot a bűnről és az igazságról és az ítéletről. A bűnről ugyanis, mert

nem hittek bennem; az igazságról pedig, mivel az Atyához megyek és többé nem láttok engem; végre az ítéletről, mivel e világ fejedelme már megítéltetett. Sok minden mondanivalóm volna még nektek, de most nem tudjátok elviselni. De ha eljön az igazság Lelke, ő majd megtanít titeket minden igazságra, mert ő nem magától beszél, hanem elmondja mindazt, amit hall, és kijelenti nektek a jövődőt. Ő majd megdicsőít engem, mert az enyémből veszi és hirdeti nektek.

1. „*Senki közületek nem kérdi: hová mégy?*“ Nemcsak az apostolokra állnak ezek a szavak, hanem mindenkire.

Élünk. Egyik napot lemorzsoljuk a másik után. Egyik sóhaj előtör keblünkéből, a másikat elnyomjuk. Néha-néha rágondolunk még az utolsó napra: a halálra, de hogy hová jutunk, mi lesz a legvégső vég, vajjon hányan kérdik meg maguktól?

A bűnökben eltöltött élet nem vihet bennünket a boldogság gyönyörébe, azt mindenki belátja. Pedig hányan vannak, akik fel merik emelni a fejüket és nyugodt szívvel elmondani az Ur oltára előtt: tiszta a lelkem, nincs azon bűn? Ha pedig bűn van rajta, szörnyű válaszolni arra: Hová mégy?

Olvasóm! Ha bűnös a lelked, megremegve gondolj rá: Hová mégy?

2. „*Jó nektek, hogy én elmegyek*“ — mondá Jézus.

Hányszor elhagy bennünket az Ur itt ebben az életben. Hányszor kiáltunk fel könnyben uszó szemekkel az életben, mint az Ur Krisztus a ke-

resztfán szenvedése között: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?

Pedig a szenvedés igen sokszor végeredményben jót hoz nekünk. Megpuhítja lelkünket, hogy a jó Isten szeretete jobban gyökeret verhessen abban. Alkalmat ad az érdemszerzésre, melyet aztán ezerszeresen fizet vissza. Sőhajainkat, könyveinket bejegyzik az élet könyvébe törlesztésül botlásainkért, hibáinkért. Ha el nem hagyna bennünket és itt nem hagyná számunkra a szenvedést, mindez az előny nem léteznék.

Olvasóm! Ha beköszöntött hozzád a baj, ha szived keservében úgy érzed, hogy elhagyott az Ur Jézus segítsége, ne csüggedj, még ez javadra szolgál.

3. „*A világ fejedelme már megítéltetett*“. Az Üdvözítő beszédében olyan sokszor elítélte és megítélte azt, amit Ő „világ“-nak nevez. Vajjon mi ez?

Az engedetlenség, mely ellentéte az Isten akaratának. A gyűlölködés, amely a szeretetlenségnek megnyilvánulása. Az egymás ellen való agyarzkodás. Az Isten házának kerülése. Az ünnepek megtörése. Az igazságtalanság. A hazának károsítása. A törvényes felsőbbbségnek ellenzése, a királynak eltávolítása.

Mindez az Istennel ellentétes, melyet az Ur a világ nevével jelzett. És ezek valamennyien elítéltettek. Rossznak találtattak Krisztus gondolkodásában.

Összeborzad a lelkünk, mert úgy vesszük észre,

hogy ebből a „világból“ a ma élő embereknek lelkében oly sok van még.

A. „Eljön az igazság Lelke, ő majd megtanít titeket minden igazságra“ — mondá Jézus.

A igazság lelke alatt a Szentlelket kell értenünk, aki állandóan működik itt a földön Krisztus Anyaszentegyházában.

Ez az Anyaszentegyház adja elő a Jézus tanítását, hirdeti nekünk ugyanazon igét, amelyet Krisztus halálával pecsételt meg és feltámadásával tett dicsőségessé.

Az ige hirdetésének módja lehet szebb, ragyogóbb köntösű, amint kiváló egyén hallatja azokat; vagy lehet egyszerű, sőt szürke, talán unalmas is, amint egyszerűbb tehetség, egyszerűbb képesség hangoztatja. Lehet a prédikáció tartalma tehát érdekesen vonzó, avagy unalmasan egyszerű is. Bármelyik azonban, Krisztus tanítását, Krisztus igazságait adja, melyet, ha szívünkbe fogadunk, lelkünk táplálására szolgál, épp úgy, amint a fehér kalács, vagy fekete cipó egyformán növeli a testet.

Akár szép a prédikáció, melyet hallgatunk, akár nem, hallgassuk avval a tudattal, hogy Krisztus tanítása és lelkünk táplálása.

Husvét után 5. vasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Bizony, bizony mondom nektek: Ha valamit kérték az Atyától, az én nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit az én nevemben. Kérjete és kaptok, hogy örömetek teljes legyen. Ezt példabeszédekben mondtam nektek. Eljön az idő, amikor már nem példabeszédekben fogok hozzátok szólni, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról. Ama napon majd az én nevemben kérték, és nem mondom nektek, hogy én kérem

az Atyát teérettetek. Mert ő maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem és elhittétek, hogy én Istentől jöttem. Kiindultam az Atyától és a világra jöttem; ismét elhagyom a világot és visszatérek az Atyához. Mondják neki tanítványai: Lám, most nyíltan beszélsz, és nem mondasz semmi hasonlatot. Most tudjuk, hogy mindent tudsz és nincs szükséged arra, hogy valaki kérdezzen. Ennélfogva hlsszük, hogy Istentől jöttél.

1. Jézus arra tanít meg bennünket az evangélium e részében, hogy Isten megkívánja a kérő imát. A nagyurak úgy vannak, hogy annak adnak, aki kopogtat ajtajukon, annak, aki kezét kéroleg nyújtja ki feléjük. Ha elmegyünk az utcá-sarkon, szegényt látunk ott, ki csendben áll, csak elvélve kap az ilyen alamizsnát. Mig ha kér és rí-mánkodik, sürűbben hull az adomány.

Igy van Istennel is. Kérjük tehát és zörges-sünk, mert az Üdvözítő mondta: „*KérjeteK és kaptok!*”

2. Jézus azt kívánja, hogy az *Ő nevében* tárjuk elő Istennek a mi kérésünket

Mi nyomorult bűnösök vagyunk. A mi egyé-niségünk porszem a nagy mindenségben, fű-szál a végtelen ősefűdében. Olyanfélék vagyunk, mint az utolsó bojtárgyerek egy nagy, hatal-mas királyi birodalomban. Ha magunk nevében állunk elő kívánságunkkal a birodalom uránál, vajjon ki hallgat ránk? Mily másképpen hangzik folyamosdásunk, ha a királynak egyetlen fia írja azt alá és az ő nevében történik kérésünk. Már-

pedig ezt tesszük amikor Krisztus nevében terjesztjük Isten trónja elé kívánságunkat.

Az Egyháznak minden imája evvel végződik: *A mi Urunk Jézus Krisztus által*; latinul: „per Christum, Dominum nostrum.” Kövessük Jézus kívánságát és az Egyház példáját, imáink végén mindig tegyük hozzá ezt.

3. Hogy Jézus nevében kell kérnünk, azt is jelenti még, hogy az *Ő szellemében* kell Isten elé tárnunk kérésünket. E szellemnek pedig főtulajdonságai a következők:

Megnyugvással imádkozzunk. Eleve bizzuk reá már Istenre, hogy megadja-e kérésünket, avagy megtagadja azt. Hiszen nem ismerjük a jövőt és nem tudjuk, hogy amit botor emberi vággyal jónak tartottunk, tulajdonképp nagy kárunkra volt később. Hány anya sirt már gyermeke betegágyánál és kérve-kérte Istent, hogy tartsa meg halódó magzatát. Isten nem hallgatta meg imádságát, mert épp ezáltal cselekedett vele jót, hiszen gonosztevő lett volna ez a gyermek, aki tenger szívfájdalmat okozott volna anyjának.

Kitartással imádkozzunk. Kegy az, amelyet meg akarunk nyerni. A kegyelmet pedig azoknak osztják, akik kiérdemlik azt.

Tiszta szívvel imádkozzunk. A bűnös szív sóhaja is eljut ugyan az *Ő* trónusához, de érthető dolog, hogy kedvesebb meghallgatásra talál az, akinek lelke a kegyelem állapotában van. Ha tehát valami nagy kérésünk van, valami kilencedet tartunk, sohasem elégedjünk meg egyedül az imájtatossággal, hanem gyónjunk is meg.

4. „Az Atya szeret benneteket, mivel ti is szerettek engem és elhittétek, hogy én Istentől jöttem.“ Isten szeretetének alapja — Jézus ezen szavai szerint — az Ur Jézus iránti szeretet, ennek pedig logikus előzménye a benne való hit.

Hinnünk kell tehát Jézusban! Élő hittel, cselekedettel kell megvallanunk, hogy Ő Isten.

És ez a meggyőződéses hit hiányzik a mi körünkben. Frázisokat eresztenek a keresztyénységről, dicsérőleg nyilatkoznak a krisztusi erkölcsről, kiáltanak a keresztyén világnézet uralmáról, de arra nem gondolnak, hogy a Krisztusban való hit, ha az igazi, sok következménnyel jár. Parancsainak megtartásával. A Krisztusban hívő tudja, hogy Jézus gyónást irt elő, áldozást, szentmisehallgatást, böjtöt követel. E nélkül nincs *igazi* hit!

5. *Elhagyom a világot és visszatérek az Atyához* — mondá Jézus.

Mindannyian elhagyjuk a világot, amikor a halál lezárja szemünket és mindannyian az Atyához megyünk. Csakhogy egyikünk visszatér oda, mint Krisztus, hogy vele maradjon a dicsőségben, de van, aki visszatér hozzája, hogy hallja az örök kárhozat ítélszavát és elinduljon messze, a pokol gyötrelmébe.

Olvasóm! Ha most vissza kellene térned az Atyához, vajjon nála maradnál-e?

Husvét után 6. vasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Mikor pedig eljön a Vigasztaló, kit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelkét, ki az Atyától származik, az majd tanuságot tesz rólam. És ti is tanuságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok. Ezt mondtam nektek, hogy meg ne botránkozzatok. Kizárnak benneteket a zsinagógákból, sőt eljön az óra, hogy mindaz, aki titeket megöl, azt hiszi, hogy szolgálatot tesz az Istennek. És ezt azért teszik veletek,

mert nem ismerik az Atyát, sem engem. De ezt azért mondtam nektek, hogy midőn eljön az óra, eszettekbe jusson, hogy én megmondtam nektek.

1. Az Ur Jézus a Szentlelket két néven nevezi a mai evangéliumban. Először Vigasztalónak, másodsor az Igazság Lelkének. — Épp e kettő az, amelyik annyira hiányzik a mai világban nekünk magyaroknak: a vigasz és az igazság.

Nem tapasztalunk igazságot kívülről. Gondoljunk a trianoni békére és a hallatlan igazságtalanságokra, amelyekkel hazánkkal elbántak! Az igazságtalanság elleni panaszok okozzák a társadalmi forrongásokat is. Hol a munkaadó igazságtalan felfogása, hol a munkásnak igazságtalan a követelése. Ezeken a bajokon csak az Isten Lelke tud segíteni! Ha krisztusi felfogás uralkodnék a nemzetekben, akkor tudnák, hogy nem szabad egy nemzetet tönkretenni, mert az igazságos Isten tiltja és egykor megbünteti! Ha krisztusi felfogás uralkodnék a társadalomban, akkor a munkaadó tudná, hogy az igazságos Isten parancsolja neki munkásai érdekeinek szíven viselését és tiltja a munkás bérének elvonását. Viszont a munkás is tudná, hogy bűn igazságtalanul sokat követelni, önmagát a szellemi munkásnak nem mellé, hanem fölé helyezni (mert a szellemi munkás ma aránylag kevesebb bért kap!) és a bérért köteles megdolgozni. Ime tehát! Ugy a külső, mint a belső igazságtalanságból eredő bajok elhárítására első és főeszköz a vallásos krisztusi felfogásnak, vagyis a Szentlélek szellemének meggyökereztetése.

Ugyanez adja meg a vigaszt is. Ha az igazság győzne, akkor vigaszosabb lenne helyzetünk minden téren. De még a bajban, szenvedésben is a vallásos lélek tud vigaszt találni. Sőt vannak olyan szenvedések, ahol csakis a vallásban tudunk vigaszt nyerni! (Pl. meghal valakink. Nincs az a tudományos elmélet és nincs az a bizalmiférfi, ami és aki erre a sebre gyógyírt tudna adni! Egyedül a vallás, az Isten Lelke.)

2. Az apostolok valóban tanúságot tettek Krisztusról, amint Üdvöztőnk a mai evangéliumban citált szavaiban megmondta.

Leírták szavait. Írásban is hátrahagyták cselekedeteit, föltámadását, csodatételeit. Ezek igazsága mellett életükkel tettek tanubizonyságot. Csak egy szóval kellett volna elpártolniuk Jézustól és tovább élhettek volna. Nem tették. Meghaltak.

Higyük el bizonyosságukat és ragaszkodjunk hitünkhöz, amely az apostolok tanításán épült föl.

3. Az apostolokat kizárták a zsinagógákból, vagyis a zsidó vallásból, mert Jézus mellé állottak és ezáltal megtagadták a zsidó vallás létjogosultságát.

E kizárást minden vallás gyakorolja ellene vétkező hiveivel szemben, így a katolikus Egyház is.

És kikkel szemben gyakorolja?

Olyanokkal szemben, akik súlyos módon megsértik a törvényeit. Így pl., akik tudatosan val-

lásellenes szervezetekbe iratkoznak be, amilyen pl. a szabadkőművesség, vagy a szociáldemokrata-párt. Hasonlóképp bünteti az Egyház azokat is, akik a legborzalmasabb bünt: a gyermekgyilkosságot követik el a magzatelhajtás szörnyű cselekedetével.

Olyanokkal szemben is él e büntetéssel, akik más valláshoz bármimódon csatlakozván, mintegy helyesnek és igaznak fogadnak el más vallást is. Így pl. kiközösítettik az Egyházból, aki beleegyezik abba, hogy gyermekei más vallásban neveltessenek és más vallás lelkésze előtt köti meg házasságát.

De visszaveszi-e az Egyház az ilyen kiközösítetteket?

Igen, ha megjavulnak és töredelmesen meggyónván, eleget tesznek hibájukért. De az ilyen eset elég ritka.

Az Egyházat sokszor nevetségesen támadják a kiközösítő törvényeiért, pedig teljesen észszerűek azok és minden más vallásban megvan.

Pünkösdvasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Ha valaki szeret engem, megtartja beszédemet, és az én Atyám szereti őt, és hozzá megyünk és lakást veszünk nála. Aki engem nem szeret, nem tartja meg beszédemet. És a beszéd, melyet hallottatok, nem az enyém, hanem azé, aki engem küldött: az Atyáé. Ezt mondtam nektek, míg nálatok voltam. A vigasztaló Szentlélek pedig, akit majd az Atya küld az én nevemben, az megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amitt én nektek mondtam. Bé-

keséget hagyok nektek, az én békeségemet adom nektek, nem amint a világ adja, adom én nektek. Ne háborogjon szívetek és ne aggódjék. Hallottátok, hogy én azt mondtam: Elmegyek és visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engemet, csak örülnétek azon, hogy az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam. És most megmondtam nektek, mielőtt megtörténék, hogy mikor majd megtörténik, higgyétek. Már nem sokat beszélek veletek, mert jön e világ fejedelme, de énhozzám semmi köze. Hanem, hogy megismerje a világ, hogy szeretem az Atyát, és amint nekem az Atya meghagyta, úgy cselekszem.

1. *Ha valaki szeret engem, megtartja beszédemet* — mondá Jézus.

Nagyon kevés ember van még a bűnös világban is, aki azt merné mondani, hogy nem szereti Jézust. Azt a Jézust, aki érettünk élt, nélkülözött, hordozta kinjainak keresztjét, érettünk ontotta Szívének vérét és érettünk sóhajtott a utolsót.

De szeretjük-e azt, akinek kérését nem tesszük meg? Szeretjük-e azt, akinek parancsát nem teljesítjük? Szeretjük-e azt, akiről eltűrjük, hogy mások szidják, sőt ehhez még segédkezet nyújtunk?

Pedig az a Krisztus milyen bensőséggel kért bennünket: „Szeressétek egymást!” és mi szeretjük-e keresztény felebarátainkat?

Az a Krisztus mily szigorúan parancsolta: „aki nem eszi az én testemet és nem issza az én véretem, abban nem leszen élet!” És vajjon mi járulunk-e a szentáldozáshoz?

Az a Krisztus milyen határozottan mondta az apostolairól és azok utódjairól: „Aki titeket hallgat, engem hallgat, aki titeket megvet, engem vet meg!” és mi hogy eltűrjük sokszor az Egyháznak, papjainak szidalmazását, rágalmazását!

Milyen világosan kifejezte az a Krisztus: „Aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór“, és mi nem a katolikus sajtóterméket pártoljuk, hanem pénzünket kiadjuk szociáldemokrata és liberális ujságokért, amelyek Krisztus tanításával ellenkezőt hirdetnek és látuk pártjukkal mint iparkodtak tönkretenni a Krisztus Egyházát.

Valósítsuk meg azt, amit az Apostol kíván tőlünk: szeressünk, de ne csak szavakkal, hanem tettekkal, — így Krisztus szeretete is parancsainak tetteváltásában nyilatkozzék meg a mi életünkben.

2. Az Üdvözítő megígérte, hogy *mennybéli Atyja elküldi majd a Szentlelket az Ő nevében.*

E Szentlélek elküldése újabb tanúsága annak, hogy *Krisztus valóban Isten és szavai mind teljességbe mennek.*

Valamikor Illés próféta az igaz Istent prédikálta. Baál pogány bálvány szolgái tagadták Illés Istenének valóságát. Illés azt ajánlotta, hogy mutassanak be mindketten égő áldozatot, de a leölt jószág alá rakott fát ne gyujtsák meg, hanem imádkozva Istenhez, őt kérjék, hogy tüzzel gyulassza föl azt. Akinek oltárára leszáll az égi tűz, annak Istene az igazi. Illés könyörgött Urá-

hoz, aki meghallgatta őt, tüzet bocsátott alá oltárára az égből. A mi Urunk: Jézus, Illéshez hasonlóan, a Szentlélek eljövételét ígérte meg és kérte Atyjától. Az apostolokra bocsátkozó tüzes nyelvek e kérés meghallgatását és Jézus ígértének teljesülését jelentik. Igazolják, hogy az ő szava döntő az Atyánál, bizonyítják, hogy ígértét valóra váltja.

Megremeg a lelkünk, ha erre gondolunk, mert Jézus azt is megígérte, hogy aki nem eszi az ő testét, vagyis nem áldozik, azt ő nem támasztja föl az örök életre! — Olvasóm! *Mikor áldoztál?*

3. *„Békeséget adok nektek, nem amint a világ adja, adom én nektek“* — mondá Jézus.

Mi szegény félrevezetett és egymással verekedő magyarok tulságosan érezzük, hogy milyen az a békeség, melyet a világ osztogat. Olyanféle ez, mint annak a rablónak békekötése, aki kirabolja áldozatát, félholtra veri azt, szétosztja cinkostársai között a gazdag zsákmányt, azután kezét nyújtja a meggyötört áldozatnak ilyen szavakkal: „Nem bántalak tovább, ezután békében élek veled, csak most már maradj csendben és nyugodj bele abba, amilyen helyzetben vagy.“

A Krisztus békéje nem ilyen! Ő igazságot hirdet, mert addig nem bocsát meg és nem köt békét a bűnössel, míg az az elrabolt idegen jószágot vissza nem adja.

Imádkozó lélekkel kérjük mi magyarok Krisztust: Uram, a te békédet adasd meg nekünk! Ez a béke régi boldog országunkat jelenti, ahol meg-

élhetésünknek fizikai lehetőségei is megvannak. Csonkamagyarország, Te tudod Uram, hogy nem életképes és benne lassu halál emészti meg nemzetünket. Add a belátás és megértés fölvilágosító kegyelmét vezetőinkbe, hogy azok egymás ócsárlása helyett végre komoly szándékkal lássanak hozzá kötelességükhöz: Magyarország régi területének visszaszerzéséhez.

Szentháromságvasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Nekem adatott minden hatalom mennyben és a földön. Menjete el tehát és tanítsatok minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek nevében, és tanítsátok őket megtartani mindazt, amit nektek parancsoltam. És íme én veletek vagyok mindennap a világ végeztéig.

1. Jézus egész nyíltan megmondja: minden hatalom az övé, az égben és e földön. Más szóval:

minden képesség és hatalom gyökerét Őbenne bírja és belőle származtatandó.

Az *égi hatalmak* tőle nyerték kiváltságos erejüket és helyzetüket. Szűz Mária, a szentek, Jézus által kiérdemelt kegyelmet nyertek, az Ő tanításának útján jutottak el égi trónusukra.

A *földi hatalmak* is Isten kegyelméből uralkodnak. Hiszen Isten alkotta meg úgy az emberi természetet, hogy felsőbbiséget igényeljen és társadalomban éljen, melynek előljárósága van. Minden felsőbbiség tulajdonképp Isten rendelése. Nemcsak a királyi, hanem az atyai és anyai hatalom is az!

De gondolunk-e erre idején?

Gondolunk-e arra, amikor a szentek erejét és könyörgését kérjük valamely szükségünkben, hogy felhasználhatja-e az a szent közbenjárását olyasvalami érdekében, ami Jézussal ellenkezik, vagy néki nem tetsző?

Azután még gondolunk-e az atyai és anyai hatalom birtokában arra, hogy annak is Isten az alapja és egykor ő fogja számonkérni, mint sáfárkodtunk vele?

2. Jézus kötelességévé teszi apostolainak és utódaiknak, hogy *tanítsák* az ő hitét. Ezek követik az Ur parancsát, amikor prédikálnak, hitoktatást végeznek és jó könyveket terjesztenek.

A prédikációt, sajnos, sokan nem hallgatják meg, vagy csak hallgatják, gyönyörködnek benne és nem követik. Az ilyenek számára hiába küldi Jézus szavának hírnökeit.

A hitoktatásnál sokan azt hiszik, hogy az egyedül a gyermek és hitoktatójának ügye. Az így gondolkodó szülők aztán magára hagyják gyermeküket. Pedig a hitoktatás csak akkor eredményes, ha a pap szavát követi a szülő gondos utánanézése, amellyel ellenőrzi gyermeke tanulását és gondoskodik róla, hogy az a megtanult tanok szerint éljen is!

A jó könyvek, lapok szintén terjesztik Jézus tanát. De nem akkor, ha a könyvespolcon állnak porlepetten. Jó könyveinket azért kínáljuk olvasásra és a léleképítő folyóiratokat adjuk tovább.

3. Megkeresztelésünk úgy történt, amint Jézus parancsolta: a Szentháromság nevében.

Az Atyának nevében, aki teremtett bennünket az örök életre. Ha néha nehéz is az itteni élet, ne feledjük, hogy ez csak az ut a célhoz. Az ut sokszor sáros, fagyos, göröngyös.

A Fiúnak nevében, aki megváltott, hogy az örök életbe eljussunk. Mily lebecsmérlő az reá, ha mi úgy becsüljük meg kiontott véréért, hogy a bűn útján az örök kárhozatba megyünk.

A Szentléleknek nevében, aki lelkünket erővel: a kegyelemmel látja el, hogy eljuthassunk az örök életre. Az erő azonban táplálkozásból, eszközök használatából ered: az Oltáriszentségből és szentségek vételéből.

Akit a Szentháromság nevében kereszteltek meg, az legyen hű hozzája tetteiben.

Pünkösd után 2. vasárnap.

Az időben mondá Jézus a farizeusoknak e példabeszédet: Egy ember nagy lakomát szerzett és sokakat meghívott. És elküldte szolgáját a vacsora idején megmondani a hivatalosoknak, hogy jöjjenek, mert már minden készen van. És kezdék magokat mindannyian mentetgetni. Az első azt izente neki: Majort vettem és ki kell mennem megnézni, kérelek, ments ki engem. És egy másik mondá: Öt pár ökröt vettem, és azokat megyek megpróbálni, kérelek, ments ki engem.

Ismét másik mondá: Feleséget vettem, azért ne u mehetek. S visszatérve a szolgálta, elmondotta urának. Erre a házigazda megharagudott és mondá szolgálának: Menj ki hamar a város tereire és utcáira és vezesd be ide a szegényeket, bénákat, vakokat és sántákat. És mondá a szolgálta: Uram, meglett amint parancsoltad és még van hely. És mondá az ur a szolgálának: Menj ki az utakra és sövények mentére és (akiket ott találsz) kényszerítsd bejönni, hogy megteljen az én házam. Mondom pedig nektek, hogy azon férfiak közül, kik hivatalosak voltak, egy sem izleli meg az én lakomámat.

Az egész evangélium az Oltáriszentségre vonatkozik. Mennyei lakoma az, melyre az Ur Jézus parancsoló szóval hívott meg minden embert, amikor az utolsó vacsorán kijelentette: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem.“

1. Miként a mennyei Király, úgy az Üdvözítő is sokakat meghívott erre az égi lakomára: a szentáldozásra.

Minden esztendőben, legalább egyszer a husvét táján, kötelező ennek a meghívásnak teljesítése. Más időben ezt pótolni nem elegendő. Akit vasárnapra hívott meg pl. asztalához egy nagy ur, az nem állithat be oda hétfőn, vagy kedden, mondván: ime a vasárnap helyett ma jöttem el.

Ezen egy kötelező meghíváson kívül máskorra is szívesen lát az Üdvözítő a szentáldozásnál mindenkit, mert mindenkire áll az ő szava, hogy azért jöttem, hogy életük legyen és bővebben legyen. Az életet pedig a legjobban a szentáldozás erősíti.

2. Az emberek is épp úgy mentegetik magukat, hogy kibujhassanak a szentáldozás kötelezettsége alól, mint az evangéliumi meghívottak.

Majort vettem és ki kell mennem megnézni. Az anyagi ügyek és anyagi gondok megnehezíthetik az életet, de helytelen azoknak a kifogása, akik épp gondjaikkal, vagy nélkülözésükkel, vagy csapásokkal mentegetik magukat, azért, mert nem áldoztak. Ki tudja, nem volna-e még dusabb az anyagi előrehaladás, nem volna-e sokkal inkább boldogabb az élet és kevesebb a csapás benne, ha az Ur Jézus e kívánságának eleget tennénk?

Ökröket vettem és azokat megyek megpróbálni, mentegetődzik a második. Sok a teendőm, tengernyi a munkám — mondják a sürgölődő mai emberek — nem igen érek én rá a szentáldozásra. Pedig milyen esztelen mentegetődzés ez. Minden napnak 24 órája van, minden hétnek 168 órája, egy hónapnak 5040 órája és ebből az ötezernegyven órából ne jutna Jézus akaratának teljesítésére csak egyetlen egy?

Házasodtam, azért nem mehetek, mondja a harmadik. Családi kötelességeim otthon tartanak, hitvestársam haragszik, ha áldozom, azért nem járulhatok az Oltáriszentséghez — mondják sokan. Pedig az a családi kötelék, ki tudja, nem azért oly laza-e, vagy nem épp azért kemény, fájó, vágó, mert nem szenteli azt meg a vallás szelleme. Ez pedig elsősorban a szentáldozásból származó kegyelem folyománya.

3. Szörnyű a fenyegetése Krisztusnak: Mind-

azok, akiket ő a szentáldozáshoz meghívott és el nem jöttek, nem izlelik meg az ő égi lakomáját: a mennyország gyönyöreit sem. Szívébe markol ez mindenkinek, aki a szentáldozás körül bármilyen mulasztással vádolható.

Gondoljuk meg szívünk mélyéből, hogy bennünket is hívott az Ur Jézus az oltár asztalához és vajjon követtük-e hívását? Ha nem, remegjen össze a mi szívünk. És pótoljuk!

Pünkösöd után 3. vasárnap.

Az időben közeledtek Jézushoz a vámosok és bűnösök, hogy hallgassák őt. És zugolódtak a farizeusok és írástudósok, mondván: Ez fogadja a bűnösöket és együtt eszik velök. S mondá nekik a következő példabeszédet: Ki az az ember közöletek, kinek száz juhá van, s ha egyet azokból elveszit, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és elmegy az után, amely elveszett, míg meg nem találja? És ha megtalálta, örömmel veszi vállaira, s hazaérkezve össze-

hívja barátait és szomszédjait és így szól hozzájuk: Örvendjetek velem, mert megtaláltam elveszett juhomat! Mondom nektek, hogy szintugy öröm lesznen mennyben egy bűnbánó bűnösön inkább, mint kilencvenkilenc igazon, kiknek nincs szükségök bűnbánatra, vagy melyik az az asszony, akinek ha tíz drahmája van, és elveszit egy drahmát, nem gyújt gyertyát, es nem söpri ki a házat és keresi szorgalmasan, mig meg nem találja? S midőn megtalálta, összehívja barátáinót és szomszédasszonyait, mondván: Örvendjetekek velem, mert megtaláltam a drahmát, melyet elvesztettem! Így, mondom nektek, öröm lesz az Isten angyalai között egy bűnbánó bűnös fölött.

1. „Közeledének hozzája a vámosok és bűnösök, hogy hallgassák őt. És zugolódának a farizeusok és írástudók.“ — Megvetették a zsidók a vámosokat, mert az országot megszálló idegen római hatalom szolgálatában állottak s annak kincstára részére szedték a vámot, de meg azért is, mert rossz hírük volt a vámszedés körül elkövetett visszaéléseik révén. Lehet, hogy egyik-másik foglalkozástól undorodik a közvélemény; lehet, hogy nyilvánosan ismeretes bűnök súlyosan terhelik elkövetőjüket, de nem szívtelen és gögös büszkeség-e megvetni és minden nemes fölemelkedésből kirekeszteni azt az embert, aki végre is testvérünk Krisztusban s hivatása van az örök életre velünk együtt? Szegény vámosok és bűnösök tisztulásra szomjasan, igazságra éhesen, alázatos szívvel, félénken közeledtek az Urhoz. Megtörtént, amitől féltek; a farizeusok zugolódtak és izgatták a népet ellenük. Az Ur ellenben könyörületes lélekkel fogadta őket, irgalmas szeretetének

olaját öntötte szívük sebeire, megvédelmezte és fölbátorította őket, mert embert látott bennük, mert megbecsülte bűnbánó vágyakozásukat. — Kevés az, amit mi az emberekről tudunk. Külsőjüket látjuk, belsejüket nem; szavaikat, cselekedeteiket figyelhetjük, de azt nem tudjuk, mi történik lelkükben. Mikor keményen megítéljük őket, talán közelebb vannak az Urhoz, mint gondoljuk; talán kedvesebbek az Ur előtt bűnbánatukkal, mint mi ítélkező bizakodásunkkal. Gondolj erre, kérlek, mielőtt kemény ítéletet mondanál embertársadról!

2. Jézusnak a jó pásztorról mondott példabeszéde elénk tárja a *lélek értékét*.

Az elveszett juh a bűnbe tévedt lelket jelenti. Ennek az elveszett jószágnak fölkeresésére Jézus érdemesnek tartja, hogy elhagyja a 99 megtértet, a 99 jót. Érdemesnek tartja, hogy hosszú pusztai ösvényeket járjon végig. Amikor aztán megtalálja, nem hogy bottal maga előtt hajtáná, hanem érdemesnek tartja arra, hogy vállaira vegye és fát, sokatjárt testével hazacipelje. Érdemesnek tartja, hogy örömjongásban törjön ki és vigságának okát elujszácsolja szomszédainak, barátainak is.

Ekkora fáradságot és örömet nem értünk meg, ha mindezt egy jelentéktelen jószágra vonatkoztatnók. De megértjük, ha nagy, sőt nagyon nagy értéket tulajdonítunk annak, amit ez az elveszett bárány ábrázol: a *léleknek*.

Jézus így tárja elénk lelkünk értékét, melyre pedig sokan közülünk mit sem hederítenek. Vég-

telen érték ez, minden kincsnél drágább, mert ha egyszer elveszítettük, a világ minden kincse sem szerzi azt nekünk vissza.

3. Mindkét példabeszéd elénk tárja Isten szerető gondját, mellyel az elveszett és bűnbe esett lelket keresi. Nem tekinti még végleg elveszettnek, ha el is hagyta Őt.

Vegyük ezt a gondolkodást példaképünkül és mi se tekintsük egyetlen bűnös embertársunkat úgy, mintha az már elveszett volna az Ég számára, hanem épp úgy, mint a mai evangélium mondja, *keressük azt a bűnöst*. Másszóval, *iparkodjunk megtéríteni*. A hitves hitvestársát, a gyermek szülőit ne hagyja a bűnben és ne nyugodjék bele abba, hogy az a lélek elveszett.

Ez a keresés és térítés azonban óvatos legyen és gyöngéd szeretettel történjék. A bűnös szíve sebes és az erőszakos érintés még jobban sebessé teszi azt.

Pünkösd után 4. vasárnap.

Az időben, midőn a nép Jézushoz tödült, hogy az Isten igéjét hallgassa, akkor ő a Genezáret tava mellett állott, és látott két hajót a tó szélén állani; a halászok pedig kiszállottak és hálóikat mosogatták. Beszállva pedig az egyik hajóba, mely Simoné volt, kérte őt, hogy evezzen a szárazföldről egy kissé beljebb, s leült és a hajócskából tanította a sokaságot. Mikor pedig megszűnt beszélni, mondá Simonnak: Evez a mély vízre és vessétek ki hálóitokat halfogásra. Mire Simon viszonzá és mondá neki: Mester,

egész éjjel fáradtunk és semmit sem fogtunk, de a te szavadra kivetem a hálót. S mikor ezt megtették, nagymennyiségű halat fogtak, de hálójuk szakadozni kezdett. Intettek tehát társaiknak, kik a másik hajón voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. És odamentek és megtöltötték mindkét hajót, úgy hogy majdnem elmerültek. Mikor ezt Simon Péter látta, Jézus térdeihez borult, mondván: Távozzál tőlem Uram, mert bűnös ember vagyok! Mert álmélkodás fogta el őt és mindazokat, kik vele voltak a halfogáson, melyet tettek, hasonlóképen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, kik Simonnak társai voltak. És mondá Jézus Simonnak: Ne félj! Ezentul már embereket fogsz. És kivonták hajóikat a szárazra, s elhagytak mindent és követték őt.

1. A mai evangélium megemlíti, hogy nagy sokaság tódult Jézus után, hogy az Isten ígését hallgassa ajkáról. Az akkori embereket jellemezte ez a lelki szomjúság. Szívesen hallgatták Jézust. Lelkesedtek érte. Napokon keresztül követték mindenfelé, nehogy egyetlen tanítását vagy csodatételét elmulasszák.

Manapság másféle már az emberek kíváncsisága. Isten és Isten ígéje nem érdekli úgy őket. A prédikációk — ahol pedig Jézus tanát hirdetik — nem látogatottak. A katolikus ujságokat és a lelki dolgokkal foglalkozó folyóiratokat s könyveket nem veszik annyian. A lelkekben nincs meg az érdeklődés a vallás igazságai iránt.

Ennek helyébe figyelemmel vannak a mai emberek minden más tévtan, zsidóreklámmal kiabált „tudományos felfedezés” iránt. Megvesz-

nek minden rossz zsidóúságot, vevője kél minden piszkos, erkölcstelen, vallásellenes könyvnek.

A Jézuskorabeli állapotok és a maiak között az is különbség még, hogy az akkori emberek szívesen hallgatták Jézust, de nem követték a tanait; a maiak meg nem hallgatják, nem is követik. Kevés azon derék választottak száma, akik érdeklődnek is hitünk igazságai felől és életükben valóra is váltják azokat. Szeretném, ha te is ezek közé tartoznál, kedves Olvasóm!

2. Ez a csodálatos halfogás története. Péter és társai, egyszerű halászberek, egész éjjeli nehéz munka után partra szálltak s busan rendezgették hálóikat. Hiába fáradtak, hiába virasztottak, semmit sem fogtak. Ime, azonban közeledik hozzájuk az Ur, nyomában nagy néptömeg s kéri Pétert, hogy vegye fel csónakjába s menjen kissé beljebb a parttól. Péter felejtí fáradságát, gondját, szíves készséggel vízre száll s szolgál az Urnak. — Jaj, de sokszor eredménytelen a fáradságunk! Küzd, dolgozik hajnaltól-napestig az ember; kuporgat, takarít; előre örül munkája eredményének s mire a végére ér, sokszor szétfolyik ujjai között, elviszi betegség, dögvész, tűz, jégverés vagy másféle csapás. Iskola az élet, próbatét benne minden cselekvésünk, most arról akar megbizonyosodni az Ur, megmáradunk-e az ő hűségében akkor is, ha rosszra fordul, ami jól indult. Bizony, sok ember nem állja ki a próbát, mert elégszer lehet hallani az elkésredés istenkáromló kifakadását, hogy nem megyek templomba, nem imádkozom, elhagyom az

Istent, mert ő is elhagyott engem! Szerencsétlen, ne szállj perbe, ne dacolj Istennel, nem ő-e az Ur s nem te vagy-e a szolga? Hát neked csak akkor kell az Isten, ha téged torkig töm minden jóval s mindjárt nem kell, mihelyt nem engedelmeskedik kívánságaidnak? Nem veszed-e észre, hogy így tulajdonképpen magadat teszed Isten helyébe, a magad kedvét, a magad törvényét az ő drága szent kedve, törvénye helyébe?

3. „Eresszétek meg hálóitokat a halfogásra.” — Befejezte tanítását az Ur, megáldotta, elbocsátotta a tömeget s könyörülő szemeit mindjárt a szegény halászokra fordította. Láta szívük alázatos megadását, szeretetét s elhatározta, hogy megjutalmazza szíves szolgálataikat. — Látod-e testvérem, hogy az Ur nem felejtí el földi szükségünket. Lélek szerint mér bennünket, éppen azért nem fürösztí tejben-vajban életünket; ránk eresztí a bajt, a csapást, a kísértést, de komoly szeretettel figyeli szívünket s ha látja, hogy nem lankadunk szolgálatában, könnyít terheinken s ahol legnagyobb a szükség, ott van legközelebb hozzánk. Légy bizalommal az Urhoz minden viszontagságban, ha meg jól megy sorod, erősítsd meg sokszor lelkedet azzal az elhatározással, hogy bajban is hűséges követője akarsz lenni Mesterednek.

4. Még egy nagy tanulsága van a mai szent evangéliumnak. Az Ur Péter hajójába szállt, onnan tanította a népet s azután ugyanazt a hajót töltötte meg halakkal. Maga Péter is érezte, hogy

valami titkos nagy dolog történt vele, mert bü-
nös, gyarló mivoltát leborulva vallotta. Az Ur
pedig a messze jövőbe tekintett, látta szent Pé-
tert s az ő utódait az Egyház hajójában, látta a
hullámokat, vést, vihart s az Egyház temérdek
veszedelmét s biztatta Pétert, hogy ne féljen.
Ne féljen, mert maga az Ur vele marad a hajó-
ban a világ végeztéig. — Elmélkedjél, kérlek,
erről az igazságról. Te is bent vagy Péter hajó-
jában, mert tagja vagy az Anyaszentegyháznak.
Sohase felejtsd el, hogy magával az Urral vagy
egyazon helyen; olyan legyen hűséged, ragaszkodásod,
segítségre, szolgálatra kész szereteted,
hogy erőssége légy a hajónak minden vészben,
viharban s nyugodtan állhasd az Ur komoly pil-
lantását, mikor számbaveszi hiveit s hűséges
szolgáit.

Pünkösd után 5. vasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Ha a ti igazságotok fölül nem mulja az írástudókét és farizeusokét, nem mentek be mennyek országába. Hallotátok, hogy a régieknek az lett mondva: Ne ölj! Aki pedig öl, az a törvényszék ítélete alá esik. Én pedig mondom nektek, hogy mindaz, aki testvéreire haragszik, a törvényszék ítélete alá esik. Aki pedig testvérének azt mondja: Raka! a főtörvényszék ítélete alá esik. Aki pedig azt mondja: Bolond! méltó a gyehenna tűzére. Ha tehát ajándékokat az oltárra

viszed és ott eszedbe jut, hogy testvérednek van el-
lened valami panasza, hagyd ott ajándékokat az ol-
tár előtt, és menj el előbb kibékülni testvéreddel, és
akkor eljövén, ajándékdadj.

1. Jézus komoly szándékát mondotta ki: ha
a mi igazságunk, azaz jóságunk nem lesz külön-
b a farizeusokénál, akkor bizony nem mehetünk be
az örök boldogságba.

De milyen volt a farizeusok jósága?

Isten parancsaiból csak azokat tartották be,
amelyek a külsőségekre vonatkoztak. Pontosan
ott voltak a templomban, a hangos imáknál ki-
csendült a hangjuk, böjtöltek, alamizsnálkodtak,
de mellette titokban gonoszak voltak, amikor
senki sem látta, gondolataik, szívéük vágya is bü-
nös volt. *Ilyennek nem szabad lennünk*, azt ki-
vánja Jézus. Nem azt jelenti ez, mintha azokat
a törvényeket, amelyek külsőségeket is tartal-
maznak, nem kellene betartanunk! Sőt ezeket is
hiven meg kell őriznünk, de ezeken felül azt a
többi isteni parancsot is engedelmesen követnünk
kell, amelyeknek hű megtartásáról nem értesül a
világ, hanem csak Isten és a mi lelkünk. Nem
elegendő tehát imádkoznunk és templomba jár-
nunk, ha mellette rágalmazunk felebarátunkat.
Nem elegendő, ha jót teszünk másokkal, de Is-
tennek a köteles imaáldozatot nem adjuk meg.

2. Az Ur fölujtja az ötödik parancsnak tilal-
mát: Ne ölj! De ennél tovább megy: nemcsak
a testi gyilkosságot tiltja el, hanem emellé ál-
litja a lelki öldöklést: a haragos gyűlöletet is.

Aki gyűlölködik, az megöli a saját lelkét, mert bűnt követ el és azonkívül rendesen hajlandó arra, hogy kárt okozzon felebarátja földi és lelki javaiban is.

3. Jézus erős büntetés terhe alatt tiltja felebarátunk kigunyolását. A guny a legnagyobb fájdalom e földön, amit okozhatunk. A támadást, gyalázást és rágalmazást is szívesebben elviselik az emberek, mint a gunyt, amely nevetéssé teszi az embert.

Kerüljük ezt, ne csak azért, mert a gunyért gunnyal szokott visszafizetni a világ, hanem azért is, mert Jézus oly erősen tiltja.

4. Jézus az evangélium végén erősen kidomborítja, hogy a szeretetlen és haragos szívnek még az áldozatát sem veszi szívesen.

Jézus maga példát adott ebben. Mielőtt a keresztáldozatot vére utolsó cseppjének hullásával és szerető Szíve utolsó dobbanásával bevégezte volna: imádkozott *ellenségeiért*.

Pünkösöd után 6. vasárnap.

Anna napokban, midőn sok nép volt együtt és nem volt mit enniök, egybehíván a tanítványokat, mondá nekik: szánom a sereget, hogy már harmadnapja kitaranak mellettem, és nincs mit enniök. És ha étlen bocsátom őket haza, kimerülnek az uton, mert némelyek közülök messziről jöttek. S felelték neki tanítványai: Honnét elégítheti ki ezeket valaki kenyérrel itt a pusztában? Mire kérdé őket: Hány kenyeretek van? Mondották: Hét. És megparancsolta a sereg-

nek, hogy telepedjék le a földre. És vevén a hét kenyeret, hálát adott, megtörte és odaadta tanítványainak, hogy tegyék eléjük, és eléje tették a népnek. És volt kevés halacskaik, ezeket is megáldotta és eléjük tetette. És ettek és jóllaktak, ami pedig megmaradt a hulladékokból, felszedték, hét kosárral. Voltak pedig, akik ettek, mintegy négyezren. És elbocsátotta őket.

1. Jézus irgalmas Szívét ismerjük meg a mai szent evangéliumból, mikor a szegény, kiéhezett néptömeget látja és kitör lelkéből a szájalom szava: „Szánom a sereget, mert immár három napja tartanak velem és nincs mit enniök.“ De nem elégszik meg a szánakozó szavakkal, hanem segít rajtok isteni csodával.

Manapság, mikor igazán nagy a nyomor és sokan Isten ellen lázítják a szegénységet, jó lesz megismernünk, mit tanít Jézus Krisztus a szegény emberről.

Talán a legszembetűnőbb ez a tanítás a gazdagról és a szegény Lázárról szóló példabeszédben. Ott fekszik a szegény a gazdag ajtaja előtt éhesen, betegen, félmeztelenül. A gazdag drága ruhákban jól terített asztalnál vigan lakmározik, de oly kemény a szíve, hogy még az asztalról lehulló morzsát sem adja a szegénynek. A kutyái jobbszívűek mint a gazdájuk, azok a szegény beteg sebeit nyalogatják.

És hogyan ítél fölöttük Jézus? Tudjuk. A szegény meghal, és üdvözülni, a gazdag is meghal és a pokolba jut.

Ugyan miért éri ez a sors a gazdagot? Nem

azért, mert gazdag volt, hanem mert *a gazdagságban látta életcélját* és mert *nem könyörült a szegényen*. Jézus nem azt tanította, hogy a gazdagság bűn és hogy a gazdag nem üdvözülhet, hanem igenis azt, hogy a gazdagságot is a lélek üdvére és a felebarát segítésére kell felhasználni, s ha ezt nem teszi, felelni fog érte.

A szegény nem azért üdvözülni, mert szegény. Jézus boldognak hirdeti a szegényt, de nem mind, hanem csak *a lélek szerint is szegényeket*, vagyis azokat, kik akár van vagyonuk, akár nincs, szívüket nem kötik a földiekhez, hanem a legfőbb jó, az üdvösség után törekszenek. A folyton zugolódó, irigy, birvagyó, elégedetlen, kapzsi, munkakerülő, pazarló, gyűlölködő szegényekről nincs szó a nyolc boldogságban.

Tehát akkor nincs a szegénynek semmi előnye a gazdag előtt Jézus tanítása szerint? Magában véve Krisztus országában szegény és gazdag teljesen egyenlő, hiszen ugyanolyan drága a lelke, ugyanarra az örökéletre hivatalos, de mégis megvan a szegénynek az a szerencséje, hogy a lelkét könnyebben mentheti meg vagyis könnyebben üdvözülhet, mint a gazdag, mert őt nem fenyegetik a gazdagsággal járó veszélyek. — Mikor apostolaiiban az igazi szegénység képét szemlélte, így szólt az Üdvözítő: „Boldogok vagytok ti szegények, mert tietek az Isten országa“. (L. 6. 20.) Ez tehát a szegénység előnye a gazdagság fölött.

2. A szegénység azonban amelletts marad az ami: *szenvedés, baj, amely segítséget követel*. —

„Szegények mindig lesznek veletek, akikkel jót tehettek“ és „boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek;“ — ezek Krisztus Urunk szavai, melyekkel a szegényeket a gazdagok irgalmas szeretetébe ajánlja, s hogy ő maga miképen érez, tanítja a szent evangélium, hogy kétszer is nagy csodát tett a szegények táplálására, s egyházában is folyton fenntartja az irgalmasság és adakozás szellemét. Olyan nagyra becsüli a szegénynek nyújtott anyagi segílyt, hogy mindazt, mit a szegénynek adunk, úgy veszi mintha neki adnák.

Azonban ne gondolja senki, hogy a szegényen csak alamizsnával kell segíteni, ez csak az *utolsó eszköz és csak kivétel*. A szabály az, hogy a szegény is annyit kereshessen munkájával, hogy belőle megéljen. A pogányok megvetették a szegénységet is, meg a munkát is. Jézus Krisztus pedig megszentelte a munkát és saját szegénységével felmagasztalta a szegénységet. A munka a földi jólét forrása és egyúttal az üdvösség eszköze. Azért *védi az Ur Jézus a munkát és munkást*: „Méltó a munkás az ő bérére“ — és égbekiáltó vétek, ha valaki a munkás, iparos megérdemlett bérét igazságtalanul visszatartja.

De a legnagyobb segítség a szegényre nézve Jézus szent vallása maga, amely az élet nehéz viszonyai közt a lelket fölemeli, megvigasztalja. A földi bajok ellen nem biztosít a gazdagság sem s ha a szegénység még nagyobbítja is, ott van az örök élet vigasztaló bizonyossága. „Légy bár sze-

gény, beteg vagy elhagyott, ha a földi életnek csak a keserősége jutott is osztályrészül számodra, életcélodat nem téveszted el. A kereszt utja biztosabban vezet az égbe, mint a rózsákkal behintett ösvény“.

A szegény és gazdag közötti ellentétet itt a földön az Isten szeretete és az igazi felebaráti, testvéri szeretet egyenliti ki.

Pünkösöd után 7. vasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Óvakodjatok a hamis prófétáktól, kik juhok ruházatában jönnek hozzátok, belül pedig ragadozó farkasok! Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajjon szednek-e a tövisekről szőlőt, vagy a bojtorjáról fűgét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fa, mely nem hoz jó gyümölcsöt, kivá-

gatlk és tüzre vettetik. Tehát gyümölcseikről ismeritek meg őket. Nem mindenki, aki azt mondja nekem: Uram, Uram! megy be mennyek országába, hanem aki Atyám akaratát cselekszi, ki mennyekben van, az megy be mennyek országába.

1. „*Óvakodjunk a hamis prófétáktól!*“ A mai időkben a hamis próféták főként négy alakban jelennek meg.

Először a sajtó betüibe bujva. Hitetlen és erkölcstelen elveket hirdető ujság, könyv, füzet, mind nem egyéb, mint az a báránybőr, amelybe rejtőzve lelkünk megrontója hozzánk akar férkőzni. Bűnös dolog a rossz sajtót elfogadni, pártolni, olvasni; erkölcsi kötelesség a rosszal szemben a jó sajtót (keresztény ujságok, könyvek) befogadni, olvasni, terjeszteni.

Másodszor a „népboldogítás“ vörös igéi azok a báránybégetést utánzó farkashangok. Amit a szociáldemokrácia hirdet, rángerőszakolni vagy szépített alakban lelkünkbe csempészni akar, az mind lélekgyilkosság. Boldogítani és ölni egyszerre nem lehet. Az az irány, amely még egyszer megölni szeretné Krisztust s megölni akarja bennünk a vallásos lelki életet és ezzel az örök üdvösségre való jogunkat — az gyilkos irány. Ne higyjünk hát a vörös igéknek akkor sem, ha azt mondja: „nem bántjuk a vallást.“ Mutatta a mult (forradalmak, kommunizmus) és a jelen (az orosz szovjet vallásüldözése, a demokratáink vallásüldözése, Krisztus-, Egyház-, pap-gyalázása ujságban, beszédekben, szervezeteikben), hogy Krisztus ellenségei.

Harmadszor, báránybőrbe bujt farkasok a különböző tévtanításoknak, szektáknak (pl. baptisták, ujhitűek, stb.) terjesztői is. Külföldi pénzzel dolgoznak s így jótékonykodhatnak s ajándékozhatnak. Azután szigorú erkölcsöket hirdetnek, kenetteljes szavakat használnak, új tagjaik nagy buzgóságot is mutatnak fel. Ez az a porhintés szemünkbe, ami az ördög munkája. Így utánozza a farkas a bárányt. Ne ülünk fel nekik, ne adjuk el a lelkünket.

Negyedszer, veszedelmes új báránybőr a „felekezeti béke“, „keresztény türelmesség“, és hasonló szép szavakba csempészett katolikus elvek feladásának és elnyomásának iránya. Egy a Krisztus, egy a hit, egy az Anyaszentegyház. Ami fehér, az nem lehet ugyanakkor fekete. Katolikus életfelfogás és életmód nem lehet azonos a reformátuséval. Kötelesek vagyunk kath. elveinket védeni, azok szerint élni, azokért küzdeni minden téren. Engedni, megalkudni, magunkat gyáván elnyomni engedni bűnös dolog. Elégé láthatjuk, hogy a „keresztény békét“ hirdető bárány farkasmódra falja fel a kath. érdekeket és előretolja mindenütt a protestantizmust.

2. Azt a fát, amely nem hoz jó gyümölcsöt, kivágják és a tüzre vetik. Jézusnak e szavai megremegtetik lelkünket, ha a gyermeknevelésre és ennek kapcsán a családra gondolunk. A gyermek a természetes életnek legértékesebb gyümölcse, a fa pedig, amelyen annak lelkiülete csügg: a családi élet.

Ha a családi élet nem jó, a szülők nem szeretik egymást, perlekedés van ott napirenden, a vallásosság kihalt, vagy épp bűn szennyezi be a családi otthont, akkor megromlott az élet nagy fájának jósága. Az ilyen fa jó gyümölcsöt, vagyis jó gyermekeket nem nevelhet.

Ügyeljünk ezért a családi élet szentségére és vallásosságára. Oltalmazzuk azt és becsüljük nagyra.

3. Nagyon fontos az evangélium utolsó mondanása is: „Nem minden, ki mondja: Uram, Uram, meggyen be a mennyek országába, hanem aki Atyám akaratát teljesíti“.

Aki csak fohászkodik az Istenhez, csak imádkozik, szemét forgatja és sóhajtozik, még nem vallásos. A szavakban ugyanis még nincs a teljes vallásosság. Tettek kellene oda! Az Isten parancsának megtartása, az Anyaszentegyház parancsainak követése: ez az az út, amelyik az égbe vezet.

Pünkösöd után 8. vasárnap.

Azon időben Jézus tanítványainak a következő példabeszédet mondta: Volt egy gazdag ember, ki sáfárt tartott. Ezt bevádolták, mintha eltékozolná javait. Magához hívatta tehát és mondá: Mit hallok felőled? Adj számot sáfárkodásodról, mert ezentul már nem sáfárkodhatol. A sáfár pedig mondá magában: Mit műveljek? Az Uram most megfoszt sáfárkodásomtól. Kapálni nem tudok, kol-

dulni szégyenlek. Tudom, mit kell tennem, hogy az emberek házukba fogadjanak, ha az uram elmozdít a sáfárságból. Egybe hívta tehát urának minden adósát és így szólt az elsőhöz: Mennyivel tartozol uramnak? Az pedig felelő: Száz tonna olajjal. Mondá neki: Vedd elő számadásaidat, ülj le hamar és írd ötvenet. Aztán a másodikhoz fordult: Te pedig mennyivel tartozol? Ez azt felelte: Száz köböl búzával. Mondá neki: Vedd elő adósleveledet és írd nyolcvanra. Az Ur pedig megdicsérte a hamis sáfárt, mert dolgát eszesen végezte. A világ fiait saját ügyeikben sokkal eszesebbek, mint a világosság gyermekeit. Én is azt mondom nektek: szereztek magatoknak jó barátokat az igazságtalanságra könnyen vezető kincsekből, hogy az örök hajlékba fogadjanak titeket, ha e világból kimúltok.

1. A mai evangélium gazdag embere a jó Istent, sáfára (jóságigazgatója, szolgálója) pedig az embert jelképezi. Minden, ami a földön van, Isten vagyona, mi emberek pedig csak mint megbizottak élünk azokkal. Olyanfélék vagyunk, mint a bérlők, akiknek kötelessége, hogy a földet és annak minden átvett felszerelését a bérleti idő lejártával a haszonbérrel együtt a tulajdonosnak hiánytalanul visszaadjuk.

Életünk és az egész világ, vagyonunk tehát nem a mi végleges tulajdonunk, hanem csak használatunkra van az adva. Itt marad ezen a földön a halálunk után, mert a bérleti idő csak életünk tartama. Ennek végeztével számolnunk kell róla. Ha elpazaroltuk, vagy rosszra, főleg bűnre használtuk, akkor jaj nekünk. Hasonlókép

jaj, ha semmi jót sem tudunk fölmutatni, melyet használatuk által hoztunk létre.

2. A tulajdonos számadásra szólítja sáfárját. Isten a halál pillanatakor a különítéletben végzi el ezt a számadást.

A földi bérbeadó előre jelezni szokta, hogy mikor számol le bérlőjével. Isten nem teszi. Ő bármikor követelheti ezt a leszámolást. Hány hirtelen halálesetről tudunk, melyek valamenynyije ilyen hirtelen számadás is volt. Senki sem lehet nyugton e felől.

Legyen tehát rendben a mi lelkünk ügye mindenkor, hogy bármily pillanatban számot adhasunk arról.

3. Az evangéliumi sáfár hamis és csaló alkalmazott volt. Nem szolgálta urát hüen, hanem a maga anyagi hasznáért összejátszott gazdájának adósaival. Így nemcsak az igazságosság ellen vétkezett, hanem még a hűtlenség csunya bűnét is elkövette.

Minden alkalmazottnak szigorú kötelessége az, hogy ura jószágát ne károsítsa, sőt lelkiismeretes kötelességteljesítés által ipaarkodjék azt növelni. Aki ezt nem teszi, súlyos elvállalt kötelességét szegi. Azonfölül hűtlen, mert urának hűségét ígért azáltal már, hogy szolgálatba állott és ezt is megszegte.

Az a szolga, segéd, hivatalnok stb., aki megkárosítja kenyéradóját, tehát kettős bünt követ el!

Pünkösöd után 9. vasárnap.

Az időben Jézus Jeruzsálemhez közeledett és meglátta a várost, sirva fakadt fölötte, mondván: Vajha te is fölismerted volna és pedig ezen a te napodon. ami békeségedre szolgál! Ámde el van rejtve szemeid elől. Mert eljönnek rád a napok, midőn ellenségeid körülvesznek árokkal, és körülzárnak, és szorongatnak mindenfelől. És a földre sujtanak téged és fiaidat, kik benned vannak, s nem hagynak ben-

ned követ követ, mivelhogy nem ismerted meg a te látogatásod idejét.

És bemenve a templomba, kezdé klüzni az úrusokat és vásárlókat, mondván nekik; Irva van, hogy az én házam az imádság háza; ti pedig latrok barlangjává tettétek azt! És naponként tanított a templomban.

1. Jézusról csak két esetben jegyezték föl az evangéliumok, hogy sirt. Először Lázárnak, jóbarátjának sirjánál könnyezett, másodszor pedig amikor Jeruzsálem pusztulására gondolt.

Összeszorította az Üdvözítő jóságos szívét a fájdalom, amikor hazájának romjait előre látta. Kimutatta viselkedésével, hogy milyen nemes érzelemnek tartja és szenteli a hazaszeretetet. Nem volt ugyan méltó Jeruzsálem erre a szerepre, de Jézus még az őt megtagadó várost is sajnálta.

A katholicizmus Krisztus példában adott tanítását követve a hazaszeretetet mint erényt hirdeti és követeli és ennek a hazaszeretetnek megsértését bűnnek vallja.

A hazaszeretet ugyanis elsősorban természetes kötelességünk. Természetünkénél fogva társaslények vagyunk és e tulajdonságunk megnyilatkozása az, hogy mindenikünk valamelyik nemzethez, illetve országhoz tartozik. A nemzetünkhöz és országunkhoz hűnek kell lennünk és annak javát elő kell mozdítanunk, mert másképp a természet ellen vétkezünk.

A természetes kötelességen kívül Jézus tanítása is a hazaszeretetre kötelez. Az Üdvözítő

tettel mutatta be, hogy a hazát szeretni kell. Annyira ragaszkodott Jeruzsálemhez, hogy sirva-fakadt annak gondolatán, hogy ellenségei leigázzák és szétdulják azt.

Sajnos, a mi hazánk is jóformán tönkrement. Szétdarabolták és leigázták. Az élet benne mihamarabb lehetetlen lesz, mert a fizikai megélhetés előfeltételei hiányoznak a meghagyott Csonkamagyarországon. És nagyon szomorú, hogy annyi ember nem veszi ezt észre, hanem csak a faluja határáig lát és azt számítja, hogy földjét, boltját még nem vették el. Ez a gondolkodás a katolikus szempontból bizony büns!

2. Jézus részletesen megmondotta előre, hogyan fog elpusztulni Jeruzsálem. Szavai pontosan be is teljesedtek.

Az Üdvözítő beteljesült jövődöléseivel beigazolta, hogy Isten erejével rendelkezik. De nem úgy, mint a többi próféták, akiket Isten világosított meg. Jézus a saját erejéből jövendölt, mert ő Istennek mondotta magát és ha nem lett volna valóban az, lehetetlen, hogy az Ur a jövendölés nagy ajándékát megadta volna neki.

Imádattal gondoljunk tehát Jézusra, aki istenségét nemcsak hirdette, de be is bizonyította.

3. Jézus megmondotta, hogy Jeruzsálem pusztulásának annak hitetlensége az oka. Büntetésül bocsájtotta reá az enyészetet az Ur.

Való igaz tehát, hogy a lelki eltévelyedéseket

anyagi csapásokkal is bünteti Isten. Ezzel meg van magyarázva sok keserűségnek és bajnak gyökere. Életünkben is többször nehezült már vállainkra a megpróbáltatás keresztje, bűneinkkel reászolgáltunk.

4. Jézus nagyra tartotta a jeruzsálemi templomot, kikergette onnét azokat, akik csaló adásvévással lealacsonyították.

Mennyivel különb a mi templomunk a jeruzsáleminél. A mienkben a valóságban ott él az Isten az Oltáriszentségben! És mégis milyen sokan méltatlanul viselkednek benne!

Pünkösöd után 10. vasárnap.

Az időben mondá Jézus egyeseknek, kik magokban bíztak, mint afféle igazak és a többieket megvetették, e példabeszédet: Két ember fölment a templomba imádkozni, egy farizeus és egy vámos. A farizeus odaállt és így imádkozott magában: Hálát adok neked, Istenem, hogy nem vagyok olyan, mint a többi emberek, kik ragadozók, igazságtalanok házasságtörők, miként ez a vámos is. Bőjtölök kétszer hetenként, tizedet adok mindenemből, amim van. A vámos pedig

távol állva, szemeit sem merte az égre emelni, hanem mellét verte, mondván: Isten, légy irgalmas nekem, blünösnek! Mondom nektek, hogy ez megigazulva ment haza, inkább, mint amaz; mert mindaz, aki magát fölmagasztalja, megaláztatik és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.

1. Az Ur nem tartja helyesnek azoknak az álláspontját, *„akik magokban biznak, mint afféle igazak“*.

Az ilyenek tulságosan fölbecsülik az önérzetüket. Azt hiszik, hogy ők szentek. Tulságosan nagyrabecsülik az erejüket és jóra való hajlandóságukat; azt hiszik, hogy nincs az a kísértés, amelyik ledöntené őket.

Szép az önbizalom, sőt megokolt esetben bizonyos fokig kötelesség is, ugyanigy önmagunk megbecsülése, de egyedül magamagában ne bizon senki se. Buktak már el angyalok is, Krisztus közvetlen környezetéből is kikerült egy feketelelkű Judás. Ezek mind jók voltak valamikor.

Magunk erején fölül az Isten kegyelmétől várjuk az erőt!

2. Két imádkozót mutat be Jézus. Az egyik jól imádkozott, a másik rosszul.

A rossz imának hibája abban volt, hogy mondjája csak a jót emelte ki önmagáról és a rosszat ismerte el másokról. A jó imának szépségét pedig az adta, hogy az, aki elrebegte, csak bünös tévedéseit látta és érdemeit nem fitogtatta. Mászóval, az első kevélyen, az utóbbi pedig bünbánólálatossággal imádkozott.

Nemcsak az imánál, de egyik legfontosabb lelkicselekménynél: a szentgyónásnál is előfordul sokaknál ez a hiba. Vannak, akik azt gyónják, ami nem bűn, sőt érdem: hogy ők vallásosak, imádkoznak és nem bántják a más jószágát. Arról azonban, hogy irigyek, szeretetlenek, rágalmozók, buja gondolatokkal vannak teli, csak nagy faggatásra akarnak tudni valamit. Nem gondolják meg, hogy hiába ép lelküknek ezer szerve is, ha egy halálosan beteg!

3. Csunya a farizeus viselkedésében még az is, hogy a maga külsőséges jószágának kiemelése mellett másokat megítél. Megítéli a vámost.

Jézus a Szentírás más helyén igen óv bennünket ettől a büntől, parancsot adván: ne ítéljete!

Bizony sokszor tévedünk felebarátaink megítélésében, főleg elítélésében. Az, ami hibának tűnik föl az emberek előtt, sokszor csak külső látszat, a valóságban nincs meg, vagy legalább nem úgy. Máskor meg az a jótulajdonság, amelyről dicshimnuszokat zengenek egyesek, az igazságban nem is olyan nagy, vagy épp csak látszat.

Ügyeljünk tehát a mások megítélésében!

4. Milyen gyöngéd az Ur beszéde, mikor e példázatban a kevély farizeus után a szegény vámosra téríti a szót. Büszke zsidók megvetették a vámosokat foglalkozásuk miatt s azok, szegények, a templomban nem is merészkedtek odamenni az előkelőek közé; távol állott a vámos, szemeit sem merte felemelni, hanem csak a mellét verte s

szüntelen könyörgött: „Istenem, légy irgalmas nekem, bűnösnek.”

Megszeretjük az evangélium szavai után ezt a vámost s ugyan miért? Azért, mert töredelmes alázattal, lélekből fakadó őszintesége példája annak, hogyan kell embernek Istenéhez fordulnia.

Lehet, hogy sokszor igen-igen fáj nekünk a büszkék megvetése, a gőgösök lenézése; sokszor talán vérig sért egy-egy szó, pillantás, vagy cselekedet. Nem baj, testvér! Rejtsd el fájdalmadat s ajánld föl Uradnak; hidd el, sokkal kívánatosabb a szegény vámoshoz hasonlítani, mint a gőgös farizeushoz, mert nem az a fő, hogy mit tart felőled a világ, hanem az, hogy ott lehess a vámos mellett az Ur igazi követésében.

Pünkösöd után 11. vasárnap.

Azon időben kimenvén Jézus Tirus határaitól, Szidonon át a galileai tengerhez ért, a Decapolis határai közé. És hoztak eléje egy siketnémát, és kérték őt, hogy tegye reá kezét. És félrevezette őt a seregtől, füleibe bocsátotta ujjait, köpött és megérintette nyelvét. S föltekintve az égre, föl sóhajtott és mondá neki: Effeta, azaz nyiljál meg! És azonnal megnyíltak fülei és megoldódott nyelvének köteléke és helyesen beszélt. És meghagyta nekik, hogy senkinek meg ne

mondják. De mennél inkább tiltotta nekik, annál inkább hirdették. És annál inkább csodálkoztak, mondván: Mindent jól cselekedett; a siketeket hallókká tette, és a némákat szólókká.

1. A süketnéma igen jól jelképezi a szokásos halálos bűnben lévő embert.

Az ilyen bűnös szerencsétlennek lelke éppúgy nem hall, mint ahogy hiába beszélnek a testileg süketnek akár a legszebben is. A jó Istennek sok-sok kegyelemsugallata, mely a jóra ösztönöz mást és jámbor életre sarkall, az ilyen lelkileg siketnémát nem érinti. Néki nincsen kedve a vallásos élethez. A jó könyvek, újságok olvasása, a prédikáció meghallgatása is eredménytelen nála. Nem figyel reá és nem követi, ha mégoly megnyerő is az. A bűn elvette a lelki hallását.

De nemcsak lelkileg süket az ilyen szerencsétlen, hanem jóformán néma is. Ritkán imádkozik az ily szokásos nagy bűnben lévő. Fél az Istentől, nem is szeret hozzája szólani. Általában ha valaki nem igen imádkozik, rendesen az is egyik oka, hogy véték rágódik a lelkén. De ha imádkozik is, mégsem egészen olyan a fohásza, mint azé, aki a kegyelem állapotában van. Az utóbbi természetfölötti életet él és szava a természetfölötti rendben létezik, míg akinek lelke a bűnben halott, annak szava egy egész másik világrendben hangzik.

Az eszünk is azt mondja tehát, hogy szerencsétlen a szokásos halálos bűnös állapota. Nézz szivedbe, nem vagy-e te ilyen?

2. Jézus megszabadította a siketnémát szörnyű csapásától, mert csodatevő isteni erejével megtehetette. Megtehetette volna másképp is, úgy, hogy külsőleg semmit sem tesz, de az Üdvözítő mégis jelekkel is kifejezte azt, amit belsőleg végbevitt: érintette a beteg testrészeket.

Jézus így tesz azokkal is, akiket lelkileg akar meggyógyítani, vagy megerősíteni. Azoknál is valami külső jellel figyelmeztet arra, ami belül végbemegy. Így tesz a szentségek kiszolgáltatásánál. Mindenüknek van valami külső jele, amelyik fizikailag is érzékelteti előttünk a lelki eseményt: a megtisztulást és megerősödést.

A szentségek szertartásai tehát nem üres ceremóniák, hanem minden mozdulatnak mély és szép értelme van.

3. Jézus megtiltotta, hogy csodatettét elhíreszteljék. Miért?

Azért, mert ő nem kereste az emberek csodálatát és nagyrabecsülését. Egyedül az Ő menygyei Atyjának szeretete volt az, amit ki akart magának érdemelni.

Vajjon így teszünk-e mi is? Hányan vannak, akik minden jó tettükért dicséretet és hódolatot várnak. Ha valamelyik többször megy a szentségekhez, mint az Egyház megköveteli, elvárja, hogy félszentnek dicsérje a papja és hívőtársai mint példára nézzenek rá. Pedig, de gyarló!

Pünkösd után 12. vasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Boldogok a szemek, melyek azt látják, amit ti láttok. Mert mondom nektek, hogy sok próféta és király akarta látni, amit ti láttok, és nem látta; és hallani, amit ti hallotok, és nem hallotta. És íme fölállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és mondá: Mester, mit kell cselekednem, hogy az örök életet elnyerjem? Ő pedig mondá neki: Mi van írva a törvényben? Mikép olvasod? Amaz felelé és mondá: Szeressed a

te Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, minden erődből és minden elmédből; és felebarátodat mint tennenmagadat. Mire mondá neki: Helyesen feleltél; tedd ezt és élni fogsz! Amaz pedig az igaz színében akarván feltűnni, mondá Jézusnak: S ki az én felebarátom? Viszonzá Jézus és mondá: Egy ember leutazott Jeruzsálemből Jerikóba, s rablók kezeibe esett, kik őt kifosztották, sebekkel tetézték, és ott hagyva őt félholtan, elillantak. Történt pedig, hogy egy pap jött le azon az uton, s látta és elment mellette. Hasonlókép egy levita is, midőn ahhoz a helyhez ért és látta őt, tovább ment. Egy szamaritanus pedig arra utazván, oda ment hozzá, és amint meglátta őt, könyörületre indult, bekötözte sebeit, olajat és bort öntve azokba. S föltevén őt barmára, szállóba vitte és gondját viselte. És másnap két denárt vett elő és a gazdának adta mondván: Viseld gondját, és amit ezen felül költesz, visszajövet megadom neked. E három közül, mit gondolsz, melyik volt felebarátja annak, ki a rablók kezébe esett? Amaz pedig mondá: Aki irgalmasságot cselekedett vele. És mondá neki Jézus: Menj, és te is hasonlóképen cselekedjél!

1. Jézus boldogoknak mondja tanítványait, mert az igazi tanítást hallották és tőle, Krisztustól megtanulhatták, miként kell élniök, hogy az ég boldogságába jussanak, azonkívül már ezen föld nyomorúságában is legalább lélekben boldogok legyenek. Mert aki valóban Jézus Szíve szerinti életet él, még a legnagyobb nélkülözések között is megtalálja nyugalmát és lelki békéjét.

Ez a boldogság azonban nemcsak az apostolok osztályrésze, hanem valamennyiünké. Jézus

tanítása ugyanis mindenkinek hozzáférhető és mindenki a lelki boldogság életét valósíthatja meg annak a betartásával; annak, hogy az emberek nem merítenek a boldogságnak ebből a végtelen forrásából, két oka van. Az egyik ok az, hogy nem ismerik Krisztus tanítását. A prédikációt nem hallgatják figyelemmel és élvezetet keresnek abban, nem pedig megismertető tanítást. A másik oka meg, hogy irott tanítást: vallásos folyóiratot, könyvet ritkán olvasnak.

Mi, Jézus Szíve tisztelői, hallgassuk meg a prédikációt istenfélelemmel és iparkodjunk abból lelki hasznot meríteni és ne szórakozást vagy érdekességet keressünk abban. A vallásos iratokat pedig terjesszük. Itt azonban óvatosak legyünk! A botor tévtanítók: baptisták, adventisták az ő nevetséges és babonás tanításaikat főleg a sajtó útján terjesztik. Az ilyen nyomtatványokat nemcsak hogy mi el ne olvassuk, hanem egyszerűen tegyük azokat a tüzre!

2. A törvénytudó, aki Jézust faggatta, igen jól ismerte Isten törvényeit. Világosan elmondotta, hogy az Urnak parancsa, hogy Istent s felebarátunkat szeressük. Jézus azonban nem elégszik meg az Ur parancsának egyszerű elmondásával, hanem leghatározottabban hozzáteszi: „Menj és te is hasonlóképp cselekedjél!”

A tudás és ismeret eszerint önmagában nem elegendő az örök életre, hanem annak a mindennapi életben valóraváltása szükséges.

Mi se felejtsük el tehát: ha a prédikációt

meghallgatjuk, egy-két jó könyvet olvasunk és jó vallásos folyóiratot (Sziv, Hirnök, Rózsafüzér stb.) járattunk, ezáltal még nem tettünk elég Jézus kívánságának. Az a kötelességünk, hogy ami azokban van, azt életünkben megvalósítsuk!

3. Az ellenségszeretetre tanít bennünket Jézus. Szomorú dolog, de való, hogy ebben a Csonkamagyarországban nem is kell az ország határain kívül menni, hogy ellenséget találjunk, bent is úgy élnek a különböző társadalmi osztályok, mintha ellenségek lennének. Pedig ennek az ellenségeskedésnek nincsen igazi oka.

A falu népe ma is ellenszenvvel viseltetik az „urak” iránt, mert azt hiszi, hogy azoknak paradicsom az életük, az övé meg pokol. Lehet, hogy paradicsom annak a néhány ur számára, akik ott élnek épp abban a faluban. A tanult osztályok legnagyobb része azonban nyomorog.

A munkásosztály is kérlelhetetlen gyűlöséggel néz minden másra. Pedig-pedig, ha jobban megnézné a világ folyását, értelmes gondolkodása belátná, hogy bizony csak az újságja uszítja és abból élő vezetői heccelik.

Mi ne gyűlölködjünk, hanem iparkodjunk a szeretetet hirdetni és tetteinkkel megvalósítani.

Pünkösd után 13. vasárnap.

Az időben, midőn Jézus Jeruzsálem felé tartott, átment Szamarián és Galileán. És amlnt bement egy faluba, elébe jött tíz poklos férfi, kik megálltak a távolban és fölemelték szavukat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! Kiket midőn meglátott, mondá: Menjetek, mutassátok meg magatokat a papoknak! S történt, hogy mialatt odamentek, megtisztultak. Egy pedig közülük, látván, hogy megtisz-

tult, visszatért, fenszóval magasztalta Istent és há-
lálkodva arcra borult lábai előtt; s ez szamaritánus
volt. Mire Jézus mondá: Nemde tizen tisztultak meg?
Hol van hát a (többi) kilenc? Nem találkozott más,
aki visszatért és hálát adott volna Istennek, mint csak
ez az idegen? És mondá neki: Kelj fel és menj, mert
a te hited megszabadított téged.

1. Üdvöztönk életében igen sokszor fordulnak
elő a belpoklosok.

Akkori időnek legszörnyüségesebb betegségé-
ben sinylődtek ezek. Ma sem tudja nyavalyájú-
kat gyógyítani az orvostudomány, akkorában pe-
dig még inkább tanácstalanul álltak vele szem-
ben. Rettenetes fájdalmakkal járt ez a kórság és
igen könnyen fertőzte meg a még egészségeseket
is. Ezért kizárták a társadalmi közösségből a
belpoklosokat és e szerencsétlenek lakatlan he-
lyeken, erdők mélyén huzzák meg magukat és
csak koldulni jártak emberek közé. Gyógyulásuk
csak nagy csoda útján történhetett.

Üdvöztönk egyetlen szavával tíz ilyen poklost
gyógyított meg. Cselekedete megdönthetetlen bi-
zonyítása annak, hogy Ő valóban Isten. Ilyen cso-
dát ember nem képes végrehajtani, hanem csak
az Isten.

Krisztus istenségének azonban életünkbevágó
következményei vannak. Ha Ő Isten, akkor kor-
látlan hatalommal uralkodik fölöttünk. Paranc-
sait pedig feltétlen engedelmisséggel követni
tartozunk. Az Ő parancsa a szentáldozás, az Ő
parancsa a misehallgatás, az Ő parancsa a bójt,
az Ő parancsa az imádság kötelessége.

Kedves olvasóm, megtartod te az Ő parancsait?

2. A testi életben a belpoklosság halálhozó baj. A lelki életben ugyanilyen a lelki belpoklosság, vagyis a bűn. Kiöli az isteni kegyelmet és általa még a halálnál is szörnyűbb állapotba taszítja lelkünket.

A belpoklosságot az Isten erejének csodás hatalma tudta meggyógyítani. A bűnt hasonlóképp csupán Isten ereje törölheti le a lélekről. Isten ezen csodás bűneltörő hatalmának gyakorlására rendelte a gyónás szentségét. Ez ugyanis az egyetlen mód Jézus tanítása szerint, hogy lelkünket megtisztítsuk. Ő adta ezt a hatalmat tanítványainak és ezek utódainak, a papoknak, midőn így szólt: „Vegyétek a Szentlelket, akiknek ti megbocsátjátok bűneiket, meglesznek bocsátva.”

Kedves olvasóm! Ha lelkedet égeti a bűntudat és szabadulni óhajtasz tőle, tudd meg, hogy egyetlen út nyílik hozzá: az a csodás isteni forrás, amely a gyóntatószék isteni hatalmából fakad.

3. A mai evangéliumban elbeszéli alkalommal tíz belpoklost gyógyított meg az Ur, de csak egy tért közülük vissza hozzá, hogy hálát adjon neki. Egy volt csak odaadó szeretettel, míg kilenc mit sem törődött többé jótevőjével. Olyan visszataszító ennek a kilencnek viselkedése! Minden időben utálatos bűnnek tartották a jótevő iránti tiszteletlenséget és Jézus idejében, azonkívül ma is ilyennek tartjuk,

Milyen sokszor esik meg napjainkban is ehhez hasonló! Teljesen ilyenek azok a bűnösök is, akik a szent gyónás szentségében megtisztultak lelkük poklosságától és utána semmi hála kötelességét nem érzik az Ur Jézus iránt. Elhadják a feladott penitenciát, imakönyvükből hideg szívvvel elolvassák az ott leírt formulát, de a szívük nem dobban meg hálával az iránt az isteni hatalom iránt, aki tisztára mosta lelküket.

Vajjon nem így viselkedel-e te is, kedves olvasóm, gyónásaid után?

Püünkösöd után 14. vasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak: Senki sem szolgálhat két urnak; mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyiket eltűri s a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Azért mondom nektek: Ne aggódjatok éltetekről. mit egyetek, se testetekről, mibe öltözzetek. Nem több-e az élet az eledelmél és a test nem több-e a ruháztatnál? Tekintsetek az ég madaraira! Ezek nem

vetnek, sem nem aratnak, sem csürökbe nem gyűjtenek; és a ti mennyel Atyátok táplálja őket. Vajjon nem vagytok-e ti azoknál sokkal becseesebbek? És melyktek adhat aggodása által természetéhez egy könyöknit? És a ruházatról miért aggódtok? Nézzétek a mező liliomait, mint növekednek! Nem munkálkodnak, sem nem varrnak. Mondom pedig nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem volt úgy felöltözve, mint ezeknek egyike. Ha pedig a mezei füvet, mely ma van és holnap a kemencébe vettetik, az Isten így ruházza, mennyivel inkább titeket, kicsinyhittűeket! Ne aggódjatok tehát, mondván: Mit fogunk enni, vagy mit fogunk inni, vagy mivel fogunk ruházkodni? Mert mindezt a pogányok keresik. Hisz tudja a ti Atyátok, hogy mindezekre szükségtek van. Keressétek azért először az Isten országát és az ő igazságát és ezek mind hozzáadtnak nektek.

1. Sokan nevezték már a nagy természetet a „második szentírás“-nak, melyben Isten kinyilatkoztatta nagy hatalmát és bölcsességét. Az Üdvözítő Jézus maga is több alkalommal hivatkozott a természetre, hogy abból okulást szerezzen számunkra. A mai evangéliumban is fölszólít bennünket, hogy nézzük az ég madarait és tekintsünk a mezők virágaira, melyekről Isten mindig gondoskodik. Elsősorban az volt a szándéka Krisztusnak ezzel a beszédével, hogy az anyagiak tulságos gondjától elterelje a figyelmünket az isteni Gondviselés felé. Azt hangsúlyozta az Ur, hogy ne egyedül önmagunk erejére bizzuk szerencsénket, hanem az Isten segítségére is számítsunk.

Sok küzködő bizony boldogabb lenne, ha ezek

az eszmék irányítanak. Az emberek nagyrésze úgy tervezgeti életét, hogy abból kihagyja már előre az Istent. Azután meg csodálkozik, sőt zúgolódik, hogy az Isten visszavonult tőle pártfogó segítségével és áldásával.

2. A vizsgáló ész Isten gondviselő jóságán kívül még mást is lát az ég madaraiban és a mezők virágain. Látja Isten bölcsességét és mindenhatóságát.

Nézzük a madarak repülését. Micsoda emberi tudást és technikai készséget feszítünk meg, hogy ezt a repülőgéppel megvalósítsuk. Pedig a legbutább kis veréb is különben ért hozzá. És nem tanítja senki. Az, aki a madár természetét létrehozta; a teremő Isten végtelen bölcsességgel és hatalommal adta meg számukra e képességet.

Nézzük a vándormadarakat. Ki tanítja meg őket, hogy milyen vidékre menjenek és ki mutatja meg számukra az utat? Az ember csak nagy fáradsággal és műszerekkel vergődött ugyanannyi földrajzi tudásra!

Hallgassuk a madarak gyönyörű énekét! Ki adja nekik e csodás művészi tudást?

Vizsgáljuk meg a madarak fészkeit! Milyen bámulatos építészeti remekek a leggyatrább anyagból! Minden madárfaj egyformán rakja a fészket itt és Amerikában és Ázsiában. És minden fajé más és más. Ki tanítja őket erre? És ki tanítja pl. a kakukot, hogy melyik fészkek rovar-evő madaré, melyik nem az és aztán csak rovar-evők fészkebe lopja be tojását?!

Nézzük a virágok óriási sokféleségét! Nézzük, mily bámulatos módon szaporodnak azok; az egyik magról, a másik gyökérről. És milyen megfelelően alakul ehhez mindenük?!

Bámuljuk a növények hozamát! Ezek szolgáltatják bölcsőnk és koporsónk anyagát, ezek táplálóink és gyógyítóink!

Ki adta mindezt a bölcs rendet beléjük, ki hozta létre bámulatos szerkezetüket? Az, aki a létet adta nekik és nekünk is: a teremtető Isten!

Aki nyitott szemmel és elfogulatlan elmével szemléli a természet jelenségeit, az ugyanazt tapasztalja, amit Linné, a híres természettudós irt le a „Természet rendszere“ című könyvének bevezetésében: „Nem kerestem Istent a természetben, mégis bámulattal láttam mindenben a mindenható, bölcs, végtelen, örök Isten művét!“

3. Krisztus helyteleníti a testtel való tulságos foglalkozást is. Nem kárhoztatja a szükséges testápolást, csak rossznak mondja ennek mértékenfelüli gondozását. A gyakorlati életben főleg a ruházkodás szempontjából vétkeznek ez ellen az emberek. Az uribb osztályu nőknek öltözködése, piperése testápolása, arcfestése, hajfestése, körömfényezése már abba a fokba esik, amit tilt a Krisztus szelleme. Sajnos, a falusi nép is sokban követi már őket, főleg, amióta a mezőgazdasággal foglalkozóknak jobban megy a sora.

Maradjunk meg a szükségesnél és kerüljük a bűnös cicomát!

4. Az Üdvözítő elítéli a megoszlott lelket. A

megoszlott léleknek pedig azt nevezi, aki kettős szolgálatra vállalkozik: Istennek is, meg a bűnnek is eleget akar tenni. Lehetetlennek mondja ezt.

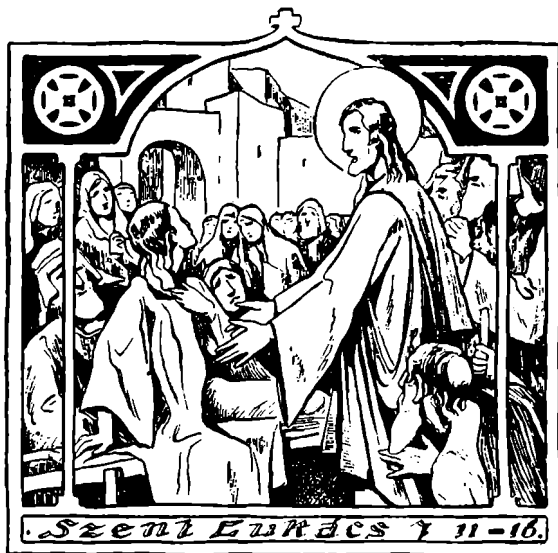
Ki szolgál így megoszlott lélekkel? Az, aki egyik órában imádkozik, a másikon pedig ugyanazzal a nyelvvel, mellyel előbb Istenét dicsérte, felebarátját rágalmazza. Az, aki szombat este az istenellenes szociáldemokráciának fizeti a pártadót, vasárnap meg a templom perselyébe is eljuttat valamennyit. Az, aki nyomorenyhítő akcióra adományoz, de más oldalról lenyuzná a középosztályról a bőrt. Az, aki a gyóntatószékben lelkiatyának nevezi a papot, az életben pedig ócsárolja.

És miért lehetetlen e kettős szolgálat: a jónak követése és a bűnnek cselekedetei egy személyben? Először azért, mert a bűn követése Istennek súlyos megbántása. Már pedig hüen szolgálni valakit és ugyanakkor megbántani, nem lehetséges. Másodszor azért, mert a lélek oszthatatlan, már pedig, aki valakinek szolgál, annak eladta az erejét. Harmadszor, mert a bér ellentétes: Isten a mennyországgal fizet, a gonosz pedig a pokollal, már pedig vagy az egyikbe jutunk, vagy a másikba, de egyszerre a kettő nem lehet a mi örök-kévalóságunk.

Nézz a lelked mélyére ! Nem szolgál-sz-e te is két urnak ?

Pünkösöd után 15. vasárnap.

Az időben Jézus egy városba ment, melynek neve Naim. S vele mentek tanítványai és nagy népsokaság. Amint pedig a város kapujához közeledett, ime, egy halottat hoztak ki, egyetlen fiát egy anyának, aki özvegy volt és a városból sok nép kísérte. Midőn az Ur meglátta őt, megesejt rajta a szíve és mondá neki: Ne sirj! És odalépett és megérintette a koporsót; azok pedig, akik vitték, megállottak. És mondá: Ifju, mondom neked, kelj föl! És a halott felült és beszélni

kezdett. És visszaadta őt anyjának. Erre félelem fogta el mindnyájukat és magasztalták Istent, mondván: Nagy próféta támadott közöttünk és az Isten meglátogatta az ő népét.

1. Temetési menetet hoztak ki a város kapuján. Hol van az a város, hol van a falu, hol az udvar, vagy a ház, amelynek kapuján nem ment még át ilyen menet? Hacsak négyezer lakosa van valamelyik községnek, hetven év alatt keresztülviszik egyik ilyen kapun majdnem valamennyit holtan.

Juttassa ez eszünkbe az elmulás gondolatát. Valahányszor átmegyünk házunk kapuján és átlépjük a lakásunk küszöbét, gondoljunk reá, hogy egyszer holtan visznek ki bennünket majd ugyanonnét. Az erre való gondolás igen üdvös, a lelki életnek egy nagy ismerője írta: „Emlékezzél az utolsó dolgaidról és meglátod, hogy nem vétkezel soha.“

2. Az özvegy édesanya keservesen siratta gyermekét. Elveszítette őt e földi életben, elszakította azt tőle a halál. Pedig ki tudja, lelkét nem tépte-e le tőle már régen a nagy lélek-rabló, a bűn? Ebben az esetben még nagyobb oka, sőt igazi oka lett volna a sirásra.

Hány édesanya van, aki megsiratja gyermekét, mihelyst annak a legkisebb testi baja esik? Hány anyának szorul össze a szíve még gondolatára is annak, hogy szeretett magzatja a halál martaléka lehet? Pedig ki tudja, az övé-e még annak a gyermeknek értékesebb része, a

lelke? Avagy a halálos bűn által az ördög kaparintotta azt tán birtokába, aki pedig nem enged el martalékát egykönnyen.

Anyák! Ügyelve ügyeljeteK gyermekeiteK lelkére és ne csak azok testén aggódjateK!

3. A mai evangéliumban elbeszélT csoda szemléltetően tárja elénk a felebarátunk segítéseK helyes módját.

Az Ur Jézus gyászoló tömeget látott Naim kapujánál, akik között ott roskadozott a megtört édesanya. Volt oka reá! Egyetlen gyermekét, szomorú napjainak reményét temették. Jézus nem haladt el részvétlenül mellette. Amint észrevette, megindult a szive, együttérezett fájdalmával és megsajnálta őt.

De Jézus nem maradt meg csak a sajnálkozásnál, hanem odalépett az özvegyhez és résztvevő hangon megszólította: „Ne sirj!” Hangjából a jóakaró szeretet csendült ki, amely magában is csillapítólag hatott a sajgó anyai szívre. Emberi szív volt a naimi özvegy szive, az ilyennek pedig jól esik, ha együttéreznek bujával-bajával. Tehát Jézus nemcsak érezte, hanem ki is fejezte részvétét, szeretetét a fájdalomtól ájuldozó édesanyának.

Az Ur azonban még a vigasztalásnál sem állapodott meg. Tudta, hogy az együttérzés jól esik, a jó szó is megkönyebbülést eredményez, de azt is tudta, hogy a teljes segítséget csak a tettel való segítség adja meg. Odalépett ezért a koporsóhoz, isteni erejével föltámasztotta az

elhunyt ifjut és visszaadta most már a boldogságtól ájuldozó édesanyjának.

Jézus tehát három módon volt jó a naimi özvegyhez: együttérzett nyomorával, megvigasztalta őt résztvevő szavával és végül segített rajta hatalmas cselekedetével.

Mi is e három utat kövessük akkor, mikor felebarátunkon segíteni akarunk. Mindhárom együtt adja a teljes segítséget, azt a segítséget, amely nemcsak a nyomort és szükségét szünteti meg, hanem a letört lelket is fölemeli, mert érzi a szükölködő, hogy jó szívvé váltak hozzája.

Pünkösöd után 16. vasárnap.

Az időben, midőn Jézus egy előkelő farizeus házába betért étkezni szombatnapon, szemmel tartották őt. És ime egy vizkóros ember jelent meg előtte. És Jézus, szót emelve, mondá a törvénytudóknak: Szabad-e szombaton gyógyítani? De azok hallgattak. Mire ő fogta, meggyógyította és elbocsátotta őt. És hozzájuk fordulva mondá: Ha valamelyikteknek számará vagy ökre a kutba esik, vajjon nem huzza-e ki mindjárt

szombatnapon is? És nem tudtak rá neki válaszolni.

Mondott pedig a meghívottaknak is példabeszédet, midőn észrevette, hogyan válogatják az első helyeket, így szólván hozzájuk: Ha valaki meghív menyegzőre, ne ülj az első helyre, hogy ha talán náladnál előbbrevaló volna meghíva, aki téged is meghívott, hozzád ne jöjjön és azt mondja: Adj ennek helyet; s akkor szégyenkezve kelljen elfoglalnod az utolsó helyet. Hanem mikor meghívnak, menj és ülj az utolsó helyre, hogy mikor jön, aki téged meghívott, azt mondja neked: Barátom, menj följebb! Akkor becsületet fogsz vallani vendégtársaid előtt. Mert mindaz, aki magát felmagasztalja, megaláztatik, s aki magát megalázza, felmagasztaltatik.

Az e heti sz. evangélium két részből áll. Az első elmondja a farizeusok megbotráncozását az Ur Jézus szombati gyógyítása fölött. A másik rész az Ur Jézusnak ezen esethez fűzött példabeszédét idézi. E példabeszéd látszólag nem is függ össze az előző esettel, de a kifejtésből meg fogjuk érteni az összetartozást.

1. Az Ur Jézus szombaton gyógyít. Jót tesz, szeretetet gyakorol. A szeretet a legfőbb parancs, amelynek szükséges gyakorlata felment más parancs alól. Pl. az orvosnak szabad vasárnap is hivatalát gyakorolni. A szegény beteg esetleg nem várhat és a szeretet parancsolja, hogy segítsük. Épp így elmulaszthatjuk a vasárnapi szentmisét, ha beteget kell ápolnunk. Ha még a parancs alól is felmenthet a szeretet törvénye, annál inkább fel *kell*, hogy mentsen a csak tanácsolt dolgok alól. Pl. délutáni litánia, májusi

prédikáció, októberi sz. olvasó stb. Ha ezekre nem mehetsz anélkül, hogy gyermekeid ellátásában mulasztást kövess el, vagy férjedet megbántsd (mert pl. véled máshová akart menni), akkor inkább ne menj.

2. Ne akard azonban kiforgatni a szavak értelmét. Nem szabad már mulasztanod a vallási kötelességed, ha a szeretet szempontjából nincs rá szükség. Pl. ha nem mennél misére, mert férjednek nem tetszik, vagy másvallásu barátod kedvéért pénteken megennéd a hust, stb. Mások tetszése vagy nemtetszése nem a szeretetnek parancsa, ezek nem mentenek fel a kötelességek alól.

3. Kik botránkoztak meg az Ur Jézuson? A farizeusok. Bűnös szívü, sötétlelkü emberek. Most is azok szoktak csekélységen is megbotránkozni, akik maguk súlyos terheket hordanak lelkükön. Megbotránkozol talán a másikon, hogy nem járt el az esti ájtatosságokra (ami nem kötelező), te pedig, ha sok a dolgod, a kötelező vasárnapi sz. misét is elhagyod. Leszólod szomszédodat, mert nem adakozott a gyűjtésnél, te pedig adakozásod mellett uzsorás vagy. Ne a mások dolgait firtasuk, hanem a saját szívünkbe nézzünk!

4. Nem a külső cselekedeteket kell folyton piszkálni, mérlegelni, azok fölött itélkezni, hanem a szivedet vizsgálni. Mert az Ur nemcsak a külső cselekedetek, hanem a szívek szándékai szerint ítél. Hogy mások cselekedeteinek bírálgatása

helyett tanuljuk meg a saját szívünknek szándékait vizsgálni, példát mond el az Ur Jézus az alázatosságról, amely a jó szándéknak alapja. Aki alázatos, az engedelmes, az nem mer más fölött ítélkezni, nem tartja magát a legokosabbnak. Aki alázatos, az engedékeny, türelmes, megbocsátó, tehát mindezekben gyakorolja a szeretetet is. Ha szívünkbe plántáljuk azt az alázatosságot, mely nem helyezi önmagát mások fölé, akkor nem is fogunk más cselekedeteibe avatkozni, hanem saját szívünket fogjuk a jóra nevelni. Ha ellenben ezt nem tesszük és gőgös szívvel mások bíráivá merjük önmagunkat tenni, azok mellett aláz meg minket az Isten. Lesz idő, amidőn látni fogjuk, talán már a földön is, de a tulvilágban minden bizonynyal, hogy az általunk vakmerően elítélt, leszólt ember az üdvösség útján boldogul és Isten előtt felemeltetik, míg mi elbukunk és bukottak is maradunk. Amitől mindenkit mentsen meg az Isten!

Pünkösöd után 17. vasárnap.

Az időben a farizeusok Jézushoz járultak és kérdé-
 ők egyikök, egy törvénytudó, kísértvén őt: Mester!
 melyik a legnagyobb parancsolat a törvényben?
 Mondá neki Jézus: Szeressed a te Uradat Istenedet
 teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.
 Ez a legnagyobb és első parancsolat. A második pe-
 dig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint tennen-
 magadat. E két parancsolaton függ az egész törvény
 és a próféták.

Mikor pedig a farizeusok egybegyültek, kérdé őket Jézus, mondván: Mit tartotok a Krisztus felől? Ki fia? Mondják neki: Dávidé. Mondá nekik: Miken hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, mondván: Mondá az Ur az én Uramnak: Ül az én jobbra, míg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem? Ha tehát Dávid őt Urának szólítja, hogyan lehet az ő fia? És senki sem tudott neki egy szót sem felelni, sem nem merte őt senki többé aznapról fogva kérdezni.

1. Milyen visszataszító a farizeusok eljárása. Édes-mázos módon Jézushoz mennek és mintha tanítására volnának kíváncsiak, megkérdik, hogy melyik a legnagyobb parancsolat. Azt gondolták ugyanis, hogy majd mást mond, aminek alapján megtámadhatják.

Ugyanigy tesznek sokan az életben. Másképp beszélnek és külsőképp másképp mutatják magukat, a szívükben pedig gyűlölség van és bensejükben gonoszat forralnak. Farizeuslelkek az ilyenek és valóban vallásos ember nem lehet ilyen.

2. Olyan közszájon forgó gondolat már, amit az Ur Jézus a mai evangéliumban hangoztat, hogy az embernek első és főkötelessége az Isten szeretete. Ezt a kötelességet azonban igen sokféleképp értelmezik és valósítják meg. Vannak, akik áradoznak szívükben, hacsak Isten nevét hallják, de parancsainak betartásával mitsem törődnek. Mások pedig erősen iparkodnak, hogy Isten parancsainak külsőségeit megtegyék, de a lelük mélyén telve vannak gyűlölséggel, nemtelen vágyakkal. Az ilyenek nem követik Jézus szavát.

Az Ur ugyanis azt kívánja, hogy *teljes* szívünk-
ből szeressük Istent. Ez pedig azt jelenti, hogy
necsak a lelkünk érzelme ragaszkodjék hozzá, ha-
nem parancsait is tartsuk be és pedig valameny-
nyit. Nem szereti az Istent *teljesen*, aki imádko-
zik, de nem gyónik és nem áldozik. Távol van
szíve Istentől, ha szentmisére jár, de azután ká-
romkodik és Isten országának, az Egyháznak
ügyeivel mitsem törődik.

Gondold csak meg Olvasóm, nem ilyen vagy-e
te? *Teljes* szivedből szereted Jézust, vagy csak
ugy darablélekkel?

3. Isten szeretete csak egyik része annak, amit
az Ur kíván tőlünk. Ennek kiegészítője ember-
társaink szeretete. Ezt is sokféleképp magyaráz-
zák és pedig többször tévesen.

A felebarát szeretetéből kifelejtik a motivumot,
az indítóokot, amellyel a Krisztusi szeretet ékes-
kedik. Ez az indítóok az *Isten szeretete*. Felebará-
tunkat Istenért kell szeretnünk, mert Ő paran-
csolta, mert annak lelket Ő váltotta meg, mert
Ő hívta örök boldogságra velünk együtt. Sokan
azért szeretik felebarátjukat, mert kedves nekik,
mert barátjuk vagy barátnéjuk. Az ilyenek aztán
ugy gondolkodnak, hogy az egész világot mint
barátjukat kell tekinteniök. Tévednek!

Mások pedig sok jót tesznek felebarátjukkal,
de amellett rossz példát adnak nekik, rágalmaz-
zák őket, megszidják, avagy szemérmetlen öltöz-
ködésükkel a bűnre ingerlik. Ezek is tévednek,
mert összetévesztik a jótékonyságot a szeretettel.
A jótékonyság is szeretet, de a szeretet nem egye-

dül a jótékonyság. Necsak az anyagi világban segítsük felebarátainkat, hanem minden viszonyukban legyünk segítségükre, legalább is ne tegyünk nekik semmi rosszat.

Talán a te szereteted is ilyen hibás?!

4. Jézus maga kifejtette, hogy ő Isten is és ember is egy személyben.

Reájuk hagyja a farizeusokra, hogy Ő Dávidnak fia, tehát ember; de aztán utal arra is, hogy Dávid Őt Urának mondja, azaz Istenének. Hogyan van az tehát, hogy Ő Isten is és ember is a szentírás szerint?

A farizeusok nem tudtak reá felelni, amint-hogy ember arra nem képes magyarázatot adni, hogy miképp van az, hogy Jézus Isten is, ember is. Annyi tény, hogy úgy van, amit beigazolt Jézus többek között csodatetteivel is. A dolog mikéntjét mi egyszerű emberek nem érthetjük meg, mert az valóban isteni valami.

Pünkösöd után 18. vasárnap.

Az időben Jézus hajóba szállva átkelt és az ő városába érkezett. És ime egy ágybanfekvő inaszkodtat hoztak. És látván Jézus az ő hitőket, mondú az inaszkodtnak: Bizzál, fiam! megbocsáttatnak neked a te bűneid. És ime némelyek az írástudók közül nuondák magukban: Ez káromkodik. És látván Jézus az ő gondolataikat, mondú: Miért gondoltok rosszat szívetekben? Mi könnyebb, azt mondani: Megbocsáttatnak neked bűneid, vagy mondani: Kelj föl és járj?

Hogy pedig tudjátok, hogy az Emberfiának hatalma van a földön a bűnök megbocsátására — mondá az inaszakadtnak: Kelj föl, vedd ágyadat és menj haza. És fölkelt és hazament. Midőn a seregek ezt látták, megijedtek és dicsőítették Istent, ki ilyen hatalmat adott az embereknek.

1. Jézus fönt elbeszélte csodatétele kettős bizonyosságot szolgáltatott. Bebizonyította istenségét és azt, hogy néki hatalma van a bűnök megbocsátására.

Az inaszakadtság, vagy idegsorvadás olyan betegség, amelyet masem tudnak gyógyítani. Nem egyszerű bénulás ez, amelyből erős beképzelés néha kigyógyít, hanem a mozgó idegek elsorvadás. Erre nem tud orvosságot a tudomány még manapság se. Aki az ilyen bajt egy szóval meggyógyítja, az a természet erői fölött áll és annak *isteni ereje van*.

Jézus pedig egyetlen szavával visszaadta az inaszakadt épségét. Tettel beigazolta tehát, hogy Isten!

Aki azonban isteni erővel rendelkezik, az a bűnöket is megbocsáthatja. A bűn ugyanis Isten megbántása és egyedül Isten jogosult annak elengedésére, vagy az, akit Isten ezzel megbiz. Isten pedig nem bizhat meg csalót, pedig Jézus valóban az lett volna, ha nem volna igazán Isten. Hisz Istennek mondotta magát!

2. Az Emberfiának hatalma van a földön a bűnök megbocsátására, — mondá Jézus.

De hol gyakorolja az Üdvözítő ezt a hatalmat?

Egész szent hitünknek csak egyetlen intézménye van, amely a bűnbocsátást eszközli: a szent gyógyás.

Ne gondoljuk tehát, hogy bármilyen más eszközzel, mint amilyenek a böjt, imádság, alamizsnálkodás, megszabadulunk a halálos bűnöktől maguktól. Ezek igazán szép cselekedetek és érdemet szereznek nekünk arra, hogy az Isten elengedje érettük a megérdemelt földi büntetésünk egy részét, de semmiképp sem elegendők ahhoz, hogy csak egyetlenegy halálos bűnnek bocsánatát is kieszközöljék.

Menjen át meggyőződésünkbe a tudat: bűneinktől csak a gyóntatószékben szabadulhatunk. Tehát gyónjunk!

3. Megható az a szeretet, amelyikkel az inaszkadt beteget hozzátartozói Jézushoz hozták. Nem kimélték a testi fáradságot, tolakodtak a Jézust körülvevő tömegben, hogy hozzájussanak, eltűrték azoknak szemrehányó megjegyzéseit, akiket utjokban kiszorítottak Jézus hallgatói közül. Segíteni szerettek volna a szegény betegnek szörnyű testi nyavalyáján.

Milyen különös az, hogy az emberek szíve könnyebben megesik azokon, akiket valami földi nyomoruság keserít. Bizony azokkal, akiknek a lelke beteg, kevesebbet törődnek. Tudomást sem szereznek ezeknek bajáról. Pedig az ilyeneken is lehetne segíteni. Mégpedig Jézusnál van számukra a segítség.

Ha észrevevessük, hogy valakinek lelki szomo-

rusága van, vagy pláne bűn terheli a lelkét, vigyük azt Jézushoz azáltal, hogy a vallás vigaszára tereljük a figyelmét és elvisszük őt szépszóval oda, ahol Krisztus ereje visszaadja a lelki igazságot az új életet: a gyóntatószékbe.

4. Jézus nem a testi egészséget adta vissza azonnal a betegnek, hanem először annak lelkét gyógyította meg. Isten ugyanis szívesebben segít az anyagi világban is azokon, akiknek lelki élete tiszta és rendben van.

Sok ember nincs tekintettel erre. Csodálkozik azon, hogy könyörgését, imáját nehezen hallgatja az Ur és nehezen veszi le válláról a földi életnek valamely keresztjét. Pedig talán ott a hiba, hogy az ilyeneknek a lelke nem lehet kedves Isten előtt, mert utálatossá teszi azt a bűn.

Iparkodjunk tehát arra, hogy lelkünk büntelen legyen. Amikor valami nagyot kérünk, szent kilencedet tartunk, mindjárt egy gyónással kezdjük az ilyen ájtatosságot.

Pünkösd után 19. vasárnap.

Az időben Jézus példabeszédekben szólott a főpapoknak és farizeusoknak, mondván: Hasonló menynyek országa a királyhoz, ki fiának menyekzõt tartott. És elküldötte szolgálait, hogy a menyekzõre hivatalosakat hívják, de azok nem akartak eljönni. Ismét más szolgálakat küldött, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ime elkészítettem ebédemet, ökreim és hizlalt állataim le vannak ölvé, és minden kész: jöjjetek a menyekzõre! Azok pedig nem törődtek vele

és elmentek, ki a majorjába, ki a keresete után. A többiek pedig megfogták szolgálát és méltatlanságokkal illetve, megölték őket. Amint pedig ezt a király meghallotta, megharagudott és elküldvén hadait, elpusztította ama gyilkosokat és városukat felgyújtotta. Azután mondá szolgálának: A menyekző kész ugyan, de a hivatalosak nem voltak méltók. Menjetek ki tehát az utszélekre és akiket csak találtok, hívjátok a menyekzőre! És kimenvén a szolgál az utakra, összegyűjtötték mind, akiket találtak, jókat és rosszakat, és megtelt a menyekzős ház vendégekkel. Bement pedig a király, hogy lássa a vendégeket, és látott ott egy embert, aki nem volt menyekzős ruhába öltözve. És mondá neki: Barátom, hogy jöttél te ide be, holott nincs menyekzős ruhád? Az pedig elnémult. Akkor mondá a király a szolgálának: Kötözzétek meg a kezét és lábait s dobjátok ki őt a külső sötétségre! Ott sírás lesz és fogak csikorgatása. Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.

1. A király, aki fiának mennyegzős lakomát rendezett, a mi égi királyunk: Isten. Gyermekei mi vagyunk. A lakomia pedig, melyet számunkra szerez, kétféle: itt a földön az egyik és az égben lesz a másik.

Itt e földön az *Oltáriszentséghez* hív bennünket az Ur. Elküldi szolgálát: a papokat, hogy hírülhozzák az egész katolikus világnak Jézus parancsszerű meghívását: „Vegyétek és egyétek!...”

A másik lakoma, vagyis a királlyal való boldog együttlét és egyesülés az *örök boldogságban* lesz. Annak édessége végtelenül boldogító lesz, ki-

tüntetése megtisztelő. Isten erre is meghív mindenkit.

Olvasóm, te is hivatalos vagy az Ur oltárához és az égbe is!

2. Az evangéliumi hivatalosak háromféleképp viselkedtek: először nem hallgattak a hívó szóra, másodszor meg ezenfelül máshova mentek el, harmadszor gonoszul elbántak azokkal, akik az Ur megbizásából hívták őket.

Ugyanigy tesznek az Ur Jézus földi hivatalosai is, amikor a szentáldozásra és az égbe való hívó szó elől kitérnek.

Sokan tudomásul veszik, hogy nekik áldozniok kötelességük és az égbe vannak hiva, de reá sem hederitenek erre. Mintha csak misem lenne kötelességük. Mások meg a földi ügyeikbe keverednek bele olyan nagy mértékben, hogy Jézus számára nem marad egy szívdobbanásuk sem. Ismét mások gyűlölettel, egyházszidással, papok gunyolásával válaszolnak arra, ha a jóutra akarja valaki téríteni őket.

És te, olvasóm, melyik csoportba tartozol?

3. A mennyegzős ruha, amelyet az égi Ur mindkét lakomájánál megkövetel: a megszentelő malszt. Szépséget ad ez lelkünknek, úgy, hogy isteni Vendéglátónk örömmel néz reánk. Isten szeme azonban csak ott pihenhet meg gyönyörűséggel, ahol nincsen bűn. Nagy vakmerőség és merész elvetemültség kell tehát ahhoz, hogy valaki bűnös lélekkel járuljon az Ur asztalához, vagy halálos bűnnel terhelve kopogtasson a tul-

világ ajtaján. Mindkettő veszve van, de önmagát veszíté el.

Vigyázzunk! Halálos bűnnel ne áldozzunk! És ügyeljünk, hogy bűn állapotában ne találjon bennünket a halál!

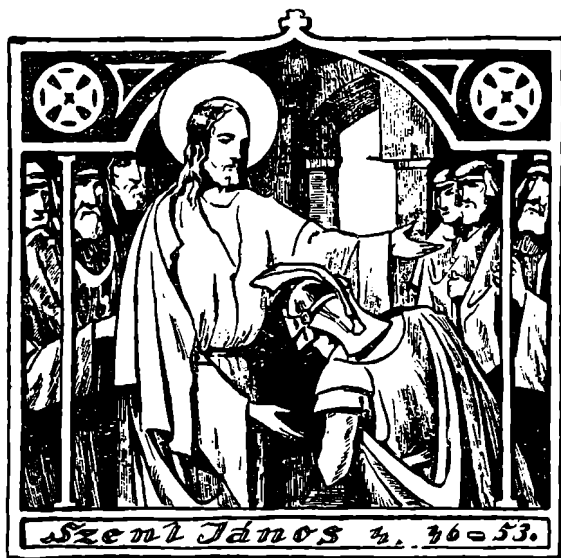
4. Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak!

Az Ur oltárához és az égbe mindenki hivatalos. A választottság alatt azonban necsak Isten öröktől fogva való tudását és elhatározását értsük, mellyel a boldogságra hívott el bennünket, hanem önmagunk választását is. Isten választásának a mi akaratunk az alapja, mellyel döntünk szavának követése és elvetése között.

Olvasóm! Te Isten szavának megtartását válasszad!

Pünkösöd után 20. vasárnap.

Az időben volt egy királyi ember, kinek fia Kafarnaumban betegen feküdt. Ez, mikor meghallotta, hogy Jézus Judeából Galileába érkezett, elment hozzá és kérte őt, hogy jöjjön le és gyógyítsa meg fiát, mert már halálán volt. Mondá azért neki Jézus: Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek. Mondá neki a királyi ember: Uram, jöjj le, mielőtt fiaim meghalna. Mondá neki Jézus: Menj, a te fiad él! Az ember hitt a beszédnek, melyet Jézus mondott, és el-

ment. De még utban volt lefelé, midőn szolgál elé jöttek és jelentették, hogy fia él. Megkérdezte tehát tőlük az órát, melyben jobban lett, és mondták neki: Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz. Fölismerte tehát az atya, hogy az az óra volt, melyben Jézus mondotta neki: A te fiad él. És hitt ő, és egész háza.

1. Beteg gyermek nagy kereszt a házban. Előkelő családok sem mentesek e bajtól. Bizony a gazdagok ajtaján is belátogat és a gond redőit vonja a szülők arcára. A mai evangélium is egy előkelő királyi ember beteg fiáról szól.

Az aggodás, a fájdalom, a kereszt egy azon sok közül, amelyik közös e földön és amelyik mutatja, hogy Istenben mindannyian testvérek vagyunk, hogy *embertársak* vagyunk.

Ha egyazonos a sorsunk a bajban és a fájdalomban, vajha hasonlóképp egyek volnánk a segítségben és részvételben is! Akkor nemcsak embertársak, hanem a Krisztusi értelemben *felebarátok* is lennénk!

2. A királyi ember Krisztushoz fordult, amikor gyermeke halálán volt.

De nemcsak a földi élete, hanem a lelke is halálán van sok szülő gyermekének. Akkor van ez, amikor a bűn, főleg a tisztátalan testiség bűne kikezdi az ifju lelket. És erre sok szülő nem is hederít.

Pedig ilyenkor kellene Krisztushoz mennie. A szülők imája hatékony és a kegyelem ajtait megnyitja, mert hó szívből jő.

Ha gyermeked van Olvasóm, vagy ifju roko-

nod és az a bűn veszélyében van, hiszen fiatal, kérd érette az Urat. Imádkozzál, hogy a tisztaság kegyelmét adja meg néki az Ur.

3. „Hitt ő és vele az egész háza.” Mekkora változás mehetett végbe annak a királyi embernek családjában. Krisztusban hívő lett ő és egész háza.

Mit jelent ez?

Azt jelenti, hogy a *szeretet* kapcsolt össze mindenkit, mert Krisztus parancsolta: szeressétek egymást! Az Ur tehát szerette szolgáját és az viszont. A parancsoló szó, a szidás, a kifogás is másképp hangzott abban a házban, mert érdeségét letörte a krisztusi szeretet. Az ur és szolga nem fizetett ellenségnek, nem zsarnoknak nézte egymást, hanem testvérnek.

Azt jelenti, hogy az *igazságosság* uralkodott abban a házban. A gazda megadta szolgájának igazságos munkadíját, a szolga is becsületes, pontos és belátásos munkával viszonzta a bért. Nem azt nézte az egyik, hogy hol huzna el valamit, a másik sem azt, hogy hol lustálkodhat, vagy mikor üt már az óra, hogy eldobhassa a kapát, kalapácsot.

Ahol a hit uralkodik a gazdában és munkásban, ott más az élet. Ott a Krisztus szelleme elsimítja az ellentéteket és meghozza a békét, boldogságot.

Pünkösöd után 21. vasárnap.

Az időben mondá Jézus tanítványainak e példabeszédet: Hasonló mennyek országa a királyhoz, ki szolgálival le akart számolni. És mikor leszámolni kezdett, eléje hoztak egyet, ki tizezer talentummal tartozott neki. Mivel pedig nem volt miből fizetnie, megparancsolta az ura, hogy adják el őt, feleségét, fiát és mindenét, amije van és így fizesse meg tartozását. A szolga azonban leborulva kérte őt, mondván: Légy türelemmel irántam és mindent megfizetek

neked! Megkönyörült tehát az ur ama szolgán, elbocsátotta őt és elengedte neki adósságát. Amint pedig ama szolga kiment és egyik szolgatársával találkozott, ki száz denárral tartozott neki, megfogta és fojtogatta őt, mondván: Add meg, amivel tartozol! És szolgatársa leborulva kérte őt, mondván: Légy türelemmel Irántam és mindent megfizetek neked! Amaz azonban nem akart, hanem fogta és börtönbe vetette őt, míg meg nem fizette tartozását. Mikor tehát szolgatársai látták, mi történt, igen megszorodtak és elmenvén, elmondották uruknak mindazt, ami történt. Akkor maga elé idézte őt ura és mondá neki: Gonosz szolga! minden adósságodat elengedtem, mivel kértél engem. Nem kellett volna-e neked is könyörölnöd szolgatársadon, mint ahogy én is megkönyörültem rajtad? És haragjában átadta őt ura a kínzóknak, míg minden adósságát le nem fizette. Így cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha meg nem bocsátok, kiki az ő atyjafiúnak, szívetekből.

1. Az egész evangéliumrészlet egy gondolatot magyaráz: „amilyen mértékkel ti mérték, olyanul visszaméretik néktek!“ Másszóval: ahogyan mi bánunk a földön embertársainkkal, épp úgy fog viselkedni majd egykor velünk szemben az Ur. Ha mi szelidek, igazságosak leszünk, akkor majd mi is szelidséget és igazságosságot nyerünk.

Az Üdvözítő azt mondja a mennyországba-jutásról, hogy az hasonló valamely számadáshoz, melyet egy király tart szolgájával. Amikor aztán a végösszeghez érnek, kitűnik némelyiknél, hogy tartozik még valamivel. Az Ur kimondja ítéletét: el kell választani családjától és el kell adni

mindenét, amig csak megfizet. De aztán megkönnyörül és kérésre elengedi az adósságot.

Az ilyen leszámolás a halál utáni különítéletkor fog megtörténni. Ott fog majd kitűnni, ki nek mi az adóssága. Ez az adósság nem a halálos bűn lesz — mert ez letörleszthetetlen — hanem a még ki nem állott ideiglenes büntetés. Az ilyent elválasztják családjától: a boldog lelkektől és a tisztítóhely minden tömlőcnel kínosabb gyötrelmeibe kerül, hogy bűnhődjék azért, amiért e földön még nem fizetett meg.

Sok szem, amelyik a földön csak örömkönnyeket ismert, ott fog majd csak fájdalomkönnyekre fakadni. Viszont sok szenvedő és az élet keresztjei alatt megtörött ott fogja csak először áldani Istent, amiért a földi életben már leszenvedtetett vele sokat abból az elégtételből. Akkor fogja csak sok ember megérteni, hogy miért nélkülözött ő az életben, míg mások, akik nálánál gonoszabbak voltak, gondtalanul éltek és jólétben. Ekkor lesz majd nyilvánvalóvá az isteni gondviselés bölcsessége, amely ellen oly sokszor zugolódunk.

2. A király irgalmas volt. Elengedte a szolga tartozását. De mit várt be? Hogy a szolga hozzájöjjön és előtte megvallva tartozását, könnyörögjön annak elengedéséért. A király azelőtt is tudta szolgájának sorsát, elengedhette volna tartozását, de nem tette, sőt megfenyegette mindaddig, míg a szolga el nem jött hozzá. Ez természetes. Mi is így teszünk gyermekeinkkel. A

büntetés elengedését bűnbevallásától és bocsánatkérésétől tesszük függővé.

Igy tesz az Ur is, mint a példabeszédből is világosan látszik. Csak akkor engedi el bűneinket, ha elmegyünk hozzá megvallani és feloldozást kérni. Ez történik a gyóntatószékben. Ez alól tehát kibuvás nincs. Vagy nem engedi el Isten tartozásaidat és fenyegetését az örökkévalóságban beváltja, vagy pedig elmész a gyóntatószékbe vallani, feloldozást kérni és akkor megkapod tartozásod elengedését.

3. A király, aki a példabeszédben Istent jelképezi, az evangélium szerint *haragra* lobbant.

Ez a harag nem bűnös volt, hanem valami nemes felindulásból állott, utálattal való elfordulásban folytatódott és igazságos büntetésben végződött. Ilyen az igazi és a nemes harag.

A bűnös haragban ugyanis nem a felindulás, az elfordulás és a büntető cselekedet a gonosz, hanem az, hogy a bűnös harag *tárgya* nem erkölcsi rossz, vagy ha igen, *tullépi a megengedett mértéket*, sőt bűnben halad tovább. Bűnös harag az, ha valakinek nemes cselekedete vagy gyarlósága miatt ok nélkül felindulunk és gyűlölettel fordulunk el épp ettől a szép cselekedettől vagy könnyörre érdemes gyarlóságtól. Bűnös továbbá, ha épp e felindulásból kifolyólag tovább haladunk a bűn útján és pl. igazságtalanok vagyunk.

Nem az a bűn tehát, amikor valaki, látván az emberek gonoszságát, lelkében felindul, hanem igenis az, amikor ezt nem nyomja el, hanem

a bünt bűnnel viszonzozza. Például a megszólásra rágalommal felel, vagy gyermeke csintalanságát káromkodással tetézi.

A harag megítélésében eligazításunk legyen Szent Jeromos mondása: „*Haragra gerjedni emberi dolog, de a haragragerjedést elnyomni és lecsillapítani keresztény cselekedet!*“

Pünkösöd után 22. vasárnap.

Az időben a farizeusok elmentek és tanácsot tartottak, hogyan foghatnák meg Jézust beszédében. És elküldötték hozzá tanítványaikat a herodliánusokkal, mondván: Mester, tudjuk, hogy igazmondó vagy és az Isten útját igazságban tanítod és nem törődöl senkivel, mert nem tekinted az emberek személyét. Mondd meg tehát nekünk, mit gondolsz: Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem? Jézus azonban felismerve az ő álnokságukat, mondá: Mit kísértetek engem, kép-

mutatók? Mutassátok meg nekem az adópénzt! Azok pedig odanyújtottak neki egy denárt. És mondá nekik Jézus: Kié ez a kép és e fölirat? Mondják neki: A császáré. Akkor mondá nekik: Adjátok meg tehát, ami a császáré, a császárnak és ami az Istené, az Istennek.

1. Utálatos a farizeusok fellépése. Meg akarják fogni Krisztust és mégis a képmutató dicsérő álnokságával szólnak hozzája: Mester! tudjuk, hogy igazmondó vagy... De azt várták tőle, hogy majd elszólja magát és bele kapaszkodhatnak a szavába. Amikor aztán hallották igaz tanítását, még inkább dühösek lettek reá!

Ilyenféléképp van a világ manapság is Krisztussal. Dicsérik, hogy szép a tana. Himnuszokat zengenek a Jézus által hirdetett felebaráti szeretetről. Amikor aztán annak a Krisztusnak *egész* tanítását megismerik és hallják, hogy be is kell tartani annak valamennyiét, akkor már elhidegülnek tőle. Amikor megtudják, hogy a kereszténység nem zsidógyűlölet, hanem Jézus azt követeli, hogy kerüljük a paráznaságot, gyónjunk és áldozunk, böjtöljünk és szentmisét hallgassunk, akkor mindjárt nem tetszik nekik ez a Krisztus.

Már pedig Jézus tanításából elhagyni semmit sem szabad.

2. A farizeusok szaván akarják fogni Jézust. Valami olyan tanítást akarnak kicsalni belőle, amellyel ellentétbe hozhatják őt az államrenddel, vagy a társadalmi békével. Hogy ezt megtehes-

sék, a legveszedelmesebb tárgyról kérdezősködni nála: szabad-e adót fizetni a római császárnak?

Ez a kérdés *kettős élű* volt akkor. A római császár jogtalanul leigázta Zsidóországot, úgy, hogy az adófizetés egyben némi elismerése volt az idegen uralomnak. A kérdés tehát a *politika* terén mozgott. Másrészt pedig *financiális*, vagyis pénzkérdés volt az adófizetés, mert a nagy adók az akkori gazdasági életet erősen befolyásolták. E két területen: politikai és gazdasági téren a legnehezebb összeegyeztetni az isteni erkölcs törvényeit a mindennapi élet kérdéseivel.

És hogyan válaszolt Jézus?

Korántsem mondotta azt, hogy meg kell adni az adót a császárnak és ezzel el kell ismerni felsőbbiségét. Meg sem tiltotta az adófizetést, hogy ezáltal gazdasági forradalmat teremtsen. Hanem fölállította a krisztusi erkölcsrend örök törvényét: „Adjátok meg a császárnak ami a császáré és Istennek ami az Istené!”

És ezzel mit mondott?

A felsőbbiségnek az őt *megillető* szolgálatot keresztény kötelességünk megadni. A felsőbbség alatt természetesen a törvényes uralkodót kell tekintenünk, aki Isten akaratából az illető ország törvényei szerint jogos uralkodó, nem pedig, akit az utca kegye vagy egyesek zsarnoksága (pl. a Károlyi-forradalomban) az országra rákényszerít. Ennek a jogszerinti uralkodónak megadni a köteles szolgálatot lelkiismereti ügy és vallásos kötelesség!

De a földi uralkodó mellett nem szabad el-

feledkezni az égi királyról sem: Istenről. Nem szabad azt szem elől hagyni, hogy a földi engedelmességnek határa az Isten szolgálata. Mindennünk az övé és a földnek annyi jut, amennyit Isten enged. Isten nagylelkű ur: minden igyekezetünket átengedi a földnek is, csak a *bűn területét* veszi ki. Ez az a határ, amelynél a földi hatalmasságnak már nem szabad engedelmeskednünk: ha *bűnt parancsol*.

Ezekből is láthatjuk, hogy a krisztusi erkölcs amily szép, olyan igazságos is.

3. A mai evangélium tárgyalása a *pénz körül* forog. Pénz! Minden időknél ördöge és hatalmassága ez. Az egész emberi élet hajsza pénz után. A sok bűn legtöbbjének mágnesa a sok pénz. A sok nélkülözés és kicsorduló könnyek hányszor oka: a pénz!? Ez az uralkodó. Van egy képem, melyen a pénzesláda előtt hódol egy egész tömeg: fiatal leány mirtuszkoszoruját nyújtja feléje, a lovag a kardját, festő ecsetjét, író a tollát, király a koronáját ... egyszóval, mindenki odaadja mindenét a *pénzért*.

És mit mondott Jézus a pénzről?

Beszélt egyszer a dusgazdagról, aki minden kincse mellett a pokolból nézi a szegény Lázárt, aki érényei miatt az ég örömeiben részesül. Szólt másszor a gazdag ifjuhoz, hogy adja el vagyonát és kövesse Őt a szegénység útján. Ismét említést tesz a vagyonról az égi életbölcsesség e vezérigéjének megadásakor: „Mit használ az ember-

nek, ha az egész világot megnyeri is, lelkének pedig kárát vallja?”

Hát azt követeli Jézus, hogy dobjuk el magunktól a pénzt?

Nem! Csak azt tárja elénk, hogy a pénz magában véve nem boldogít. Azt világítja meg, hogy a pénz nagy csábító és birtokában könnyen eltér az utról az ember. Krisztus megengedi a pénz szerzését mindaddig, amíg az nem jár bűnnel, vagy nem vezet bűnhöz.

Pünkösöd után 23. vasárnap.

Az időben, midőn Jézus a sereghez szólott, íme egy előljáró lépett hozzá és lábaihoz borult mondván: Uram, a leányom éppen most halt meg, de jöjj, tedd rá kezedet és élni fog. És Jézus fölkelt és követte őt tanítványaival. És íme egy asszony, ki tizenkét esztendő óta vérfolyásban szenvedett, hátul hozzá járult és megérintette ruhája szegélyét. Mert — mondá magában: Ha csak ruházatát érintem is, meggyógyulok. Jézus pedig megfordult és látván őt, mondá: Bizzál

leányom! a te hited meggyógyított téged. És meggyógyult az asszony azon órától fogva. És midőn Jézus az előljáró házába ért és látta a siposokat és a tolongó sereget, mondá: Távozzatok! mert nem halt meg a leány, hanem alszik. Mire kinevették őt. S miután a sereg kitakarodott, bement, megfogta a kezét és a leány feltámadt. És ennek híre elterjedt azon az egész vidéken.

1. Egy előkelő zsidó halódó leányához hívta Jézust. Nagy volt a hite: „*Tedd reá kezedet és élni fog!*” — mondotta. És Jézus elindult hozzája, visszaadta az életnek a leányt.

Hány hasonlóképp aggódó, szomorkodó édes-apa, édesanya van naponta a világon. Dobogó szívvvel lesik kedvesüknek utolsó vonaglását. Kezüket tördelik, fájdalmasan zokognak, ahelyett, hogy Jézus erejét hívnák, hogy a betegnek legalább a lelke éljen, ha már a teste meg is hal.

Mert Jézus ereje ma is odamegy minden halodkló ágyához: az utolsó kenet szentségével. Szinte érthetetlen, hogy akadnak hívő katolikusok, akik e szentséget elhanyagolják!

2. A hatalmas ur, aki a mai evangélium szerint egykor Jézus elé járult, *mélyen meghajolt* előtte. Tisztelettel, figyelemmel viselkedett előtte, mert tudta, hogy hatalmas...

De Jézus nemcsak hatalmas, hanem a hatalom teljessége kezében van, mert Isten. És mi ezt hisszük és valljuk. És mégis mily tiszteletlenül jelenünk meg mi előtte, amikor valósággal ott van előttünk az Oltáriszentségben?

Szomorúsággal telik meg az ember szíve, amikor látja, minő egykedvűen, térdhajtás nélkül jönnek be az emberek az Ur hajlékába, a templomba. Hát még, amikor beteghez viszik az utcán? Milyen csunya az, amikor csak a kalap szélét biccenti meg valaki, mintha a harmadik szomszéd béresével találkozott volna csak.

Jézust imádat illeti! Olvasóm! add is meg néki!

3. Jairus leánya fiatal volt még, bimbójában halt meg és Jézus föltámasztotta őt.

Érdekes dolog, hogy mindhárom ifju volt még, akikről névleg tudjuk, hogy az Üdvözítő újra életre keltette őket halottaikból. Fiatal volt a naimi ifju, élete közepe felé haladt még csak Lázár és feslő bimbó volt Jairusnak ma emlegett leánya.

Megfontolandó igazság van ebben a körülményben. A halál elől semelyik korban sem vagyunk biztonságban. Az életvidor gyermeket, az élnivágyó és izmos ifjut, a tetterős férfiut épp úgy eléri, mint a csecsemőt, vagy az aggastyánt. Ügyeljünk hát magunkra és legyünk elkészülve, mert egyetlen pillanatunk sem bizonyos.

4. Az a szegény vérfolyásos asszony szenvedésének 12 évén keresztül mi mindent megpróbálhatott már, hogy egészségét visszaszerezhesse. Mennyi orvosságot szedhetett, hány embertől kért tanácsot? És mindez hiába volt. Jézus ruhájának egyetlen ájtatos és hittel való érintése meggyógyította.

E beteg asszonyhoz hasonló a beteg lélek, az a lélek, aki gyarlóságokkal, gyengeségekkel, rosszra való hajlammal van tele. Ha ezektől meg akarunk szabadulni, legjobb orvosság áll rendelkezésre: a Jézussal való érintkezés. És ez megtörténik a szentáldozásban.

Csakhogy ennek a szentáldozásnak a hatása annál nagyobb, minél készségesebb a lelkünk. Ha hasonló a beteg asszony lelkéhez. Abban a lélekben *hit* lakott és végtelen *bizalom* és *szeretet*. Ez legyen a gyakori áldozó lelkében is!

Püünkösöd után 24. vasárnap.

Az időben mondá Jézus az ő tanítványainak: Mikor majd tehát látjátok, hogy a pusztulás undoksága, melyet Dániel próféta megjövendölt, a szent helyen áll — aki olvassa, értse, — akkor, akik Judeában vannak, fussanak a hegyekre; és aki a háztetőn van, le ne szálljon, hogy valamit kivigyen házából; és aki mezőn van, vissza ne térjen, hogy köntösét elvigye. Jaj pedig a viselősöknek és szoptatóknak ama napokban! Imádkozzatok tehát, hogy futástok ne történjék télen, vagy szombaton. Mert nagy szorongatás lesz

akkor, amilyen nem volt világ kezdetétől fogva mind-
 eddig, és nem is leszen. És ha meg nem rövidítetté-
 nek ama napok, nem menekülne meg egy ember sem;
 de a kiválasztottakért megrövidítették azok a na-
 pok. Akkor, ha valaki azt mondja nektek: Ime, itt a
 Krisztus vagy amott, ne higgyétek. Mert támadnak
 hamis krisztusok és hamis próféták, és nagy jeleket
 és csodákat művelnek, úgy, hogy (ha lehetséges vol-
 na) még a választottak is tévedésbe essenek. Ime,
 előre megmondtam nektek! Ha tehát azt mondják
 nektek: Ime a pusztában van, ne menjete ki; ime
 odabenn — ne higgyétek. Mert valamint a villám nap-
 keleten támad és látszik napnyugtáig; úgy lesz az
 Emberfiának eljövetele is. Ahol a hulla van, odagyűl-
 nek a sasok is. Nyomban pedig ama napok gyötrelme
 után a nap elsötétedik, és a hold nem adja világát, a
 csillagok lehullanak az égről és az egek erői megren-
 dülnek. És akkor feltűnik az Emberfiának jele az
 égen, és akkor jajveszékelnék a föld minden nemzet-
 ségei és látni fogják az Emberfiát jönni az ég fel-
 hől, nagy hatalommal és fönséggel. És szétküldi an-
 gyalait hangos trombitaszóval és egybegyűjtik az ő
 választottait a négy szél felől, az ég egyik végétől a
 másikig. A fügefáról pedig vegyetek példát! Mikor
 úga már gyenge és levelei kisarjadoztak, tudjátok,
 hogy közel van a nyár. Azonképen ti is, ha mindezt
 látjátok, tudjátok, hogy közel van az ajtóban. Bi-
 zony mondom nektek, hogy nem mulik el ez a nem-
 zedék, míg mindez meg nem történik. Ég és föld el-
 mulnak, de az én Igém el nem mulnak.

Az Üdvözítő Jeruzsálem melletti hegyek egyi-
 kén ült tanítványaival és megjövendölte nekik
 hazája fővárosának szörnyű pusztulását. Lesve
 hallgatták a tanítványok szavait és kíváncsian
 kérdezték a részleteket. Akkor mondotta el né-

kik az Ur Jézus a mai evangélium tartalmát, melyben azonban nemcsak Jeruzsálem pusztulásának részleteit tárta föl, hanem az Ő isteni jóvendőmondása föllebbentette a világ végének szörnyű bekövetkezéséről is az idő fátyolát.

Ezen evangélium két jóvendölést tartalmaz tehát. Az első része szól Jeruzsálem pusztulásáról, a második része pedig a világ végétől.

1. *Jeruzsálem pusztulásáról.*

Az Üdvözítő megjövendölte:

1. Akkor lesz majd Jeruzsálem vége, amikor a „pusztulás utálatossága áll majd a szent helyen“, más szóval: romlottság és gonoszság lesz urrá a templomban.

2. Ekkor, akik hisznek néki, meneküljenek el a közeli hegyekbe és kikerülnek a pusztulást.

3. Jeruzsálem szorongatása rettenetes lesz, de Isten megkönyörül rajtuk és a jók kedvéért meg rövidíti a szenvedést.

4. Jeruzsálem pusztulásakor sok tévtanító fog föllépni.

Ezek a jóvendölések egytől-egyig beteljesedtek. Jeruzsálemet valóban lerombolták a rómaiak a templommal együtt. Emberileg pedig az előre látható nem volt, mert akkor Judeának állapota elég békés és barátságos volt. Nehezen tűrték ugyan az ígát, de néhány apró fölkelésen kívül nagyobb akcióra senki sem gondolt. A jóvendölésnek minden előbb említett része betelt. Így:

1. A jeruzsálemi templomban az erkölcsi pusztulás utálatossága kísértett. A papság megrom-

lott, a farizaikus írásmagyarázat megrontá a hitet. A szent helyen a gonoszság volt az ur.

2. A pogány seregek alig jelentek meg a láthatáron, a jeruzsálemi keresztények megemlékeztek Krisztus jövendöléséről és otthagyták a várost, lakásaikat, vagyonukat és a Pereában lévő Pellá-ba menekültek és kikerülték a bajt.

3. A város pusztulása tényleg olyan rettenetes volt, mint Jézus jövendölte. Flavius Josephus zsidó történetíró és szemtanu írta le erről a következőket: A városban 2,700.000 zsidó gyült össze az ostromkor. Csakhamar nagy lett az éhség. Egy Mária nevű asszony saját fiát ölte meg és sütötte meg, hogy el ne pusztuljon. Három hó alatt 115.000 ember pusztult éhen. Utóbb már úgy hányták ki a holttesteket a falon. Akik az éhség gyötrelme miatt a városból kiszöktek, azokat elfogták a rómaiak és a várossal szemközt lévő hegyeken keresztrefeszítették. A keresztrefeszített zsidók száma akkora volt, hogy nem találtak már alkalmas fát a környéken. Ezután a keresztet mindkét oldalára egy zsidót szegeztek.

4. Az ostrom alatt és előtt is igen sok álmesias lépett föl, akik azt állították magukról, hogy ők a világ megváltói. Már égett a város, amikor egy ilyen népbolondító 6000 hívével együtt a lángokba vetette magát.

II. A világ vége.

Épp ily részletességgel megjövendölte az Ur

a világ végét is. Ennek a következő jeleit emelte ki:

1. Az ég csillagai elhomályosulnak. Az egész természet tönkremegy. Részes a bűnben, hadd pusztuljon.

2. Megjelenik majd az égen Jézusnak jele: a kereszt. Az a jel, amely miatt kigunyolták e világon a jó keresztényeket. Az a jel, amely megtestesítője vallásunk igazságainak és ezt lemosolyogták sokan. Ott fog ragyogni, hogy remegjenek tőle, a jók meg bizalommal nézzenek reá.

3. És ekkor a földnek, tehát a *gonoszoknak fiai sirni, jajgatni fognak*. Látják majd, kinek lett igaza: nekik-e, vagy a vallás tanainak. Sírnak majd szegyenükben, mert nyilvánvalóvá lesz minden bűnük, még az is, melyről e földön rajtuk kívül senki sem tudott. Micsoda szegyen! Nemcsak ismerőseik, az egész világ megismeri majd gyalázatukat!

4. *Megjelenik Jézus*. Nem a szelid Jézus. Nem a bűnbocsátó Jézus, hanem az *igazságos*, ítélő bíró. Az, aki mindent tud, még a legelrejtettebb gondolatokat is. Az, aki előtt nem maradhat bűnös megtorlás nélkül, mert maga a szentség és igazság.

5. Összegyűjtik angyalai a *jókat*, hogy a mennyországba vigyék. Mily örvendező csapat lesz ez majd!

*

Az Ur Jézus jövődöleése kettős hatással legyen reánk.

Erősítsen meg hitünkben: Jézus valóban Istenfia volt. Csak az ő természetfeletti értelme hatolhatta által a jövő fátyolát ily pontossággal. Istenségének valóságát be tudjuk bizonyítani!

Remegtessen meg bennünket a világ végének gondolata. Egy jámbor remete hosszú életet töltött a pusztában elmélkedve, mégis összeborzadt, valahányszor a világ végére gondolt. Bizonybizony, mi lesz velünk majd akkor? Hogyan nézünk a keresztre, bizalommal, vagy rémülettel? Hogyan néz majd reánk Krisztus, szeretettel, vagy utálattal? Ott leszünk-e majd a kiválasztottak között az égi csapatban? Tőlünk függ és attól, hogyan élünk!

TARTALOM.

	Oldal
Advent 1. vasárnapja	3
Advent 2. vasárnapja	7
Advent 3. vasárnapja	12
Advent 4. vasárnapja	17
Karácsony ünnepe	22
Karácsony utáni vasárnap	27
Vízkereszt után 1. vasárnap	32
Vízkereszt után 2. vasárnap	37
Vízkereszt után 3. vasárnap	41
Vízkereszt után 4. vasárnap	46
Vízkereszt után 5. vasárnap	51
Vízkereszt után 6. vasárnap	54
Hetvenedvasárnap	58
Hatvanadvasárnap	63
Ötvenedvasárnap	68
Nagybőjt 1. vasárnapja	73
Nagybőjt 2. vasárnapja	77
Nagybőjt 3. vasárnapja	81
Nagybőjt 4. vasárnapja	86
Feketevasárnap	91
Virágvasárnap	96
Husvétvasárnap	101
Fehérvasárnap	105
Husvét után 2. vasárnap	110
Husvét után 3. vasárnap	114
Husvét után 4. vasárnap	119
Husvét után 5. vasárnap	123
Husvét után 6. vasárnap	127
Pünkösdvasárnap	131
Szentháromságvasárnap	136

	Oldal
Püinkösd után 2. vasárnap	139
Püinkösd után 3. vasárnap	143
Püinkösd után 4. vasárnap	147
Püinkösd után 5. vasárnap	152
Püinkösd után 6. vasárnap	155
Püinkösd után 7. vasárnap	160
Püinkösd után 8. vasárnap	164
Püinkösd után 9. vasárnap	167
Püinkösd után 10. vasárnap	171
Püinkösd után 11. vasárnap	173
Püinkösd után 12. vasárnap	178
Püinkösd után 13. vasárnap	182
Püinkösd után 14. vasárnap	183
Püinkösd után 15. vasárnap	191
Püinkösd után 16. vasárnap	195
Püinkösd után 17. vasárnap	199
Püinkösd után 18. vasárnap	203
Püinkösd után 19. vasárnap	207
Püinkösd után 20. vasárnap	211
Püinkösd után 21. vasárnap	214
Püinkösd után 22. vasárnap	219
Püinkösd után 23. vasárnap	224
Püinkösd után 24. vasárnap	228

